

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2007/06 • 16 Şubat 2007 • 50 YK

İşbirlikçiler peşpeşe Washington'daki savaş çetesinin huzurunda!

Savaşa ve halklara ihanete geçit vermeyelim!

*Kontrgerilla çetelerinin faşist şovenist
kudurganlığı...*

**Faşizme ve şovenizme
karşı militan kitle
mücadelesi!**

Sayfa 6

**Düzen solunda seçim
manevraları**

Sayfa 7

**Töre cinayetlerine
sosyalizm son
verecek!**

Sayfa 9

İşçi sınıfı ve gerici teoriler...
**İşçi sınıfının toplumsal
konumu ve tarihsel
devrimci misyonu**

Sayfa 16

Devlete hizmette geline aşama:
Türk(iye) milliyetçiliği!

M. Can Yüce

Sayfa 27

İÇİNDEKİLER

Ordu ve hükümet Beyaz Saray'ın kapısında sıraya girdiler...	
İçeride kavgalılar, Amerikancılık'ta yarışmalar!..	3-4
Dışişleri Bakanı Abdullah Gül'ün ABD ziyareti üzerine.....	5
Kontrgerilla çetelerinin faşist-şovenist kudurganlığı...	
Faşizme ve şovenizme karşı militan kitle mücadelesi!	6
Düzen solunda seçim manevraları	7
8 Mart'ta alanlara!	
Taleplerimizi haykırmaya ve almaya!..	8
Töre cinayetlerine sosyalizm son verecek!	9
8 Mart çalışmalarından.....	10-11
8 Mart özel sayısından.....	12-13
Kadın ve şiddet.	14
Tersane İşçileri Birliği Derneği Genel Kurulu'na doğru.	15
İşçi sınıfı ve gerici teoriler...	
İşçi sınıfının toplumsal konumu ve tarihsel devrimci misyonu	
(Orta sayfa).....	16-19
El Fetih'le Hamas "Mekke Konferansı"nda anlaştı.....	20
El Fetih'le Hamas "Mekke Konferansı"nda anlaştı.....	21
Lübnan'a saldırı tehdidi ve patlayan bombalar.....	22
Ortak örgütlenmede tarihsel arka plan:	
Dünden kalan miras ve yeniden düşünmek	23-25
TÜMTİS Genel Sekreteri Gürel Yılmaz ile konuştuk... ..	26
Devlete hizmette gelinen aşama:	
Türk(iye) milliyetçiliği!	27-28
Eylem ve etkinliklerden.....	29
Basından... ..	30
Mücadele Postası	31

Sosyalizm İçin

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2007/02 ● 16 Şubat 2007

Fiyatı: 50 Ykr

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Gülcan CEYRAN EKİNCİ
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.
Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Mollaşeref Mh. Turgut Özal Cd.
(Millet Cd.) No: 50/10 İstanbul Tel: 0 (212) 621 74 52
Fax: 0 (212) 534 95 90

e-mail: kb1@tnn.net

Web: http://www.kizilbayrak.de

http://www.kizilbayrak.org

http://www.kizilbayrak.com

Baskı: Gün Matbaacılık
İSTANBUL
Tel: 0 (212) 426 63 30

Genel Dağıtım:
YAYSAT

Kızıl Bayrak'tan

Hrant Dink cinayeti üzerinden bir kez daha gündeme taşınan kontrgerilla tartışmaları arasında, yine, suç ortakları arasındaki trafik hızlanmış durumda. Gidişi çok önceden belirlenmiş de olsa, adı kontrgerilla ile birlikte anılır olan Büyükanıt'ın, Genelkurmay Başkanı sıfatıyla ABD yollarına düşmesi, anlamlı bir tarihe rastlatılmış bulunuyor.

ABD ve uşaklarının suç ortaklığının, artık, içerdeki halklara karşı düşmanlığın çok ötesine geçtiği, bölgesel bir işbirliği ve suç ortaklığına evrildiği biliniyor. Dolayısıyla, Büyükanıt'ın ABD temaslarında, içerdeki hükümet-ordu çekişmesinin çözümü dışında, bölgedeki Amerikan çıkarlarının idamesi üzerine de görüşmeler olacağı, direktifler alınacağı açıktır.

Tüm bunlar anti kapitalizmle birlikte ele alınmadığı sürece, anti emperyalist mücadelenin istenen sonuçlara ulaştırılamayacağını ortaya koyuyor.

Gerçekten de, ülkemiz üzerindeki emperyalist tahakkümü kaldırmanın bir tek yolu bulunuyor; o tahakkümü elleriyle tesis eden işbirlikçi kapitalist sistemin kaldırılması. Küreselleşme propagandaları arasında, artık daha açık ve meşru hale getirilmiş olan emperyalizm işbirlikçiliği, egemen sınıf ve devlet açısından, adeta, kaçınılmaz bir gelişme olarak görülüyor ve gösteriliyor.

Ancak onların kaçınılmaz diye propaganda yaptığı, sadece, ülkeler arasında siyasi, ticari vb. ilişki değildir. Özellikle emperyalist odaklarla kurdukları ilişkiler de bunları anlatmıyor. Tersine, Türkiye gibi ülkelerin yöneticilerini uşak gibi kullanan emperyalist devletler, Türkiye kapitalizminin pek arzuladığı iktisadi ilişkilere girmekten özenle kaçınıyorlar. Bunu, ellerinde bir koz olarak tutmayı ve korumayı tercih ediyorlar.

İlişkinin seviyesine de, içeriğine de emperyalizm karar veriyor. Haliyle de, bu kararların merkezinde emperyalizmin çıkarları yer alıyor. Kendi ihtiyaçları çerçevesinde, neler istediğini dikte ettirmek üzere de, uşaklarını ayaklarına çağırıyorlar.

Bu ilişkiler ağında onursuzlaşan, köleleşen

kapitalist devletin yöneticileri olmakla birlikte, söz konusu işbirliğinden en fazla zarar gören yine işçi ve emekçi kitlelerdir. Emperyalist sömürden en fazla onlar etkilenmekte, emperyalist savaşlarda öncelikle onlar cepheye sürülmektedir.

Bu da, kaçınılmaz biçimde, emperyalizmle girilen bu çok yönlü kölelik ilişkilerine son verme görevini işçi sınıfının omuzlarına yüklüyor.

Parti değerlendirmeleri-1

Parti değerlendirmeleri-2

Çıktı!..
Kitapçı ve bayiilerde...

EKSEN YAYINCILIK

EKSEN YAYINCILIK

Ordu ve hükümet Beyaz Saray’ın kapısında sıraya girdiler...

İçeride kavgalılar, Amerikancılık’ta yarıştalar!

Türkiye ile ABD arasındaki diplomasi trafiği son günlerde epeyce hareketlenmiş bulunuyor. Trafik Türkiye’den ABD’ye doğru akmakta. Birkaç hafta önce ABD’ye giden Milli Savunma Bakanı Vecdi Gönül, ABD siyasi ve askeri yönetiminin belli başlı güçleriyle istişarelerde bulunmuş, bu arada kapsamlı bir askeri ihalenin altına imza atmıştı. Geçtiğimiz hafta içerisinde ise Dışişleri Bakanı Gül, ABD’nin yolunu tuttu. Gül’ün ABD’de yürüttüğü diplomasi çok daha yoğun ve üst düzeydeydi. Öyle ki, ABD Dışişleri Bakanı Rice ile görüşen Gül, yanısıra Başkan Yardımcısı Cheney, Savunma Bakanı Robert Gates ve Ulusal Güvenlik Danışmanı Stephen Hadley ile de görüşmelerde bulundu. Gül ABD’den ayrılır ayrılmaz, bu kez Genelkurmay Başkanı Yaşar Büyükkant ABD yollarına düştü. Büyükkant’ın ziyaretinde izleyeceği güzergah hemen hemen Gül’ünkiyle aynı. ABD yönetiminin kilit unsurlarıyla görüşecek olan Büyükkant’ın Cheney ile de randevusu bulunuyor.

ABD ile yürütülen böylesine yoğun bir diplomasi trafiğinin pek hayra alamet olmadığı açık. Fakat, bu trafiğin son birkaç yıldır giderek olağan hale geldiği de malum. Öyle ki, başta Erdoğan olmak üzere AKP hükümetinin ileri gelenleri sık sık soluğu ABD de alıyorlar. Bir süredir de generaller bu trafiğin olağan yolcuları haline gelmiş bulunuyorlar. Bu durumun kendisi, kimi düzen kesimleri tarafından ileri sürülen, “bozuldu-koptu” denilen ABD-Türkiye ilişkilerinin nasıl bir mecrada sürdüğünü gösteren çarpıcı bir olgudur. Belli ki ABD, Türkiye’deki işbirlikçileriyle ilişkilerini geline nokta artık çok daha sıkı tutmakta, dolaysız biçimde sürdürmektedir. Devletin yönetim katında oturanların bu denli sık ve yoğun bir trafik oluşturacak düzeyde ABD yollarına düşmelerinin bundan başka bir izahı yoktur. ABD emperyalizmi, Türk devletini doğrudan idare etmekte ve Türkiye’nin hem askeri hem de siyasetçisi bir memur gibi Beyaz Saray kapılarını aşındırmaktadırlar.

Bu noktada üzerinde özellikle durulması gereken bir diğer olgu ise diplomasi trafiğinin unsurlarına ilişkindir. Bir süredir ABD-Türkiye arasında süren diplomasi trafiğine generaller de hükümet ile birlikte katılmaktadırlar. Öyle ki, bugün olduğu gibi, yakın zamanda gerçekleştirilen ABD ziyaretlerinde, askeri yöneticiler de ayrı heyetlerle fakat aynı güzergahı izleyerek Washington’u mesken tutmaktadırlar.

Bu ilişki tarzı, ABD’nin 1 Mart tezkere kazasından çıkardığı en büyük derslerden biridir. Zira 1 Mart tezkeresi, Türkiye’deki burjuva sınıf iktidarı içerisindeki çatlağın iyi kontrol edilemezse ne tür bedelleri olabileceğini ABD’ye net bir şekilde göstermiştir. ABD yönetimi bundan sonra, her ne kadar her iki kanattan da 1 Mart’ın hesabını sorup, cezalarını kesip, iplerini sıkımsa da, bununla yetinmemiştir. Burun sürme-hesap sorma döneminin ardından, Türk sermaye iktidarıyla ilişkilerini bu biçimde sürdürmek yoluna gitmiştir. ABD yönetimi böylelikle, iç mücadelelerinden ötürü zaman zaman yönetemez hale gelen ve daha sonra da “sen yaptın-ben yaptım” diyerek suçu birbirinin üstüne atan sermaye iktidarının “kavgalı” iki kanadını birlikte huzuruna almakta, direktifleri her iki tarafa da

Emperyalist saldırı planlarının artık uygulamaya sokulduğu ve sermaye iktidarının ise bu planlar doğrultusunda etkin roller almaya hazırlandığı anlaşılmaktadır. Devrimci ve ilerici güçlerin bu bilinçle döneme yaklaşmaları önem taşımaktadır.Bu doğrultuda hedef, olası bir emperyalist savaşa ve suç ortaklığına yaygın ve etkili bir direnişle engel olmaktır. Bunun için bahar dönemi en iyi biçimde değerlendirilebilmeli ve bu gündem, yürütülecek çalışma ve eylemliliğin ana konularından biri olarak belirlenmelidir.

doğrudan vermektedir. Farklı siyasi argümanlar ve ideolojik söylemlerle içeride karşı karşıya gelen her iki tarafın ABD karşısında aynı çizgide buluşmaları ve hizaya gelmeleri, dikkat çekilmesi gereken bir noktadır. Bu durum, içeride toplumsal düzeyde kutuplaştırıcı bir yönelime sahip olan düzen güçlerinin, diğer taraftan Amerikancılık’ta yarış halinde olduklarını çarpıcı biçimde göstermektedir.

Diplomasi trafiğinin unsurlarına ve biçimine dair tüm bu söylenenlerden sonra şimdi de, gündemine ve sonuçlarına bakalım. Baştan belirtmek gerekir ki, gizli kapılar ardında yürüten ve özenle de gizlenen bu tür görüşmeler üzerine net ve kesin şeyler söylemek mümkün olmamaktadır. Görüşen tarafların da kendi içerisinde yekpare bir bütünlüğe sahip olmamaları, bundan da önemlisi tarafların -özellikle de Türk tarafının- görüşmelerin gündemini gizlemek uğruna yaptığı manevralar, durumu daha da güçleştirmektedir. Öyle ki, yakın zamanda yapılan benzer her görüşme, medya tarafından hep Türk tarafının talep ve yakınmalarından ibaret gündemlerle gerçekleşmiş gibi gösterilmeye çalışılmıştır. Her ne kadar kısa zamanda durumun hiç de onların göstermek istedikleri biçimde olmadığı ortaya çıkmış olsa da, gerçekleri en azından bir süreliğine perdeleyebilmişlerdir.

İşte her ziyarette sergilenen bu oyun bu kez yine sergilendi. Medya Gül’ün ve özellikle de Büyükkant’ın ABD yönetimini Türk devletinin talepleri konusunda baskı altına aldığı yönünde bir izlenim oluşturmak için epey bir uğraş verdi. O kadar ileri gidildi ki, Büyükkant sefere gider bir coşkuyla uğurlandı. Onun karizması ve otoriter kişiliğiyle ABD yönetiminin artık yola geleceği biçiminde olmadık yalanlar uyduruldu. Bu arada Gül de ondan geri kalmadı. Öyle ki, Cheney ile yaptığı görüşmeden sonra görüşmenin içeriğini açıklarken, kendisinin harita üzerinde muhatabına “ders verircesine”, PKK sorununun nasıl çözüleceğini anlattığını övünçle ifade etmekteydi.

Onlara bakılırsa görüşmenin ana gündemleri, PKK, Kerkük ve Ermeni soykırım tasarısıydı. Hem Gül ve hem de Büyükkant PKK konusunda artık tahammüllerinin kalmadığını ve muhataplarından somut hareket beklediklerini vurgulayacaklardı. Dahası sınır ötesi operasyon için vize verilmesi için basturacaklardı. Kerkük konusunda ise Kerkük’ün

statüsünün belirlenmesinde sözlerinin dinlenmesini isteyecek, ABD Temsilciler Meclisi’nin gündeminde bulunan Ermeni soykırım tasarısının geri çekilmesini talep edecek, dahası dayatacaklardı.

Oysa böyle olmadı, olamazdı da. Çünkü öncelikle böyle bir tutum, taraflar arası ilişkinin, daha somut olarak, bağımlılık ilişkisinin doğasına aykırıydı. İkinci olaraksa, görüşmeler Türk tarafının beklentilerinden dolayı değil, ABD emperyalizminin çeşitli hesap ve planlarının gereği olarak gerçekleştirilmekteydi. Dolayısıyla, her daim olduğu gibi, görüşmelerde öncelikle ABD’nin istek ve beklentileri ile dinlemek istedikleri konuşulacak, eğer bu konuşmalardan bir pazarlık marjı olanağı doğar ise, böylece Türk tarafı da beklentilerini gündeme getirecekti. Nitekim ortaya daha fazla veri çıktıkça durumun büyük ölçüde böyle olduğu anlaşılmaktadır.

Örneğin medyada PKK konusunda sınırötesi operasyon vizesi beklentisi yaratılırken görüşmelerin sonucundan anlaşılmaktadır ki, ABD bir kez daha sınırötesi bir operasyona kesinlikle izin vermeyeceğini muhataplarına bildirmiş, bununla birlikte işlerin bundan sonra da kendi planına uygun biçimde yürütüleceğini beyan etmiştir. Kerkük konusunda her ne kadar Türk devletinin kaygılarının anlaşıldığı söylenmişse de, somut herhangi bir söz ortada yoktur. Ermeni soykırım tasarısı için de aynı şey geçerlidir. Bu konuda da tasarının geçmemesi için ellerinden ne gerekecek tutumlara da giremeyeceklerini ifade etmekle yetinmişlerdir. Bu açıklama, Amerikan yönetiminin o çok iyi bilinen klişeleşmiş tutumunun yeni bir tekrarından ibarettir.

Burada asıl tartışılması gereken, tüm bunların gündeme getirilmiş olmasının dahi bir pazarlığa işaret ediyor olması gerçeğidir. Ortada olan başka bazı verilerle birlikte Türk sermaye devletinin pazarlıkçılığı, ABD’nin beklenti ve taleplerinin oldukça kapsamlı olduğunu göstermektedir. Özellikle ABD’nin bu pazarlık konularından bazılarına yanıtlar vermesi (Avrupa’da PKK yöneticilerine yönelik operasyon ve bu operasyondaki ABD parmağının açığa vurulması, Mahmur mülteciler kampının tasfiyesine dönük girişimler vb.) durumun tam olarak böyle olduğunu kanıtlamaktadır.

Bu arada aynı günlerde yaşanan başka bir dizi

gelişme tüm bunların neyin karşılığında yapıldığına da ışık tutmaktadır. Bu gelişmelerden ilki AB'nin ve ABD'nin BM gündemine getirdiği İran'a yönelik yaptırım planına destek verme kararı almasıydı. Bu İran'a yönelik ABD saldırı planlarının uygulanması için önemli bir eşiğin dönüldüğünü anlatmaktaydı. Diğer taraftan ise, İran'a yönelik bir saldırıyı meşrulaştıracak biçimde yürüyen ABD propagandası hız kazandı. ABD resmi sözcüleri bu kez de İran'ı Iraklı direnişçilere askeri destek sağlamakla suçlayarak tehditler savurdu. Tüm bunların yanı sıra medyadaki bazı kalemler de, Gül ve Büyükkantı'nın önüne ABD tarafından İran'a yönelik saldırı planlarının sürüldüğünü açığa vurmaktadırlar. Örneğin bu kalemlerden biri olan Murat Yetkin şu ifadelerle durumu izah ediyor: *“Gül'ün ardından Büyükkantı'ı ağırlayan Washington İran'ı, Ankara farklı gündemi konuşuyor.”* (Radikal, 13 Şubat)

Bu çok parçalı tablodan anlaşıldığı kadarıyla, ABD emperyalizmi Irak'tan sonra İran'a yönelik de bir askeri saldırı hazırlığı yapmakta ve Türk sermaye devletine bu saldırı planında ileri roller biçmektedir. Yine anlaşıldığı kadarıyla, PKK'nin bir biçimde tasfiyesi ya da zayıflatılması karşılığında, Türk devletiyle Güney Kürdistan yönetimi arasında işbirliği sağlamak da bu planın bir parçası olarak tasarlanmaktadır. İşte Gül ve Büyükkantı'nın ABD ziyaretleri esasında bu yönde atılmış önemli adımlar olarak kaydedilmelidir. Durumun ne denli ciddi olduğunu anlatmak için Gül-Cheney görüşmesine dair açıklama yapan yetkilinin ifadeleri son derece çarpıcıdır. Bu kişi şunları söylüyor: *“Gül'ün, Dick Cheney ile görüşmesinde, enerji konularının özellikle gündeme geldiği ve iki devlet adamının harita üzerinde boru hatları ve enerji güvenliğini ele aldığı bildirildi...”*

Bu ifadeler duruma dair ek sözler sarfetmeyi bir yerde anlamsız kılıyor. Zira bu hem ilişkinin gerici niteliğini ve hem de hedeflerini alanen ortaya koyuyor. Hedef, petrol ve diğer enerji hatlarını ele geçirmek ve korumak, bunun için öncelikle İran'ı teslim almaktır. Geçmeden belirtelim ki, bu satırların yayınlandığı sırada İsrail Başbakanı da Türkiye'ye gelmiş olacaktı. Böylelikle, Ortadoğu halklarına yönelik kapsamlı bir saldırı için harekete geçecek gerici emperyalist-siyonist cephe kurulmakta, ABD-Türkiye-İsrail şeytan üçgeni tamamlanmaktadır.

Tüm bunlardan, emperyalist saldırı planlarının artık uygulamaya sokulduğu ve sermaye iktidarının ise bu planlar doğrultusunda etkin roller almaya hazırlandığı anlaşılmaktadır. Devrimci ve ilerici güçlerin bu bilinçle döneme yaklaşımları önem taşımaktadır. Bu doğrultuda hedef, olası bir emperyalist savaşa ve suç ortaklığına yaygın ve etkili bir direnişle engel olmaktır. Bunun için bahar dönemi en iyi biçimde değerlendirilebilmeli ve bu gündem, yürütülecek çalışma ve eylemliliğin ana konularından biri olarak belirlenmelidir. Yeni bir emperyalist savaşa ve işbirlikçi Türk burjuvazisinin buna suç ortaklığına geçit verilmemelidir.

Olmert'in Türkiye ziyareti Ankara ve İstanbul'da protesto edildi...

Emperyalistleri ve siyonistleri topraklarımızda istemiyoruz!

İstanbul: “Katil Olmert ülkemizden defol!”

Siyonist İsrail Başbakanı Ehud Olmert'in, Türkiye ile ortak 'projelere' imza atma amacı ile Ankara'ya gelişi İstanbul'da da protesto edildi. Eylemi BDSP, HÖC, FHDD, ESP, Partizan, ÖMP, Devrimci Hareket, Ürün, EHP, Odak, Kaldıraç, HKM, SGD, KESK İstanbul Şubeler Platformu, Tüm-İGD, Birlik ve Dayanışma Hareketi birlikte düzenledi. Eylemde “Kahrolsun emperyalizm, siyonizm, Katil Olmert ülkemizden defol!” yazılı pankart açıldı.

Düzenleyeciler adına yapılan ortak açıklamada, *“Siyonist İsrail Devletinin Başbakanı Ehud Olmert ülkemiz topraklarında şimdi. Bizler emperyalizmin maşası olan, elleri Siyonizm'in kanlı emellerine batmış bu katili ülkemizde istemiyoruz! İsrail devleti işgalci bir devlettir ve Ehud Olmert gerek Filistin, gerek Lübnan halkına yönelik işlediği katliamlarla bir savaş suçlusudur ve yargılanmalıdır!”* denildi.

İsrail ve Türkiye arasında yapılacak anlaşmaların ve işbirliğinin siyonizm ve emperyalizm için daha fazla kâr ve çıkar sağladığı, ezilen bölge halkları içinse daha fazla sömürü ve işgal demek olduğu dile getirilen açıklamada devamla şunlar söylendi: *“Karadeniz-Kızıldeniz boru hattı projesi İsrail'in Türkiye üzerinden ihtiyaçlarını karşılamaya yöneliktir. TC devleti nasıl İncirliği ABD emperyalizminin savaş uçaklarına açtıysa, ülkemizin kaynaklarını da Siyonist İsrail'e peşkeş çekmek istemektedir. Bunun karşılığında İsrail Siyonizm'i, Ermeni Soykırımı Yasa Tasarıları'nda TC devletine destek vermeyi taahhüt etmiştir. Bizler İsrail ve Türkiye arasında yapılan tüm anlaşmaların feshedilmesini istiyor, işgalci bir devleti desteklemeyi reddediyoruz.”*

Türkiye'nin anti-emperyalistleri ve devrimcileri olarak Ortadoğu'daki işgallere ve halkların birbirine kırıdırılmasına karşı çıktıklarını vurgulayan ortak açıklama, *“Tıpkı Lübnan'a asker gönderilmesine karşı yaptığımız eylemde 18 anti-emperyalist arkadaşımızın tutuklanmasında olduğu gibi bu uğurda bedeller ödeyerek mücadelemize devam edeceğimizi belirtiyor ve dün olduğu gibi bugün de emperyalistleri ve işgalcileri topraklarımızda istemiyoruz”* sözleriyle son buldu.

“Katil Olmert ülkemizden defol!”, “Yaşasın halkların kardeşliği!”, “Filistin'de intifada Irak'ta direniş kazanacak!”, “Kahrolsun İsrail siyonizmi!” sloganlarının atıldığı eylem, ‘Çav bella’ ve ‘Gün doğdu’ marşlarının söylenmesi ile bitirildi. (Kızıl Bayrak/İstanbul)

Ankara: “Ortadoğu halklarının katili Olmert defol!”

Emperyalizme ve Siyonizme Karşı Ankara Platformu, İsrail Başbakanı Ehud Olmert'in Türkiye'ye gelişini protesto etti. “Ortadoğu halklarının katili Olmert defol!” pankartının açıldığı eylem Yüksel Caddesi'nde sloganlarla başladı. Ardından Platform adına hazırlanan basın metni okundu. Basın açıklamasında şunlar dile

Ankara

İstanbul

getirildi:

“Başını ABD'nin çektiği emperyalistlerin Ortadoğu'daki en büyük destekçisi ve işbirlikçisi siyonist İsrail devletinin başbakanı Olmert Türkiye'ye geliyor. Kurulduğu günden bu yana, Ortadoğu'da kan, gözyaşı ve şiddetle anılan siyonist İsrail devleti ve O'nun başbakanı Olmert, Türkiye egemen sınıfları ve onların temsilcisi uşak, işbirlikçi AKP hükümetiyle yeni emperyalist politikaları nasıl uygulayacaklarını masaya yatırmak için şimdi bu coğrafyada kanlı ellerini tekrar mazlum halklara bulaştırmak için plan yapıyorlar...”

Türkiye Devleti ABD'nin Ortadoğu'daki halkları katletmesi geleneğini bu coğrafyada sürdürmektedir. Filistin, Irak, Lübnan ve şimdi de İran'a saldırmak için kendisince 'delil' arayan ABD emperyalizminin işbirlikçisi ve uşağı Türkiye devleti, ABD'nin küçük kardeşi olan İsrail devletiyle yeni kanlı pazarlıklara kapı aralamaktadır. Büyükanıt'ın ABD yaptığı gezi Olmert'in Türkiye'ye gelmesinden bağımsız değildir. ABD, İsrail ve Türkiye egemenlerinin Ortadoğu üzerine kurdukları hesaplar ezilen halklar tarafından yine direnişle karşılanacak ve savaşan halklar kazanacak”.

Yaklaşık 70 kişinin katıldığı eylemde sık sık “Katil Olmert defol!”, “Siyonist İsrail Ortadoğu'dan defol!”, “Ortadoğu halkları yalnız değildir!”, “Kahrolsun emperyalizm, yaşasın devrim ve sosyalizm!”, “Emperyalistler yenilecek direnen halklar kazanacak!” sloganları atıldı. (Kızıl Bayrak/Ankara)

Dışişleri Bakanı Abdullah Gül'ün ABD ziyareti üzerine...

İşbirlikçiler Washington'daki savaş ağalarının huzurunda!

Türkiye'nin işbirlikçi egemenleri, İran'ı hedefleyen olası bir emperyalist-siyonist saldırı tehdidinin ayyuka çıktığı günlerde yine Washington yollarına düştüler. Ziyaretini tamamlayan Dışişleri Bakanı Abdullah Gül'ün hemen ardından Genelkurmay Başkanı Orgeneral Yaşar Büyükanıt da huzura çıkmak üzere Washington'a gitti. Bu arada siyonist İsrail'le karşılıklı üst düzey ziyaretlerin de yakında başlayacağı duyuruldu.

Biz şimdilik Abdullah Gül'ün ABD ziyaretini değerlendireceğiz.

Oldukça yüklü bir programla Washington'a giden Abdullah Gül, Başkan Yardımcısı Dick Cheney, Ulusal Güvenlik Danışmanı Stephan Hadley, Dışişleri Bakanı Condoleezza Rice gibi savaş kundakçısı ekibin etkin isimleriyle görüşmelerde bulundu. Görüşme trafiği siyonist devletin hamiliğini yapan Yahudi lobileri ve silah tekelleri adına lobicilik yapan çevreleri de kapsadı. Dışişleri Bakanı'nın görüşmelerinden yansıyan haberlere göre, savaş kundakçılarıyla destekçileri özellikle "Ermeni soykırımı" yasa tasarısına karşı Türkiye'den yana tavır alacak.

Mesele Ermeni ve Kürt halklarına düşmanlıktan ibaret mi?

Türk Dışişleri Bakanlığı'ndan yapılan resmi açıklamaya göre Abdullah Gül, PKK'ye karşı sınır ötesi operasyon, Ermeni soykırımı tasarısının ABD meclisinin gündemine gelmesini engellemek ve Kıbrıs konusunda destek istemek için Washington'a gitti.

ABD Dışişleri Bakanlığı sözcüsü Sean McCormack ise, düzenlediği basın toplantısında, Abdullah Gül'ün ziyaretinde Rice ile gündemde olması beklenen konulara ilişkin soruyu yanıtlarken, *"Bizi olduğu kadar Türk hükümetini de ilgilendiren sınır ötesi sorunuyla ilgili konuşacaklardır. Eminim Irak'ı konuşacaklardır. İran hakkında konuşacaklardır. Türkiye-AB ilişkileri ve Kıbrıs'ı konuşacaklardır"* dedi. Yani ele alınacak konular listesi Dışişleri Bakanlığı'nın açıkladığı kapsamın çok ötesindedir.

PKK'nin fiziki imhası için ABD ile ortak saldırı ya da Ermeni soykırımı yasa tasarısının ABD meclislerinde onaylanmasını engellemek elbette Türkiye'deki egemenlerin öncelikli sorunları arasında yer alıyor. Bunlara belli ölçülerde Kıbrıs meselesini eklemek de mümkün. Açıklandığına göre Bush ile savaş kundakçısı ekibi, Yahudi lobileri ile silah tekelleri adına lobi faaliyeti yürüten güçler,

Ankara'daki işbirlikçi takımına destek sinyali vermiş bulunuyor.

Kuşkusuz ki burada asıl sorun, sözü edilen meselelerde Türk devletine destek verirken, adı geçen haydut takımının ne tür dayatmalarda bulunduğu.

Sonuncudan başlarsak, Amerikan silah tekelleri Bush liderliğindeki neo-faşist çetenin en güçlü destekçileridir. Halkların dökülen kanlarıyla semiren bu tekeller için çatışmaları kıskırtmak, mümkünse savaşı tüm Ortadoğu'ya yaymak öncelikli hedeftir. Başka bir ifadeyle bu tekeller, İran'a karşı emperyalist/siyonist saldırı başlatılmasını isteyen tarafların başında yer alıyor. Dolayısıyla bu tekellerin, kısa süre önce kendileriyle 10 milyar dolarlık F-35 savaş uçağı üretimi anlaşması imzalayan Türk sermaye devletine destek vermeleri hiç de şaşırtıcı değil. Militarist kurumunu sürekli tahkim eden Ankara'daki işbirlikçi takımının bu tekellerin kasalarına yeni onmilyar dolarlar akıtma hazırlığı içinde olduğu da bir sır değil.

Siyonist canilerin hamisi Yahudi lobisinin derdi de silah tekelleriyle çakışmaktadır. Büyük Ortadoğu-büyük İsrail projesinin hararetli destekçisi olan Yahudi lobisi, bedeli ne olursa olsun, "büyük İsrail düşü"nün gerçekleşmesini istiyor. Aşırı saldırganlığıyla bilinen bu lobinin Ankara'daki işbirlikçi takımıyla "iyi ilişkiler" içinde olduğu herkesin malumudur.

Silah tekelleri gibi Yahudi lobisinin de Ermeni soykırımı tasarısını umursadığı söylenemez. Bu güçler, Türk devletinin önemseydiği bu sorunu istismar ediyor. Bunu saklama gereği de duymuyorlar. Örneğin Washington'da etkin üç ayrı Yahudi derneğinin yetkilileri, Milliyet gazetesine yaptıkları değerlendirmelerde, tasarıya muhalefetlerini, soykırım tezine ilişkin bir tavırla değil, bu tasarının kabulü halinde, "başta İncirlik Üssü'nün kullanımı olmak üzere, Türkiye ile ABD arasındaki işbirliğinin aksayacak olması" ile gerekçelendirdiler. Yahudi dernek yetkililerinin, tasarı kabul edilirse, İran'a olası

saldırıda Türkiye'nin ABD'ye İncirlik Üssü'nü kullanılmayacağını hesabını yaptığı belirtildi. Yani İran'ı siyonist rejim için tehlike gören Yahudi lobisi için asıl mesele, bir kez daha Türk sermaye devletinin siyonist rejime verdiği desteğin aksamadan devam etmesini garantilemektir.

Halkları köleleştirme seferini komuta eden savaş çetesine gelirse, Abdullah Gül, ABD Dışişleri Bakanı Condoleezza Rice'ın Amerikan Kongresi'ne getirilen sözde Ermeni soykırımı yasa tasarısı konusunda önümüzdeki günlerde önemli bir çalışmasının olacağını ve ABD Başkanı George Bush'un mektupları yazacağını "müjdeledi." Güvenlikle ilgili tüm birimlerin de bu yönde bir gayretinin olduğunu öne süren Gül, "Bu konuda önümüzdeki günlerde Dışişleri Bakanı'nın (Rice) önemli bir çalışması olacak, yanına alacağı kişilerle Kongre'yi ziyaret edecek, Başkanın (Bush) mektupları olacak" dedi.

Türk Dışişleri Bakanı, PKK konusunda Cheney ve Hadley'den edindiği izlenime ilişkin olarak ise şunları söyledi: *"Kendilerini çok ciddi bir tavır içinde gördüm. Gayet açıkça görüştük her şeyi. Bu konuda çifte standardı kimse izah edemez. Amerikalılar bunun çok farkındalar. Dost bir ülkede terörün yuvalanmasını izah etmek mümkün değil. Bunu kendileriyle de konuştuğunuzda mahcupiyetleri ortada. Önümüzdeki süre içinde beklentilerimizi karşılayan daha verimli gelişmeler olacak."*

Diyet, İran halklarına karşı ABD ile suç ortaklığı mı?

ABD'de emperyalist savaşı yaymak isteyen tarafların desteğini aldığını "müjde"leyen Abdullah Gül, bunu övünülecek bir başarı saymaktadır. Muhtemeldir ki, bu "desteği", yakında gerçekleşecek cumhurbaşkanlığı seçimlerinde, Washington'daki efendiler nezdinde avantajlı duruma gelmenin önemli bir adımı olarak da değerlendirmektedir.

"Müjde"yi veren Abdullah Gül'ün kullandığı bazı ifadeler, kamuoyuna açıklanmayan pazarlığın içeriği hakkında fikir vermektedir. Konuyla ilgili bir makale kaleme alan *Washington Post* gazetesinin tanınmış köşe yazarı Jim Hoagland, Gül'ün kendisine *"Başkan Bush'un yeni stratejisini destekliyoruz ve ona bir şans verilmesi gerektiğini düşünüyoruz"* dediğini aktardı.

Türk Dışişleri Bakanı'nın Washington ziyaretini "başarılı" kılan şeyin bu ifadelerle dışa vurulduğunu söylemek abartı olmaz. Bilindiği gibi "Başkan Bush'un yeni stratejisi" halkları hedef alan emperyalist-siyonist saldırganlığın yayılmasını ve halkların birbirine kırdırılmasını da gerekli kılıyor. Türk burjuvazisinin temsilcisi sıfatıyla Washington'a giden Abdullah Gül, işte bu barbarlığa "bir şans verilmesi" gerektiğini söylüyor.

Mesaj açık, Türk sermaye devleti vaadedilen destek karşılığında komşu halkları hedef alan saldırılara daha ileriden ortak olmaya hazırdır. İlerici-devrimci güçler, işçi sınıfı, emekçiler ve ezilen halklar ise bu kanlı işbirliğini reddetmekle kalmamalı, bu ağır suçun vebalini sırtında taşımamak için bu kanlı denklemi bozma hedefiyle mücadeleyi yükseltmelidir.

Kontrgerilla çetelerinin faşist-şovenist kudurganlığı...

Faşizme ve şovenizme karşı militan kitle mücadelesi!

Hrant Dink cinayetiyle ilgili gelişmeler, kontrgerilla örgütlenmesini ve bunların orduyla olan bağlantılarını bir kez daha gözler önüne serdi. Susurluk, Şemdinli, Danıştay gibi organizasyonların ardından Dink cinayeti sonrasında bir kez daha ordu bağlantılı kontra organizasyonlar ortaya çıktı. Susurlukçu general Veli Küçük'ün Danıştay tetikçisi Alparslan Arslan'la çekilmiş fotoğraflarının yayınlanması, JİTEM muhbiri Erhan Tuncel'in asker bağlantısının ortaya çıkması, Samsun'da tetikçi Ogün Samast'ın asker ve polis tarafından kahraman gibi gösterilmesi, “emekli” subayların kurduğu ırkçı-şovenist dernekler gibi gelişmeler, kontrgerilla örgütlenmesinin ulaştığı boyutu gözler önüne seriyor. Faşist-şovenist kontrgerilla örgütlenmeleri artık açık yapıyor.

Danıştay saldırısıyla tanınan Vatansever Kuvvetler Güçbirliği Derneği'nden (VKGD) ayrılan “emekli”(!) Albay Fikri Karadağ'ın 2005 yılında kurduğu Genelkurmay'la aynı çizgide hareket eden Kuvay-ı Milliye Derneği'ne üye toplarken silah üzerine “ölme ve öldürme” yemini ettirdiği, Mersin ve Antalya başta olmak üzere birçok kentteki Kürtler'i doğrudan hedefe koyduğu ortaya çıktı. Orduda resmi görevli ve üniformalıyken NATO'ya çalışan Albay Karadağlı, şimdi de üniformasız yürüttüğü görevinde diğer kontrgerillacılarla ilişkilerini de sürdürüyor.

Basına yansıyan bilgilere göre, ordudan albay rütbesindeyken emekli edilen ve VKGB Derneği'ne katılan Fikri Karadağ, derneğin flaması üzerine yerleştirilmiş iki tabanca ve Kuran-ı Kerim'in bulunduğu bir masa etrafında topladığı kişilere, “*Sevgili arkadaşlar! Bu uğurda ölmek var; öldürülmek var!.. Öldürmek var!*” diyerek, şu ırkçı-şovenist yemini ettiriyor: “*Türk anadan, Türk babadan doğmuş, soyunda dönme olmayan Türk oğlu Türküm ben. Türk milletini dünyanın efendisi yapmak uğrunda, her türlü ahval ve şerait içerisinde dahi milletimin huzur ve refahı devletimin ebediyen bekası ve yükselmesi yolunda yılmadan çalışacağıma, Türk vatanını ve Türklük camiasının şan ve şerefini korumayı canımdan aziz bilip icabında vatan, cumhuriyet ve bayrak uğrunda seve seve canımı feda edeceğime, namus ve şerefim üzerine ant içerim. Ne mutlu Türküm diyene!*”

“Z” harfiyle oluşturdukları Naziler'in gamalı haç benzeri işaretleri dikkat çeken Kuvay-ı Milliye Derneği Genel Başkan Yardımcısı Ali Özlü ise, 29 Haziran tarihli *Tempo* dergisine verdiği demeçte, “*Sert Savaşçı Budun Erleri*” diye bir örgütlenmeye gittiklerini açıklayarak, “*coplu, telsizli 1 milyon kişilik tim*” kuracaklarını ve “*Kürt mafyası*” başta olmak üzere tüm örgütlerle mücadele edeceklerini söylemişti. Ve ayrıca “*Devletin her kademesinden, her türlü bilgi bize akıyor. Birçok paşa bizimle beraber, ama resmi üyelik yapmadık*” demişti.

Derneğin Mersin Temsilcisi Kemal Canay da, yerel İmece gazetesine verdiği demeçte, Karadağ'ın Türkiye'de tespit ettiği 13 bin 500 “hain”e hesap sorulacağını söylediğini belirterek, “*Mersin PKK ve Siyonistlerce işgal edildi. Mersin'de suç işleyenlerin yüzde 90'ı Doğulu ve Güneydoğulu'dur. Türk çocuğu suç işlemez*” diye belirtiyor. Danıştay saldırısından sonra, Mersin'de “Bayrak Yürüyüşü” adı altında giriştiği provokatif eylemlerle dikkat çeken derneğin ve yayın organlarının bütün internet siteleri kapatılmış

Çürümüş düzen ve devletin yönettiği ırkçı-şovenist faşist çeteler başta olmak üzere tüm kontrgerilla aygıtı dağıtılamazsa, toplumun geleceği karanlık olacak, cinayetler, faili meçhuller, kayıplar, provokasyonlar, linçler bitmeyecektir.

Bu bakımdan olup bitenler, işçi sınıfına ve emekçi kitlelere tüm bu pisliği temizleyecek devrimci bilinci ve mücadele azmini kazandırma, faşizme, şovenizme ve ırkçılığa karşı militan bir kitle hareketi geliştirme çağrısıdır.

ve örgüt bir anlamda “yeraltına” çekilmişti.

Dikkat çekici olan şudur ki; her cinayetin altından çıkan, Kuvay-ı Milliye Derneği adı altında faaliyet yürüten bu faşist kontrgerilla çeteleri, yaptıkları mevcut yasalara göre de suç teşkil etmesine rağmen, herhangi bir soruşturma ve kovuşturmayla uğramıyorlar. Bu da onların sermaye devleti çizgisinde ve denetiminde hareket ettiklerinin, böylece devlet tarafından kollandıklarının en dolaysız göstergelerinden biridir.

Karadağ, Danıştay saldırısından sonra gözaltına alınıp serbest bırakılan Muzaffer Tekin'le arkadaşlıkları konusunda ise, “*Bizim böyle bir adamla ne işimiz olur ki*” dedi. Fakat rant çekişmesi içinde olduğu diğer çeteden kontrgerillacılar onu yalanlıyor. Bir başka kontrgerilla çetesi olan Vatansever Kuvvetler Güçbirliği Derneği'nin (VKGB) Başkanı Taner Ünal ve Genel Sekreter Mesut Sezer, Danıştay saldırısıyla ilgili soruşturmada gözaltına alınıp serbest bırakılan “emekli” Yüzbaşı Muzaffer Tekin'in “emekli” Kurmay Albay Fikri Karadağ'a talimat verir gibi konuştuğu, dernek faaliyetleriyle ilgili olarak da Karadağ'dan sürekli bilgi aldığını açıklamışlardı.

Kuşkusuz ki, bu tabloya her karanlığın üstüne gölgesi düşen “emekli” Tuğgeneral Veli Küçük'ü eklememek, ona haksızlık olur. Kontrgerilla şefi general Küçük'ün 20-22 Mayıs 2005 tarihlerinde Stockholm'de Danıştay tetikçisi Alparslan Arslan ile yan yana ve samimi bir hava içinde görüntülendiği fotoğrafların yayınlanmasından sonra hukukçular, Danıştay dosyasının yeniden incelenmesini istedi. Ancak bu konu hakkında hala bir girişim başlatılmış değil. Susurluk'tan beri gündemde olan Küçük'ün, Danıştay bağlantısının en somut verisi olan bu fotoğraflar, aynı zamanda Küçük'ün Azerbaycan'da çete örgütlenmesine gittiğine ilişkin iddiaları da bir kez daha gündeme getiriyordu. Azerbaycan'da 2001 yılından bu yana çete faaliyetleri örgütlediği, tetikçi yetiştirdiği ayyuka çıkmış olan JİTEM kurucusu Küçük'ün aslında saklanacak bir yeri kalmadı. Hrant'ın katlinde azmettirici rolüyle sivriilen Yasin Hayal'in de dönem dönem Azerbaycan'a gidip orada eğitim gördüğü biliniyor.

Dink'i tehdit eden Küçük, Susurluk çetesiyle adı gündeme geldiği sırada Giresun Jandarma Bölge Komutanı'ydı. Bu açıdan Küçük'ün bu dönemde Karadeniz'de birçok çete örgütlenmesine gittiğine ilişkin iddialar da bir kez daha önem kazandı. Dink cinayeti tetikçisi Samast ile azmettirici olduğu belirtilen Yasin Hayal'in Trabzon'un Pelitli beldesinde

oturdukları ve burada organizasyona dahil oldukları, silah eğitimi aldıkları ortaya çıktı. Erhan Tuncel'in ise, JİTEM ve polis muhbiri olduğu belirlendi. Eldeki somut bilgiler, jandarma ve polisin aylar öncesinden Dink cinayetinden haberdar olduğunu, ancak tedbir almadığını, hatta cinayeti teşvik bile ettiğini gösteriyor. Cinayetten sonra jandarmanın Pelitli halkını konuşmamaları yönünde uyarması boşuna değil herhalde.

Bilindiği üzere, Samsun Emniyeti'nde tetikçi Samast kahramanlar gibi karşılanmış, eline bayrak verilmiş, asker ve polisler sırayla fotoğraf çektiymişti. Kasete yansıyan bu görüntüler, polis ve jandarmanın cinayetteki skandal tutumlarını bir kez daha ortaya koymuştu.

“Emekli” subayların kontra faaliyetleri ve Dink cinayetiyle ilgili gelişmeler, asker ve polis bağlantılarının olduğunu artık kuşku götürmez bir şekilde önümüze seriyor. Bütün bunlar, son yıllarda daha da tırmandırılan ırkçılık ve şovenizmle doğrudan bağlantılıdır. Mersin'de, Bozüyük'te, Trabzon'da linç girişimleri, tetikçiler, öfkeli “yalnız kurt”lar kendiliğinden ortaya çıkmıyor. Birileri Hayal'leri, Samast'ları kışkırtıyor, eğitiyor, silahlandırıyor. Gençleri örgütleyen ve kışkırtan kendilerine “milliyetçi” sıfatını yakıştırmış bazı partiler, asker ve polisler... Arkalarında devlet bildikleri adamların desteğini de hisseden işsiz, gelecekte umudunu kesmiş lümpen gençler... Samast ile aynı fotoğraf içinde görülmek için yarışanların bu gençlere gösterdiği tolerans... Medyanın yarattığı havanın Polat Alemdar, Çatlı olmaya hevesli gençleri daha da kışkırtması... Ve “milliyetçi” etiketli mafyacı suçlulara ve suç örgütlerine karşı yargının tutumu...

Açıktır ki, yüz yüze olduğumuz, çürüyen sermaye düzeninin tüm kurumlarıyla tepeden tırnağa çeteleştigi gerçeğidir. Devlet kurumlarından çete partilerine, “emekli” subay ve polis şeflerinden mafya şeflerine kadar uzanan kontrgerilla faaliyetleri, bu temel önemde gerçeğin yansımalarıdır. Çürümüş düzen ve devletin yönettiği ırkçı-şovenist faşist çeteler başta olmak üzere tüm kontrgerilla aygıtı dağıtılamazsa, toplumun geleceği karanlık olacak, cinayetler, faili meçhuller, kayıplar, provokasyonlar, linçler bitmeyecektir.

Bu bakımdan olup bitenler, işçi sınıfına ve emekçi kitlelere tüm bu pisliği temizleyecek devrimci bilinci ve mücadele azmini kazandırma, faşizme, şovenizme ve ırkçılığa karşı militan bir kitle hareketi geliştirme çağrısıdır.

Düzen solunda seçim manevraları

2007 yılının temel siyasal gündemlerinden biri de genel seçimler. Daha şimdiden ortalığı seçime dönük tartışmalar kaplamış bulunuyor. Oy hesapları ve ittifak arayışları yoğunlaşıyor.

Düzen siyasetinde daha şimdiden belirginleşmeye başlayan iki temel odaklaşma göze çarpıyor. Bunlardan birisi AKP ile Mehmet Ağar'ın DYP'si arasında yaşanan söylem yakınlaşması. Diğer muhtemel odağın temel bileşenleri ise faşist MHP ile artık iyiden iyiye MHP'leşen CHP. Tartışmalarda bu dört partinin barajı açarak meclise gireceği düzen cephesindeki pek çok yorumcunun ortak değerlendirmesi durumunda. Dolayısıyla da seçim sonrasında bu iki odaktan hangisinin sermayeye hizmet için yetkilendirileceği üzerinden gerici bir didişme şiddetlenerek sürüyor.

Düzen solu ve reformist cenah açısından da seçim gündeminin giderek öne çıktığı görülüyor. Düzen solunda tablo daha netken, reformist cenahta henüz sular durulmuş, kimin ne yapacağı belirginleşmiş değil.

Düzen solunda birlik çabaları

Düzen solunda seçime dönük ilk kayda değer girişim 10 Aralık Hareketi'nden geldi. Bundan birkaç hafta önce bir basın toplantısı düzenleyen 10 Aralık Hareketi, solda yenilenme, bütünleşme ve kitleleşme çağrısı yaptı. Basın toplantısında yapılan konuşmalarda ve sorulara verilen yanıtlarda, 10 Aralık Hareketi'nin "solda birleşme" çağrısının kimleri muhatap aldığı da ortaya konuldu. 10 Aralık Hareketi Eşbaşkanı Bülent Şenatalay, "solda birleşme" projesine DSP ve SHP'nin sıcak baktıklarını, CHP'nin ise sıcak bakmadığını ifade etti. Fakat sözlerinin devamında ileride CHP'nin de bu işe sıcak bakabileceğine dair umutlarını vurgulamayı ihmal etmedi.

10 Aralık Hareketi'nin söz konusu toplantısının en dikkate değer yanlarından birisi ise Kürt hareketine ilişkin yapılan değerlendirmelerdi. Bülent Şenatalay'ın bir soruya cevap olarak dile getirdiği *"DTP ile ilişkilerimiz gündemde değil. Türkiye'nin genelini temsil etmiyor; en azından şu anda öyle değil. Türkiye'de etnik temele dayalı siyaset yürütülebilir; buna saygılıyız. Ama güç birliği konusunda DTP solda bir unsur olarak görülüyor. Biz DTP dahil tüm siyasi çevrelerle güç birliği konusunda konuşabiliriz. Ama biz kimlik siyasetini benimsemiyoruz. Herhangi bir etnik ayrımcılığı kabul etmiyoruz. Bu güç birliğinde DTP olamaz"* şeklindeki görüşler, düzen solunun Kürt hareketine karşı tutumunu ortaya koyuyordu.

Peki gerçekleştirilmek istenen "sol" güçbirliğinin altında birleşeceği siyasal program nasıl bir şey olacak? Bu ittifak seçimden sonra hükümet olursa ne yapacak? Toplantıda bu sorulara da kimi yanıtlar veriliyor. Buna göre "sol" güçbirliği; *"İnsan hak ve özgürlüklerini sağlamlaştırmak, kronikleşmiş işsizliği ve yoksulluğu çözmek, Kürt sorununu üniter devlet yapısı içinde demokratik bir biçimde çözmek, ekonomik ve sosyal yaşamda fırsat eşitliğini gerçekleştirmek, AB'ye üyelik sürecini özellikle AB içinden gelen engellemelere karşı başarıyla"*

sonuçlandırmak gibi kritik hedeflerle karşı karşıyadır."

Görüldüğü gibi 10 Aralık Hareketi sermayenin Kürt halkına karşı yürüttüğü geleneksel inkar ve imha politikasını biraz dışını parlatarak sahiplenmekte ve "AB'ye üyelik sürecini... başarıyla sonuçlandırmak" gibi bir misyonla kendini bağlı hissetmektedir. Daha doğrusu, Kürt halkına düşmanlık ve AB'ye uşaklık temelinde bir düzen solu inşa etmeye soyunmaktadır.

10 Aralık Hareketi'nin bu çağrısı, zaten alttan alta sürmekte olan görüşme ve pazarlık trafiğinin yoğunlaşmasına, gün yüzüne taşınmasına vesile oldu. *Cumhuriyet* gazetesinde geçtiğimiz günlerde yayınlanan bir haber bu konuda yaşanan görüşme trafiğini gözler önüne seriyordu. Gazetenin haberine göre DSP Genel Başkanı Zeki Sezer, 10 Aralık Hareketi'nin temsilcisi Süleyman Çelebi ve düzen solunun başka bir takım kodaman isimlerinin katıldığı bir toplantı gerçekleştirilmişti. Gerek *Cumhuriyet*'in haberinde, gerekse bu konuyla ilgili bazı köşe yazılarında aktarılanlar, anlaşmazlıkların daha ziyade teknik konularla ilgili olduğu, "sol güçbirliği"nin DSP bünyesinde olacağı, SHP ve 10 Aralık hareketinden adayların DSP listelerinden seçimlere katılacağı yönündeydi.

Görüşmelerde 10 Aralık Hareketi temsilcileri, DSP'lilerin tüm itirazlarına rağmen, SHP'nin bu oluşum içerisinde yer almasını özellikle istemişlerdir.

Hatta bir ifadeye göre 10 Aralık Hareketi bu konuda "SHP bizim kırmızı çizgimiz" diyerek tavır dahi koymuştur. Kuşkusuz ki Süleyman Çelebi ve ekibinin bu tutumunun nedeni SHP'ye besledikleri büyük hayranlık değildir. SHP'yi bu oluşuma dahil etme çabası, esas olarak, Kürt hareketini seçim sürecinde yalnızlaştırma politikasının bir parçasıdır.

Geçtiğimiz hafta sonunda 5. Büyük Kongresi'ni gerçekleştiren ÖDP cephesinde yaşanan ve bir anlamda sürpriz diye nitelenebilecek gelişmeler, sözünü ettiğimiz DSP, SHP, 10 Aralık Hareketi'nden oluşan "sol güçbirliği"nin ÖDP'yi de kapsayarak genişlemesinin güçlenen bir ihtimal olduğunu gösteriyor. Yeniden genel başkanlığa seçilen Ufuk Uras'ın ve onu destekleyen ekibin Kongre öncesindeki parti içi tartışmalarda bu yönde tutum aldıkları belirtiliyor. ÖDP'nin seçim politikasının ne yönde gelişeceğini ilerleyen zaman gösterecek.

Süleyman Çelebi'nin kurulması için canla başla çalıştığı bu "sol güçbirliği"nin amacı ne olacak? Fazla söze hiç gerek yok. Bu sorunun yanıtını en açık biçimde DSP Genel Sekreteri Ahmet Tan veriyor. Ahmet Tan, ittifak görüşmeleriyle ilgili olarak, *"Temel konularda görüş birliği içinde olan, öncelikleri aynı olan partiler ön koalisyon yapmalı. Sosyal çatışmayı önleyecek adımlar atılmalı. Bunun mevzuat altyapısı yok. Ancak aşmanın yolları bulunur. Önemli olan, tehlikeyi görüp bunu aşma yolunda bir irade ortaya koyabilmek"* diye konuşuyor. Biz de bu yaman solcuların "sosyal çatışma" tehlikesini görüp dehşete kapılanlardan olduğunu, tüm dertlerinin de "Sosyal çatışmayı önleyecek adımlar" atmak olduğunu böylelikle öğrenmiş oluyoruz.

Özetle bütün bu çabaların bir tek amacı vardır. Yapılmak istenen şey, düzen siyasetinin aksayan sol ayağını bir parça iş görür hale getirmektir. DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi'nin düzen siyasetinin sol bacağını derleyip toparlama işini kendine görev edindiği görülmektedir. DİSK Genel Başkanlığı konumunu ise şu sıralar meclisin deri koltuklarına zıplamak için bir atlama tahtası olarak kullanmaya çalıştığı giderek daha açık biçimde anlaşılmaktadır. Şüphesiz ki Süleyman Çelebi düzene hizmet konusundaki bu çabalarında hiç de yalnız değildir.

Adana: "Anti-emperyalistler yargılanamaz!"

Hrant Dink'in cenazesinin ardından yükseltelen şovenist histeri dalgasını, 5-6 Eylül'de Ankara'da Lübnan'a asker gönderilmesini protesto eden 18 anti-emperyalistin tutuklanmasını ve devletin ilerici, devrimci kurum ve kişilere yönelik terörünü protesto etmek için 8 Şubat Perşembe günü saat 12.30'da Adana Kültür Sokak girişinde bir basın açıklaması yapıldı.

Eylemde "TMY, 301 iptal edilsin, Anti-emperyalistler serbest bırakılsın!" pankartı açıldı. "Gözetilar, tutuklamalar, baskılar bizi yıldırılmaz!", "Türk, Kürt, Ermeni, yaşasın halkların kardeşliği!", "Kahrolsun ABD emperyalizmi!", "Yaşasın devrimci dayanışma!" sloganlarının atıldığı eylemi BDSP, Partizan, ESP, Haber-Sen, Tekstil-Sen, SGD, Yenigün Sahnesi örgütledi.

Basın açıklamasının ardından ESP'liler

Çakmak Caddesi'nde Sanat ve Hayat Dergisi'nin satışını gerçekleştirdiler.

Kızıl Bayrak/Adana

8 Mart'ta alanlara!

Taleplerimizi haykırmaya ve almaya!

8 Mart ücretli tatil kabul edilmelidir. Çünkü 8 Mart'ın bedeli, Amerikalı kadın dokuma işçilerinin canları ve kanlarıyla ödenmiştir. 8 Mart kazanılmış bir haktır, hem de oldukça ağır bedeller karşılığında kazanılmıştır.

Yaklaşık 150 yıl önce, Amerikan işçi sınıfı içinde kadın işçiler sınıf mücadelesinin başını çekiyor, katmerleşen sömürü ve baskıdan kurtulmak için bedel ödemekten kaçınmıyorlardı. 1800'lü yılların ağır çalışma koşulları, 15 saati aşan işgünü tüm işçileri isyana sevkedecek yoğunlukta bir sömürüyü anlatıyordu. Ama kadın işçiler için bunların üzerine bir de düşük ücret politikası biniyordu. Ev işleri ve çocuk bakımının da kadının üstünde kalmaya devam etmesi, kadını fabrikalara çağıran kapitalizmin bu hizmetler için bir çözüm üretmeyi düşünmemesi, kadın işçiyi mücadelenin ön saflarına iten nedenlerin başında gelmekteydi.

Sadece Amerika'da değil, Avrupa'da da kadın işçiler, genel güncel talepler doğrultusunda süren sınıf mücadelesinin etkin bir parçası olmanın yanı sıra, eşit işe eşit ücret gibi çalışma yaşamına ilişkin taleplerin yanı sıra, oy hakkı gibi politik talepler için de mücadele ettiler. Bugün tüm dünyada, kadına ait kazanılmış ne kadar hak varsa, hemen tümü, kadın işçilerin zorlu mücadeleleriyle, pek çok durumda da kanlarıyla kazanılmıştır.

Ancak, 8 Mart'ın tarihi de göstermektedir ki,

hakların kazanıma, kazanımların geleneğe dönüşmesi, sınıfın politik örgütlenmesi ve mücadelesinden ayrı düşünülemez. 8 Martlar'da Amerikalı dokuma işçisi kardeşlerimizi anmadan geçemeyiz. Ancak, 100'ü aşkın kadın işçinin külleri üzerinden 8 Mart'ın yeşerebilmesi için, işçi sınıfının siyasal olarak örgütlü bir güç haline gelmesi gerekecekti. 1910 yılında, işçi sınıfı partilerinin bir uluslararası kadın toplantısında, komünist önderlerden Clara Zetkin'in önerisiyle, hem Amerikan işçi sınıfının kadın şehitleri ölümsüzleştirildi, hem de onların anısına dünya işçilerine bir gün armağan edildi.

Dolayısıyla, kadın hakları konusunda işçi sınıfı hareketine ve sosyalizme borçlu olan sadece işçi ve emekçi kadınlar değil, tüm kadınlardır. Sınıf mücadelesinin ve sosyalizmin zoru olmasa, örneğin burjuva kadının oy kullanma hakkı olmayacaktı. Bu da, tüm kadınlara 8 Mart'ı sahiplenme, kazanılmış hakların korunması, yeni hakların kazanılması mücadelesinde emekçi kadın mücadelesine destek olma yükümlülüğü getiriyor. Bu kadınların başında ise, üzerindeki çifte sömürünün ulusal nedenlerle, töresel nedenlerle katmerlendiği Kürt kadınları geliyor. Kürt halkının mücadelesinin, başka temel konularda olduğu gibi, kadın sorununda da döne döne işçi sınıfı mücadelesine bağlanması gerekiyor.

Günümüzde, kazanılmış pek çok hak konusunda olduğu gibi, 8 Mart'ta anlamını bulan eşit işe eşit

ücret, 8 saatlik işgünü türünden hakların da önemli oranlarda tırpanlandığı biliniyor. Özellikle kadın işçi istihdamının yoğun olduğu tekstil sektöründe saat standardı neredeyse tümünden ortadan kaldırılmış durumdadır. Çalışma saatleri tümüyle kapitalistin ihtiyaçları doğrultusunda belirleniyor. Yoğun üretime ihtiyaç duyduğunda bitmek tükenmek bilmeyen mesailerle işçileri canından bezdiren kapitalistler, durgunluk dönemlerinde ise hesapsız kitapsız işçi çıkarmaktan çekinmiyorlar. Tekstilin kadın işçileri, kapitalistlerin ihtiyacına göre adeta mevsimlik işçi gibi çalıştırılıyor. Sigorta ya hiç yapılmıyor ya da ayda birkaç gün gibi göstermelik sınırlarda yapılıyor.

Yaşanan bu gerçekler bizleri, 8 Mart'ın kazanıldığı koşullara, 100-150 yıl öncesinin sınıf mücadelelerine götürmelidir. Ağır bedeller pahasına kazanılmış hakların korunması, yeni hakların kazanılabilmesi dışı diğer mücadeleler olmaksızın mümkün değildir. Bugün yine, çifte sömürüye maruz bırakılan işçi ve emekçi kadınlar sınıf mücadelesinin ön saflarında yerlerini almak, 8 Mart'ın tarihsel anlamına layık kazanımlara imzalarını atmak durumundadırlar.

8 Mart'ın resmi ve ücretli tatil ilan edilmesi, mücadele bayraklarında yer alacak taleplerin başında gelmelidir. Bugünün bu şekilde kazanılması, diğer pek çok talep için daha büyük yığınların harekete geçirilmesini kolaylaştıracak, alanlardan yükselen seslerimizi çoğaltacaktır.

Devrimci, ilerici kurumlardan ortak çağrı:

4 Mart'ta Kadıköyde'yiz!

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü öncesinde biraraya gelen çeşitli kurumlar ve devrimci güçler, 9 Şubat günü Kadıköy Eminönü İskelesi önünde düzenledikleri basın açıklaması ile 4 Mart Pazar günü **“Kadınlar emperyalist saldırganlığa, ezilmeye, sömürüye ve şovenizme karşı birleşik mücadeleye”** başlıklı bir miting örgütleyeceklerini duyurdular.

Alinteri, BDSP, DHP, DKH, Devrimci Hareket, Divriği Kültür Derneği, EKA, EKD, EHP'li Kadınlar, ESP, HÖC'li Kadınlar, HKM, Kaldıraç, Odak, Partizan, PDD, Tekstil-Sen tarafından ortak düzenlenen eylemde kitle adına okunan basın açıklamasında şunlar söylendi:

“8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü yaklaşırken, emekçi kadınlar, kapitalizmin azgın sömürü çarkları arasında öğütülmeye, işgallerde katledilmeye, namus cinayetlerinde öldürülmeye, şovenizmin zehiri altında kardeşlik istemleri susturulmaya devam ediliyor” sözleriyle başlayan

açıklama şu çağrıyla bitirildi: *“Bizler aşağıda imzası bulunan kurumlar olarak 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü dolayısıyla bu yıl da alanlarda olacağız. 8 Mart'ı sınıfsal özüne uygun ve birleşik olarak 4 Mart günü Kadıköy'de yapacağımız mitingle kutlayacağız. Emekçi kadınları emperyalist saldırganlığa, ezilmeye, sömürüye ve şovenizme karşı birleşik mücadeleye çağırıyoruz.”*

Eylemde “Yaşasın 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü!”, “Yaşasın halkların kardeşliği!”, “Yaşasın kadın dayanışması!” ve “Yaşasın devrimci dayanışma!” sloganları atıldı.

Kızıl Bayrak/İstanbul

BDSP işçi katliamını protesto etti

7 Şubat Çarşamba günü Urfa'nın Ceylanpınarı ilçesinde devlete ait Tarım işletmesindeki süt tesisine çalışmaya giden, çoğunluğu kadın olan işçileri taşıyan kamyon devrilmiş ve 9 işçi yaşamını yitirmişti.

Devlete ait bir işletmeye çalışmak için gidip gelen işçilerin can güvenliğinin hiçe sayılarak kamyon

kasalarında taşınmasını, sigortasız, güvencesiz ve düşük ücretle çalıştırılmalarını protesto etmek için Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu 9 Şubat günü Şişli AKP İlçe Başkanlığı önünde bir basın açıklaması yaptı.

“8 Mart 1857-8 Şubat 2007... Sermaye düzeni kadın işçileri katletmeye devam ediyor! Kölelik düzenine karşı kadın erkek el ele mücadeleye!” pankartının açıldığı eylemde basın açıklamasını Eylem Duygu Çağlar okudu.

Açıklamada şunlar söylendi: *“Tarım işçilerinin, mevsimlik işçilerin kamyon ve traktör kasalarında, koyun sürüleri gibi istiflenmiş halde taşınması da, sırf bu yüzden sıklıkla yaşanan kazalarda topluluklar halinde ölmesi de ne yazık ki yeni değil. Ama bu kazayı diğerlerinden farklı kılan patronun dolaysız bir biçimde devlet olmasıdır. Bu gerçekleşen kaza sermaye düzeninin kârdan başka bir şey düşünmeyen, katliamcı, insanlık dışı yüzünü bir kera daha ortaya çıkardı. Bu kazayla sermaye düzeninin kendisi tüm çıplıklığıyla ortaya serildi.”*

“8 Mart 1857'de kadın işçileri diri diri yakanlar, geçtiğimiz yıl Bursa'da 5 kadın işçinin gece vardiyasında yanmasına göz yumanlar, şimdi de 9 kadın işçinin insanlık dışı çalışma koşullarında ölümüne sebep oldular. Suçlu kapitalizmdir, suçlu gözü kârdan başka bir şey görmeyen sermaye düzeninin kendisidir.”

Eylemde “Katil devlet hesap verecek!”, “Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!”, “Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!” sloganları atıldı.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Töre cinayetlerine sosyalizm son verecek!

Tecrite karşı kitlesel etkinlik...

“Yaşadım diyebilmek için”

Tecrite Karşı Sanatçılar’ın düzenlemiş olduğu “Yaşadım diyebilmek için” isimli etkinlik, 11 Şubat günü saat 15.00’te İstanbul Gösteri ve Kongre Merkezi’nde, yaklaşık 5 bin kişinin katılımıyla gerçekleşti. Grup Yorum, Bilgesu Erenus, Efkan Şeşen, İlkay Akkaya, Cahit Berkay, Bayar Şahin, Enver Çelik, Birol Topaloğlu, Nurettin Güleç, Avni Sağlam, Hakan Yeşilyurt, Sadık Gürbüz, Ercan Aydın, Atilla Meriç, Arif Damar, Güngör Gençay, Cezmi Ersöz, İbrahim Karaca, Ruhan Mavruk, Berrin Taş, Mehmet Esatoğlu gibi grup, şair, yazar ve sanatçılar tecrite karşı şiirler ve şarkılar söyledi, tecritin kaldırılması için mücadele çağrısı yaptı.

Etkinliğin açılış konuşmasını Bilgesu Erenus yaptı. Ardından Gamze Mimaroglu ve TAYAD’lı Naime Ana konuştu. Tekirdağ 1 No’lu F Tipi’nden devrimci tutsaklar tarafından gönderilen mesaj okundu. Daha sonra 19 Aralık katliamını ve devrimcilerin direnişini anlatan bir skeç oynandı. Ardından, devletin tecrit saldırısına başından beri karşı olan sanatçılardan biri olan Güngör Gençay bir konuşma yaptı. Efkan Şeşen, Arif Damar, Bayar Şahin, Cahit Berkay’ın söylediği şiir ve şarkılardan sonra ara verildi.

Programın ikinci bölümünde Avukat Selçuk Kozagaçlı bir konuşma yaptı. Kozagaçlı bugüne kadar ölen 122 insanın bedel ödeyerek tecrite karşı mücadelede kararlılığı sergilediklerini söyledi. Bundan sonra Adalet Bakanı’nın sözlü olarak ifade ettiklerini yazılı hale getirmek gerektiğini dile getirdi. Genelgenin bütün hapishanelerde uygulanıp uygulanmadığını denetlemenin ikinci büyük görev olduğunu söyledi. Yasanın baştan aşağı değiştirilmesi gerektiğini vurgulayan Kozagaçlı, hapishanelerin insani

bir mimari yapıya dönüştürülmesi gerektiğini ifade etti. DKÖ’ler, sendikalar, avukatlar, aydınlar olarak herkesin üzerine düşen görevi yapması gerektiğini vurguladı.

Daha sonra Sadık Gürbüz, İlkay Akkaya, Cezmi Ersöz, Ruhan Mavruk, Hakan Yeşilyurt, İbrahim Karaca, Berrin Taş, Avni Sağlam, Atilla Meriç, Enver Çelik, Nurettin Güleç, Birol Topaloğlu, Ercan Aydın’ın seslendirdiği şiir ve şarkılarla program devam etti. Grup Yorum’un söylediği türkülerle çekilen halayların ardından etkinlik sona erdi.

Etkinliğin başından sonuna kadar Türkiye’de ve dünyada tanınmış devrimci önderlerin ve ölüm oruçlarında şehit düşenlerin fotoğraflarının yansıtıldığı dia ve sinevizyon gösterimleri yapıldı. Behiç Aşçı, Gülcan Görüroğlu ve Sevgi Saymaz’ın açıklamaları okundu.

Etkinlik boyunca “Kahramanlar ölmez, halk yenilmez!”, “Yaşasın direniş, yaşasın zafer!”, “Bedel ödedik, bedel ödeteceğiz!”, “Devrim şehitleri ölümsüzdür!”, “Behiç Aşçı, Gülcan Görüroğlu, Sevgi Saymaz onurumuzdur!”, “Umut kavgada, zafer cephede!” sloganları atıldı.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Bir genç kadının daha töre cinayetine kurban edildiği haberi, gün geçmiyor ki gazetelere düşmesin. En son, Dilber Özer adındaki 17 yaşında -nerdeyse çocuk yaşta- bir genç kadının daha, evinde başına bir kurşun sıkılmış vaziyette bulunduğu haberi geçildi. İntihar süsü verilmeye çalışılan bu olayla ilgili, genç kadının ailesi cinayet iddiasında bulunuyor. Kardeşinin solak olduğunu, dolayısıyla sağ şakağına kurşun sıkarak intihar edemeyeceğini belirten ağabey, kız kardeşinin imam nikahlı eşi ve ailesini suçluyor. Bakire çıkmadığı için öldürülmüş olabileceği belirtilen Dilber’in otopsi raporunda ise, 5 aylık evli olmasına rağmen halen bakire olduğu belirtiliyor.

Bu çağda, hala kadına yönelik böylesine ilkel şiddetin süregitmesi, tümüyle bu toplumu yönetenlerin suçudur. Toplumun üzerinde krallıktan da ağır bir tahakküm kurmuş olan kapitalist sınıf ve devleti, gerek ilkel yaşam ve düşünce koşullarını devam ettirmek, gerek yeterli cezai yaptırım getirmemek, gerekse de kadını kendini koruyabileceği iş ve yaşam koşullarından mahrum bırakmak suretiyle, töre cinayetlerini adeta teşvik etmektedir.

Kurulu düzenin ve devletin, kadına yönelik şiddet konusundaki tek sorumluluk ve suçunun bundan ibaret olmadığı ise çok iyi biliniyor. O, kadına yönelik şiddetin en yoğununu bizzat uygular. Gözaltında, işkencede, cezaevlerinde devletin tecavüzüne uğrayan, sakat bırakılan, öldürülen devrimci kadınlar, kadına yönelik şiddetin gerçek suçlusu olarak devleti göstermeye devam ediyor.

Töre cinayetlerini önlemek mümkün değil mi peki?

Tabii ki mümkün. Ancak bu düzende değil. Adı üzerine kapitalist sömürü düzeninde yaşıyoruz. Bu basitçe, fabrikalarda, tarlalarda, işletmelerde gerçekleşen artı-değer sömürsünden ibaret bir düzen değildir. Baskı ve sömürünün her türüsünün, kadın ve çocuğa yönelik en ilkel, en vahşi olanlar dahil, teşvik edilmesi, korunması, desteklenmesi anlamına geliyor. Erkeğin kadını, ailenin çocuğu, devletin ve kapitalistlerin her ikisini sömürmesi, kapitalist devletin yasaları ve içtihatları tarafından güvenceye alınıyor. Dolayısıyla sömürü, baskı ve şiddetin sadece bir türüsü olan kadın üzerindeki sömürü, baskı ve şiddet, kendisi bunun üzerine kurulu bir düzen ve onun koruyucu/kollayıcı gücü devlet tarafından engellenemez.

Engellemek, öncelikle bunu istemekle başlar. Bunu istemek ise, ancak, bundan hiçbir çıkarı olmayan, varlık nedeni sömürü, baskı ve şiddetin -ezilen sınıf, cins, ulus üzerindeki- ortadan kaldırılması olan bir sınıf ve iktidarın harcıdır. Yani işçi sınıfının devrimci iktidarının.

Egemenleri bu güç ve imkanlardan yoksun bırakmak suretiyle sömürüyü ortadan kaldırmayı hedefleyen işçi sınıfının devrimci iktidarı, söz konusu kadın ve çocuk üzerindeki sömürü, baskı ve şiddet olduğunda, genel önlemlerle yetinmeyecek, gerek yasalar gerekse de toplumsal altyapı anlamında özel önlemler alacaktır. İşçi sınıfının sosyalist devleti, kadına karşı baskı ve şiddet uygulayanların değil, kadının arkasında duracak, onu koruyucu her türlü önlemleri almanın yanı sıra, toplumun eşit haklara sahip, onurlu bireyleri haline gelebilmeleri için eğitim ve iş imkanları yaratacaktır. Kadının, kendi ayakları üzerinde, alını açık başı dik durabilmesi için, onu köleleştiren pek çok ev işinin toplumsal bir hizmet olarak sunulması, sosyalist devletin ilk etapta el attığı sorunların başında gelecektir.

Tüm bunlar elbette erkekteki ilkel zihniyeti bir çırpıda ortadan kaldırmayacaktır. Bunun için, kadının yanı sıra erkeğin de ciddi bir eğitime tabi tutulması gerekiyor. Fakat, insanlar bugünkü ilkel yaşam koşullarından kurtarıldığında, eğitim ve modern yaşam şartlarına kavuştuklarında hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktır. Gene de bunlar zamanla gerçekleşecek ilerlemeler olduğu için, ilk etapta, özellikle kadına ve çocuğa yönelik şiddete, caydırıcı güçte bir şiddetle karşılık verme zorunluluğu doğacaktır. Sosyalist devletin yasaları ve uygulamaları, şiddet içeren töreleri ortadan kaldıracak, yoksul insanlara sunduğu nimetlerse kısa zamanda unutturacaktır.

8 Mart etkinlik ve faaliyetlerinden...

Baharı kazanmak 8 Mart'ı kazanmaktan geçiyor!

ÇAZ-DER'de 8 Mart etkinliği

Çekerek, Aydıncık ve Zile Çevre Köyleri Derneği (ÇAZ-DER) Samandıra Şubesi Gençlik Komisyonu 11 Şubat günü 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü gündemiyle bir etkinlik gerçekleştirdi. İlk başta bir panel olarak kurgulanan etkinlik, çalışmayı yürüten genç güçlerin enerji ve çabalarıyla, sinevizyon gösterimi, şiir ve müzik dinletisinin de programa dahil olduğu bir etkinliğe dönüştü. Etkinlik öncesinde el emeği ile hazırlanan davetiyeler kapı kapı dolaşarak emekçi kadınlara dağıtıldı. Dernek içerisinde emekçi kadın fotoğraflarından oluşan bir pano hazırlandı. Etkinlik öncesinde bir kez daha mahalle gezilerek etkinliğe çağrı yapıldı. Tüm bu çabalar mahalledeki emekçi kadınların etkinliğe katılımını artırdı.

Program, komisyon adına yapılan açılış konuşmasının ardından İşçi Kültür Evleri tarafından hazırlanan “Kadınlarımızın yüzleri” isimli sinevizyon gösterimi ile başladı. Ardından BDSP temsilcisi Melek Altıntaş ve stajyer avukat Ceren Uysal’ın katıldığı bir panel gerçekleştirildi.

Altıntaş, tarihsel olarak emekçi kadınların mücadelesine değindi. 8 Mart’ı ortaya çıkaran New York’lu dokuma işçisi kadınların mücadelesinin bugün de yol gösterdiğini ifade etti. Fabrikalarda, evlerde, yaşamın her alanında emekçi kadının karşı karşıya kaldığı sorunları anlattı. Bu sorunlara karşı çözümün kadın ve erkeğin elele vererek örgütlü mücadeleyi yükseltmesinden geçtiğini vurguladı. Sinevizyon gösteriminde konuşan bir emekçi kadının 30’lu yaşlardan sonra okuma-yazma öğrendiği ifade edilerek, bugüne kadar kendisine verilenle yetinen emekçi kadının, istediğini yapabileceğine duyacağı güvene ihtiyacı olduğu söylendi.

Uysal ise egemen sistemin yasalarının kadını ikinci sınıf vatandaş olarak gördüğünü ifade etti. Aynı bir kadın hakları tanımlamasının bunun en somut

göstergesi olduğunu vurguladı. Çeşitli yasalarda kadına yönelik hakları özetleyen Uysal, bugün bu hakların birçoğunun kullanılmadığını, bu hakları kullanmak ve geliştirmek için ise bir kez daha mücadele etmek gerektiğini ifade etti. Emekçi kadınları, kendilerini ikinci sınıf olarak gören egemen sisteme karşı mücadele etmeye çağıran Uysal, SEKA’da işçiler kendilerini fabrikaya kapattığı sırada fabrika kapısında etten bir barikat ören emekçi kadınları örnek göstererek bir kez daha kadın-erkek omuz omuza mücadele etmenin önemini vurguladı.

Panelin ardından etkinlik iki bayanın sunduğu ve emekçi kadınların mücadelesini konu alan şiir dinletisi ile devam etti. Grup Göç’ün seslendirdiği türkülerin ardından program sona erdi. Etkinlik daha sonra çay sohbeti şeklinde devam etti.

Emekçi kadınların etkinliğe katılımı ve ilgisi oldukça yoğun oldu. Panelistlerin sunumları ilgiyle dinlenirken şiir ve müzik dinletileri emekçi kadınlara coşkulu anlar yaşattı. Etkinliğe yoğunluğu emekçi kadınlardan oluşan yaklaşık 100 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak/Samandıra

Esenyurt’ta 8 Mart çalışmaları

8 Mart, emekçi kadınların ve bir bütün olarak işçi sınıfının, sermayenin baskı ve sömürüsüne karşı mücadelesini simgeleyen bir tarihtir. Bu çerçevede bizler de 8 Mart’ın anlamını ve özünü emekçi kitlelere anlatmak, işçi sınıfını ve emekçileri kapitalist sisteme karşı mücadeleye çağırmak amacıyla çalışmalarımıza devam ediyoruz. Esenyurt İşçi Kültür Evi Emekçi Kadın Komisyonu olarak 8 Mart gündemli çalışmalarımızı yoğun bir şekilde sürdürüyoruz.

Komisyon olarak yaptığımız ilk toplantıda, semtimizde bulunan işçi kadınlara seslenen 4 haftalık bir planlama yaptık. Bu planlamalar doğrultusunda ilk

hafta belgesel gösterimi, ikinci hafta film gösterimi, üçüncü hafta emekçi kadın semineri ve dördüncü hafta da geniş katılımlı bir şenlik düzenlemeyi hedef olarak önümüze koyduk.

Belgesel ve film gösterimlerinin ardından yapılan sohbet ve tartışmalarda emekçi kadınların toplumsal hayatın tüm alanlarında ve özellikle fabrikalarda yaşadıkları sorunlar dile getirildi. Kadınların, kapitalist sistem tarafından çok yönlü ezilmişliği ve sömürüsü üzerinden anlamlı tartışmalar yapıldı. Gösterimlerin ardından “Emekçi kadının kapitalist toplumdaki yeri, sistemden kaynaklanan sorunlar ve ortaya çıkardığı sonuçlar” başlığı altında düşündüğümüz semineri hafta sonu gerçekleştireceğiz.

Dördüncü hafta için planladığımız geniş katılımlı şenliğimizin hazırlıklarına da hızla devam ediyoruz. Düzenleyeceğimiz şenlik için programımızı oluşturmuş durumdayız. Hazırladığımız yaklaşık 500 davetiyeyi işçi ve emekçilere ulaştırmaya başladık. 8 Mart gündemli çalışmamız giderek hızlanıyor, emeğimizi ve enerjimizi yoğunlaştırıyoruz.

Esenyurt İKE Emekçi Kadın Komisyonu

Sultanbeyli’de 8 Mart etkinliği

OSB-İMES İşçileri Derneği Kadın İşçi Komisyonu 11 Şubat Pazar günü Sulatanbeyli Başaran Mahallesi’nde “8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü” etkinliği düzenledi.

Etkinlik açılış konuşmasıyla başladı. Konuşmada 8 Mart’ın tarihsel anlamı ve önemi anlatıldı. Kadınların gerçek kurtuluşunun işçi ve emekçilerin kendi iktidarlarını kurmasıyla mümkün olacağı belirtildi. Mücadelede yitirilenlerin anısına gerçekleştirilen saygı duruşunun ardından Başaran Gençlik Birliği’nden bir arkadaşımız Nazım Hikmet’ten ve Hasan Hüseyin’den şiir okudu. Kadın sorununu tarihsel kesitleriyle ele alan “Bu bahar önce kadınlar yürüyecek” adlı sinevizyon

gösteriminin ardından bir eğitim emekçisi kadınların yaşadığı sorunlarla ilgili konuşma yaptı. Emekçi kadınların yaşadığı sorunların kapitalist düzenden kaynaklandığını vurguladı. Kadının çifte sömürsünün, eşitsizliğinin ve ezilmişliğinin tüm işçilerin birleşik mücadelesiyle ortadan kaldırılacağını belirtti. Kadın-erkek tüm emekçileri elele mücadeleye çağırdı

Son olarak Osim-Der Kadın İşçi Komisyonu üyesi arkadaşımız söz aldı. Mücadelenin sadece 8 Mart ile sınırlı olmadığını, her alanda mücadele edilmesi gerektiğini belirtti. Kadın İşçi Komisyonu'nun çalışmalarını anlattı. Herkesi 8 Mart'ta alanlara çağırdı. Bu sene 4 Mart Pazar günü gerçekleştirilecek mitinge katılım çağrısı yaptı. Emekçi bir kadın Nazım Hikmet'in "Büyük İnsanlık" şiirini okudu. Etkinliğe Başaran Gençlik Birliği de destek verdi.

Kızıl Bayrak/Ümraniye

Sefaköy İşçi Kültür Evi'nde film gösterimi

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü yaklaşıyor. Son bir aydır konuyu çeşitli araç ve yöntemlerle emekçilerin gündemine taşımaya çalışıyoruz. Bir yandan 8 Mart mitingine, diğer yandan bölgemizde gerçekleştireceğimiz emekçi kadın şenliğine hazırlanıyoruz.

Bu hazırlıklar çerçevesinde 11 Şubat Pazar günü Sefaköy İşçi Kültür Evi'nde film gösterimi gerçekleştirdik. Öncesinde İnönü Mahallesi'nde filmi tanıtan afişler astık, etkinliğe çağrı yaptık.

1920 yılında ABD'de Wilson döneminde zorlu mücadelelerle kadınlara oy hakkı tanınmasını konu alan *Demir Çeneli Melekler* adlı filmi gösterdik. Film gösterimi ilgiyle izlendi ve sonraki günlerde de film üzerine tartışmalar sürdü.

Emekçi Kadın Komisyonu olarak 25 Şubat'taki Emekçi Kadın Şenliği'nin hazırlıklarını yapıyoruz. El ilanları ile şenliğe çağrı yapıyoruz. Emekçi kadınların taleplerini imza kampanyası aracılığıyla kadınların gündemine taşıyoruz.

Küçükçekmece Emekçi Kadın Komisyonu

Mamak'ta 8 Mart çalışmaları

Mamak BDSP olarak bir dizi merkezi ve yerel aracı birlikte kullandığımız 8 Mart faaliyetimiz kesintisiz bir şekilde devam ediyor. Bu yoğun faaliyet temposuna sermaye devleti gözaltı saldırısı ile karşılık vermişti. Fakat bu saldırı hiçbir şekilde çalışma düzeyimizde bir gerilemeye yol açmadı, tersine daha güçlü bir şekilde emekçilere seslenmeye devam ettik.

Bu çerçevede planladığımız şekilde Tuzluca'yı Mahallesi'ni afişlerimizle donattık. Yine aynı şekilde 8 ve 9 Şubat günleri hazırladığımız yüzlerce etkinlik programını bire bir emekçilere ulaştırdık. Emekçi kadınlara yönelik hazırladığımız anket çalışmasına hız verdik.

Devletin saldırısına yanıtımız faaliyette yoğunlaşmak ve derinleşmek oldu. Bunu gören sermaye devleti ise mahallede zabıta eşliğinde polis devriyelerini arttırdı. Fakat ne yaparlarsa yapsınlar baharı ve toplamında geleceği kazanmaya yönelik devrimci faaliyetimizi kesintiye uğratamayacaklar.

Mamak/BDSP

Mamak'ta sağlık hakkı semineri

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü çerçevesinde planladığımız etkinlik programı sürüyor.

Planlamalar dahilinde "Sağlığın Özelleştirilmesi ve Genel Sağlık Sigortası" konulu semineri 8 Şubat günü Şirintepe'de Mamak İşçi Gençlik Kültür Evi'nde gerçekleştirdik. Saat 13:30'da düzenlediğimiz seminer işçi sınıfının mücadelesi sonucu kazanılan sağlık hakkının anlatımı ile başladı. Sağlıkta dönüşüm projesinin uluslararası sermayenin dünya genelinde sürdürdüğü saldırıların bir parçası olduğu vurgulandı. Genel Sağlık Sigortası'nın içeriği ve sağlığın özelleştirilmesinde ne anlama geldiği anlatıldı. Bu kapsamda aile hekimliği uygulaması ile sağlığın işçi-emekçilerin ulaşamayacağı bir hak haline getirileceği eklendi. Canlı anlatımların ardından seminer soru-cevap bölümüyle sona erdi.

Seminerin ön çalışması Mamak İşçi Kültür Evleri Emekçi Kadın Komisyonu'nun anketleri ile bir arada yapıldı.

Mamak İşçi Kültür Evleri'nin 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü kapsamında etkinlik programı ve faaliyetleri devam ediyor.

Mamak İşçi Kültür Evleri Emekçi Kadın Komisyonu

8 Mart ve kadın sorunu üzerine konuştuk...

Kadının kurtuluşu kapitalizme karşı örgütlü mücadeleden geçiyor

- 8 Mart sizin için ne ifade ediyor?

Sevgi: 1857 yılında bir grup işçi kadının, eşitsizliğe ve ayrımcılığa karşı başlattıkları mücadele, günümüzde tüm dünya kadınları için büyük önem taşıyan "kadın hakları" mücadelesinin başlangıcı ve sembolüdür.

1910'da Uluslararası Emekçi Kadınlar Günü'nü öneren büyük Alman devrimcisi Clara Zetkin'dir. Emekçi Kadınlar Günü, seçme hakkı ve sendikal örgütlenme hakkı için gösteri yapan Amerikan giyim işçilerinin direnişinin yıldönümünde kadın işçilerin sendikalara ve sosyalizme kazanılması için önerilmiştir. Kadınlar bu süreçte aynı zamanda özel ihtiyaçlarının (kreş, kürtaj, ücretli doğum, eşit işe eşit ücret vb.) erkekler tarafından anlaşılmasını da amaçlamaktadır.

Dünya kadınları, verdikleri büyük mücadeleler ile taleplerinin ve haklarının bir kısmına kavuşmuşlardır. Fakat kavuşulan bu hakların büyük bir kısmı zaman içerisinde kapitalistler tarafından geri alınmıştır.

Kadını köleleştiren kapitalist sistem, kadına özgürlük ve kurtuluş veremez. Uyguladığı sömürü, baskı ve şiddet politikaları ile kadının kölelik halkalarına yeni zincirler ekler. Cinsel, sınıfsal ve ulusal ezilmişliği bir arada yaşayan işçi ve emekçi kadın ancak bu sisteme karşı tüm emekçi sınıflarla birlikte örgütlü mücadele ederse kurtuluşunu sağlayabilir. Sorunların kaynağı kapitalist sömürü düzenidir. Bu düzene karşı mücadele etmek ve sermayenin saldırılarına karşı her alandan örgütlenerek cevap vermek kadın ve erkek tüm işçi, emekçi, ezilen sınıflar için biricik yoldur.

İşte bu yüzden 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nde biz emekçi kadınlara düşen vazife, hep birlikte meydanlarda

sesimizi ve taleplerimizi yükseltmek, mücadelemizden asla vazgeçmeyeceğimizi haykırmaktır.

- İşyerinizde ne gibi sorunlarla karşılaşılıyorsunuz?

Sevgi: İsterseniz uzun uzun anlatabilirim ama madde madde ifade edersem benim için daha kolay olur.

Uzun çalışma saatlerine maruz kalmak (08:00-18.30 arası çalışıyorum). Mesai saatleri dışında çalışmak zorunda kalmak (genelde her akşam iş çıkış saatim 30 ile 45 dakika uzamaktadır). Fazla mesai ücretleri ödenmiyor. İşyerimde öğle tatili, çay paydosu vb. haklarımız yok. Servis yok (Buna karşılık sabah geç kalındığında bir günlük yevmiye kesilmektedir). Çoğunluğun sigortası yok (Benim sigortam işe başladıktan tam 4 ay sonra, sürekli basınç yapmam üzerine yapıldı). Aldığımız ücret düşük. İşyerinde erkek egemenliği ve baskısı rahatsız edecek boyutlarda yaşanıyor. Sigorta dışında hiçbir sosyal hakkımız yok (Senelik izin, evlilik izni, doğum izni, kreş vb.)

Bu konuda bir örnek verebilirim. Çalıştığım işyerinde bir kadın arkadaşımız evlendiği için işine son verildi. Ben de işe girerken şöyle bir engelle karşılaştım; benim 6 yaşında bir kızım olduğu için beni işe almak istememişlerdi, kızımın bakım sorununun olmadığını ispat ettikten sonra işe alındım. O zaman bana şunu söylemişlerdi; "bir gün sakın kızım hasta gelemeyeceğim deme ya da izin isteme, bu senin işini kaybetmene sebep olur". Bunu hiç unutmuyorum. Bir de sağlık sebebi ile doktor tarafından izin almış olmanın benim işyerimde hiçbir hükmü yoktur. Ancak yerine sen yokken ücretsiz çalışacak birini getirirsen izin alabilirsin.

Kızıl Bayrak/Kartal

Geleneksel şiddetten kurtulmak için geleneksel devletten kurtulun!

İşçi kadınlar konuşuyor...

“Kesinlikle gece vardiyaları kaldırılmalı!”

Ayten (metal işçisi): 3.5 yıldır farklı sektörlerde çalışmaktayım. Yenibosna'da çikolata fabrikasında 1 yıl 6 ay kadar çalıştım. 12 saatlik çalışma temposu içindeydik. Mesailer zorunluymuştu, gelmediğimiz koşulda ihbarname alıyorduk. İki vardiya olarak gece gündüz çalışıyorduk. Sonrasında yaklaşık beş ay kadar Beko'da çalıştım. 8 saat çalışma süresi vardı, mesailer zorunluymuştu. Gelmediğin taktirde burada da ihbarname alıyordun. Hastalandığımız koşullarda bile izin yoktu, hasta olsanız bile o işi bitirmek zorunluluğu vardı. 3 vardiya olarak çalışıyorduk. Ancak sabah bir vardiyadan dönüp üçte tekrar işbaşı yaptığımız zamanlar oluyordu. Bu kadar zor şartlarda çalışmamıza rağmen işveren için bizim yaşamımızın hiç bir önemi yok. İşine geldiğinde işe alır, iş bittiğinde de gözünü kırpmadan kapı önüne koyar. Ben de kapı önüne koyulanlardan biriyim.

Bizler emeği ile geçinen insanlarız. Özellikle de kadın işçiler olarak birçok sorun yaşıyoruz. Çalışma koşullarının ağırlığı, mesailer, izin hakkımızın olmaması, en zoru da gece mesailer.

Bir bayan için gece vardiyası çok zor. Bir bayan için evde yapılması gereken çok şey vardır. Hepimizin bildiği gibi yemek, temizlik, çocuk bakımı gibi. “Bunları mı yapacağız, uykusuz halde işe nasıl gideceğiz” düşüncesi

var insanlarda. Yarı uykulu yarı uykusuz işe gidip çalışırken duraksanız bile “çabuk olun, sizden bir halt olmaz!” diyen ustabaşının, patronun hakaretlerine maruz kalıyorduk.

Kesinlikle gece vardiyaları kaldırılmalı. İnsanın psikolojisi ve sağlığı için çok önemli. Özellikle bayanlar için. Eşler genelde hanımlarına yardımcı olmuyor. Bu nedenle tüm yük kadınlara kalıyor. Psikolojik ve bedensel çöküntü oluyor. Böyle olduğu için herhangi bir sosyal aktivite içinde olamıyorsun. Bu da birçok soruna yol açıyor.

“Kadını bir makine parçası gibi, köle gibi görüyorlar!”

Fatma (metal işçisi): Çalışan kadınlar hayatın en zor mücadelesi ile karşı karşıyalar. Çünkü kadınların çalışırken akılları hep evde, çocuklarında kalıyor. Çalışma saatleri çok uzun, çocuklara zaman ayırmak olanaklı olmuyor. Ve bir sorun olduğunda işyerlerinde

çok zorlanıyorlar. Patronlar, amirler çok acımasızca davranıyorlar. Kadınlara çoğu zaman hiçbir şans tanımıyorlar. Kadını da bir makine parçası gibi, köle gibi görüyorlar.

Gece vardiyasında çalışmak ise bir insan için tamamen bitkisel hayat. Çünkü sabah güneşiyle uykuya yatıyorsun, akşam karanlıkta kalkıyorsun. Hayattan hiçbir beklentin olmuyor. Tamamen monoton bir hale geliyorsun. Buna rağmen hiç değerin olmuyor. Beklentilerini alamayan patron, sende hiç bir eksik bulamaz ise fiziğini yargılıyor, erkeklerle kıyaslıyor, eleştiriyor ve seni sindirmeye çalışıyor.

Gerçekten kadınlar hayatta kendilerini bir sınıf geride görüp boyun eğip kadersizliği kabulleniyorlar. Sessiz kalmamak, boyun eğmemek gerekiyor.

“Sigorta yapıldığında primler ücretlerimizden kesiliyor!”

Reyhan (tekstil işçisi): Aldığımız ücret yetmiyor. Evde 12 kişiye. Biz üçümüz çalışıyoruz. Beş tanesi de okuyor. Herbirinin ayrı bir masrafı var. Evimiz de kira zaten. Aldığımız ücretin asgari ücret düzeyinde dahi olmadığını düşünürsek, doğal olarak yetmiyor. Bursa'dayken tarlada işçilik yaptım. Oradaki en büyük sorun ücretlerimizin verilmemesiydi. Yaşımız küçük olduğu için çoğunlukla paramızı alamıyorduk. Günlük işçiler olduğumuz için sigorta söz konusu değildi. Üç yıldır İstanbul'dayız. İki buçuk yıl bir tekstil atölyesinde çalıştım. Orada da sigorta yapmıyorlardı. Ama en büyük sorun bayanlara tacizde bulunulmasıydı. Bize yapamıyorlardı ama diğer bayanlara karşı sözlü ve fiziki tacizde bulunuluyordu. Zaten bu yüzden oradan ayrıldık. Bir haftadır yeni bir işte çalışıyoruz. Diğer işyerlerinden farklı olarak çok uzun mesailer var. Her gün 3-4 saat

mesaiye kalıyoruz. Kelimenin tam anlamıyla bitiyoruz. Eve gidene kadar saat 24.00-01.00 oluyor. Ailemizi göremiyoruz. Hiçbir sosyal hayatımız kalmıyor. İşe her gün ölü gibi gidiyoruz. Sinir stres de cabası.

Sigorta yapılmasını istedik ama ailemizin yeşil kartı olduğu için izin vermediler. Sigortalı olursak yeşil kartımız iptal oluyormuş. Ayrıca sigorta yapıldığında primler ücretlerimizden kesiliyor. Bu yüzden tercih edemiyoruz. Zaten aldığımız üç kuruş para...

Hemen hemen tüm işçi kadınlar benzer sorunlarla boğuşuyor. Herkesin kaderi ortak diyebiliriz. Eğer kaderimiz, sorunlarımız ortak ise bu sorunları beraber çözebiliriz. Kadınların bu noktada bilinçlenmesi lazım. Özellikle Kürt kadınları olarak bizler için bu daha acil bir ihtiyaç. Üzerimizdeki baskı daha fazla. Bu yüzden bütün emekçi kadınları bu sorumlulukla hareket etmeye, özellikle de yaklaşan 8 Mart'a katılmaya çağırıyorum.

(Kızıl Bayrak 8 Mart Özel Sayısı'ndan...)

Son yıllarda “kadına yönelik şiddet” denildiğinde, ilk akla gelen töre cinayetleri, ikincisi ise ev içi şiddet oluyor. Çünkü son yıllarda bunlar özellikle öne çıkarılıyor. Döne döne işleniyor. Zihinlere kazınıyor.

Sermayenin şiddet düzeni, kadına yönelik şiddeti görmezden/inkardan gelmenin imkansızlığını gördüğünden bu yana, konuyu, bu iki ana başlık altında lanse etmeye başladı. Konunun işlenmesinde, elbette, bir suçlu da işaret edilmesi gerekiyordu. İşaret edilen suçlu da, hiçbir itiraz kabul etmeyecek doğrallıkta, feodal gericiydik.

Birkaç doğru kırıntısından yararlanarak altta yatan asıl büyük gerçeğin üstünü örtme uyanıklığına dayalı bu akıl oyunu, düzenin çok sık başvurduğu bir köylü kurnazlığı olduğu için, konuyu az buçuk bilenler açısından şiddet konusundaki gerçeklerin gizlenmesi ihtimali bulunmuyor. Ama ne var ki, geniş kitleler açısından aynı şey söz konusu değil. Elinde devasa bir medya gücü bulunduran düzen, sistemli bir bombardımana tutarak, kitlelerin bilincini altüst edebiliyor. Doğruların yanlış, yanlışların doğru gibi algılanmasını sağlayabiliyor.

Eğer şiddet konusunda “tek suçlu” aranacaksa, bunun egemen sınıf ve devleti olduğu açıktır. Sermayenin devleti, sadece kendisi en yoğun şiddeti uygulayan (uygulama imkanına sahip olan) bir örgüt olduğu için değil, her türlü bireysel veya kurumsal şiddetin arkasında durduğu için de tek suçludur.

Diyelim ki, karakollarda, cezaevlerinde, işkencehanelerde devlet kadına hiç dokunmuyor. Kadına yönelik şiddetin tek biçimi olarak töre şiddeti görülüyor. Bu durumda dahi asıl suçlu yine devlettir. Çünkü bu topraklarda, bu halklar üzerinde egemen olan odur. Yasalarıyla, kurumlarıyla, kolluk güçleriyle, tahakkümü altındaki insanların canını, malını, onurunu korumak zorundadır. Burjuva bir devlet olduğuna göre de, feodal kalıntıları ortadan kaldırmakla yükümlüdür. İktisadi, sosyal, siyasal, bireysel, hiçbir kalıntı bırakmaması gerekir.

Ne var ki, Türkiye'nin burjuva cumhuriyeti, tarihsel gecikmişliği nedeniyle, feodal kalıntıları koruyup kollama ihtiyacı duymuştur. Genç cumhuriyetin cılız burjuvaları, iktidara tutunabilmek için, temsilcilerinin, meclis sıralarında kadim feodalizmin ağalarıyla omuz omuza oturmasında bir sakınca görmemiştir. Bu fiili durumun yasal korumadan yoksun kalması beklenemeyeceğine göre, pek çok geleneksel, töresel yargı yasalarda yer bulabilmiştir. Burjuva yasaların bile izin vermeyeceği kadar geri yargılar ise, yargı kurumuna yerleştirilen gerici zihniyetlerin içtihat kararlarına bırakılmıştır.

Eğitimsiz, bilinçsiz, yoksul bırakılmış, yoksullukla köyün geleneksel ortamına

hapsedilmiş birileri, tek bildiği yasa olan töre yasaları gereği kızını/karısını/ablasını/yengesini öldürmeye kalktığında, yargı kurumlarına yerleştirilmiş (sözde okumuş ama yukarıdakiyle aynı zihniyetten kurtulamamış) birileri tarafından, “ağır tahrik” vb. gerekçelerle az bir cezayla kurtulabilmektedir. Kocasının şiddetine maruz kalan bir kadın, polise şikayet etmeye kalktığında, bir de orada dayak yemediğine şükretmekte, “kocan değil mi, döver de sever de” azarlamasıyla geri gönderildiği örnekler yaşanabilmektedir. Pek çok kız çocuğu, devlet tarafından ailesine teslim edildikten sonra töre cinayetine kurban gitmiştir.

Bu örnekleri çoğaltmak mümkün fakat gereksizdir. Kadına yönelik şiddetin her çeşidinden, doğrudan doğruya sermaye devleti sorumludur.

Dolayısıyla, kadının bugün yaşadığı bu yoğun şiddetten kurtulabilmesinin tek yolu, egemen düzenin ve devletin tasfiyesinden geçmektedir. Kadınlar, kendilerine yönelik şiddeti uygulayan, kendi dışındaki uygulayıcılara arkı çıkan bu düzenden ve devletten kurtulmadan, şiddetten kurtulamayacaklardır.

Ezilen cinsin (kadın), ezilen sınıfların (işçi ve emekçi), ezilen ulusların (Kürtler) üzerinde estirdiği azgın şiddetle ayakta durmaya çalışan sermaye devletini yıkmak ve yerine ezme ve ezilme olgusuna son verecek olan işçi sınıfının sosyalist devletini kurmak... İşte, tüm ezilenler gibi ezilen cins olarak kadınların da başlıca eylemi bu olmalıdır.

Ezilen tüm kadınlar proletaryanın sosyalizm mücadelesine katılmadan baskı ve şiddetten kurtuluş yolunu göremeyecektir. Sadece ve sadece, proletaryanın siyasal programı kadını ikinci sınıf insan muamelesinden kurtarmayı vaadediyor. Sadece proletarya, kadının kurtuluşu için iktidar gücüne sahip olabileceği bir yönetim tarzıyla toplumun karşısına çıkıyor. Ve yalnızca proletarya, her türlü gericiği olduğu gibi, feodal gericiği de tüm kalıntılarıyla birlikte ortadan kaldırmadan toplumsal gelişim ve ilerleme yolunu açamayacağını ilan ediyor.

Sadece proletaryanın sosyalist devleti, kadına yönelik şiddeti şiddetle önleme niyet ve imkanına sahip bulunuyor.

Geleneksel şiddetten kurtulmak için geleneksel devletten kurtulun!..

(Kızıl Bayrak 8 Mart Özel Sayısı'ndan...)

Şubat 2007 • 25 YK
Sosyalizm İçin Kızıl Bayrak Özel Sayı 96

Kızıl Bayrak 8 Mart özel sayısı

Emekçi kadınlar isyan hakkınızdır!

8 Mart'ın direnişçi kadınlarının çağrısı:

Çifte sömürüye, baskılara ve eşitsizliğe karşı mücadeleye!

Kadınlar, bizim kadınlarmız... Fabrikalarda düşük ücretle, zorunlu mesaiyle, tacizlere maruz kalan, sigortasız ve güvencesiz çalışanlar işçi kadınlar... Her gün yoksul sement çamurlu sokaklarımızın zengin sentlerine giden gişinlekli kadınlar... Görmeye, duymaya, izlemeye dayanamadığımız, "namusu koruma" adı altında taşlanan, burunları kesilen, cenzazeleri gıllar boyunca ortada kalan, namus cinayetlerine kurban giden kadınlar... Her türlü güvenceden yoksun, yaşamı dört duvar arasında sıkıştırılan ev kadınları... Toprakları işgal edilmeyi, kimliği inkar edilen, katledilen, dilini kullanmayan, tacizlere-tecavüzlere maruz kalan Kürt kadınları... Evde, sokakta, işyerinde, gözaltında, cezaevinde yitide uğrayan kadınlar... Ne yazık ki, kadınların yaşadığı ve ancak

başkaldırmamız da, direncimiz de, kölelik zincirlerini kasmamız da bıldır. İşte 8 Mart da bu günlerden birini oluşturuyor.

8 Mart 1857'de 40 bin dokuma işçisi kadın, uzun çalışma saatleri ve kötü çalışma koşullarına karşı başkaldırdılar. Yine 1886 yılında Amerika'da dokuma işçisi kadınlar, "8 saatlik işgünü!", "Eşit işe eşit ücret!", "Sendikalaşma ve oy hakkı!" için mücadeleyi yükselttiler. Bugün usulak patronların gaspetmek için azgıncı saldırıya kalktığımız için direndiler. Onlar ve onların ardılları sınıf kardeşlerimiz cin bedeli direnişler ile bu kazanımları bizlere armağan ettiler.

Bugün bizler de haklarımızı dış ile tımak ile kopup alacağız. Tıpkı New Yorklu kadın dokuma işçileri gibi, tıpkı Petersburglu kadın tekstil işçileri gibi...

Bizlere eşitsizliği, yoksulluğu, çifte baskıyı reva gören, bizleri köleliğe, insanlık dışı yaşam koşullarına mahkûm eden sermaye sınıfından tüm haklarımızı söktüp alacağız. Gerçek özgürlüğün ve eşitliğin adı olan sosyalizm ile tüm insanlığın kurtuluşunu sağlayacağımız gibi kadının kurtuluşunu da gerçekleştireceğiz.

Semol taleplerimizi kazanmak için mücadeleye!

Yeni İş Yasası'nın ardından bir dizi başka kural ve uygulamayla birlikte emekçi çalışmanın yaygınlaşması, biz işçileri için tam anlamıyla kölelik koşullarını doğurdu. Bundan elbette emekçi kadınlar da fazlasıyla nasibini aldı. Emekçi çalışmanın sayısız uygulaması biz kadın işçileri erkek sınıf kardeşlerimizden daha ağır biçimde etkilemektedir. Zorunlu mesailer, gece çalışması ve sigortasız çalıştırma bizlerin en yakıcı sorunları arasındadır.

Zorunlu mesailer vb. uygulamaların yanı sıra üç kuruş daha fazla kazanmak için mecbur kaldığımız fazla mesailer tüm aile yaşamımıza, sosyal yaşamımıza, kendimize gereken zamanı ayırmamızı olumsuz etkilemektedir. Zira erkek işçilerden farklı olarak işçi kadınların iş dışında da ağır "yükümlülükleri" vardır. Uzun mesailerin ardından ev işleri ve çocuk bakımı yine bizlerin omuzlarındadır. Aynı durum gece çalışması için de geçerlidir. Benzer bir şekilde sigortasız çalıştırma kadınlar içinde daha yaygındır. Çoğu zaman ya eylemleri sigortalı

8 Mart mücadelesine çağırısı!

İnsan soyunun yansıma oluşturan kadınlar, tarihin her evresinde, kendi sınıf kardeşleri olan erkek emekçiler ile omuz omuza vererek,

Clara Zetkin (1857- 1933): Uluslararası emekçi kadın hareketinin komünist öncüsü...

“Yaşamın olduğu her yerde savaşmak istiyorum”

Kadının özgürlük ve eşitlik mücadelesini simgeleyen 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nün yaklaştığı şu günlerde neredeyse herkesin karşısına çıkan isimdir Clara Zetkin.

Bir köy öğretmenin kızı olan Clara, öğrenmeye hevesli, her yerde hep en önde olan, eyleme susamış bir çocuktur. Günün birinde babasının kütüphanesinde bulduğu Papa'ya karşı ayaklananların, inançları uğruna ölen kadın ve erkeklerin hikayesini anlatan bir kitap onu çok etkiler. O da babası gibi öğretmen olmak istemektedir, ancak bu o kadar kolay değildir. Çünkü o zamanlar Almanya'da kızların yüksek öğrenim görmesiyle devlet hiç ilgilenmemektedir. Bunun ana nedeni ise, kadının zihinsel yeteneklerinin bu anlamda yeterli görülmemesidir. Ancak Clara kararlıdır; sonunda kendisine özel bir öğretmenlik kursunda yer bulur. Komünizm ve sosyalizm kavramlarıyla okuldaki Rus arkadaşları sayesinde tanışır. Marx ve Engels'in yapıtlarını okumaya başlar. Öyle ki sosyalist düşüncüyü savunduğu için okulunda sakıncalı bir öğrenci olarak görülür.

Halka açık bir toplantıda söz sırası kendisine geldiğinde, çok da dolu olmasına rağmen, ürkekerek konuşamayacağını ifade eder. Ancak aynı Zetkin, 1889'da Paris'te yapılan 2. Enternasyonal'in kuruluş kongresinde kendinden emin, cesur ve çok akıcı bir dille konuşmasını yapar, işçi ve emekçi kadınların davasını temsil eder. “Kadın işçiler, kadının özgürlüğünün ayrı değil, büyük sosyal sorunun bir parçası olduğundan tamamen emindirler. Bu sorunun bugünkü toplumda çözülemeyeceğinin, ancak toplumun köklü değişiminden sonra bunun mümkün olabileceğinin de bilincindedirler. Kadının özgürlüğü, tüm insanoğlunun özgürlüğü gibi yalnızca emeğin sermayenin boyunduruğundan kurtulmasıyla mümkün olacaktır. Sadece sosyalist toplumda, kadınların işçiler gibi haklarının tam sahibi olması mümkündür” derken, savunduğu davanın kürsüdeki iradesi olmuştur.

Paris'teki bu konuşma, yalnızca Clara Zetkin'in ilk konuşması değildir; bu konuşma, uluslar arası bir topluluk önünde kadının eşitlik ve özgürlük mücadelesi için savaş veren komünist bir kadının tarihteki ilk konuşmasıdır da. Clara Zetkin'in büyük bir inanç ve tutkuyla dile getirdiği sorunlar ve bu sorunlar karşısında talep edilenler önemli bir yankı yaratır. Bu yankı, o dönemin sosyalist işçi sınıfı partisi olan Almanya Sosyal Demokrat Partisi'nin bir sonraki yıl hazırladığı programda kadının ekonomik, siyasal ve hukuksal eşitliği olarak yerini alır. Yapmış olduğu bu “ilk ve büyük” konuşmadan sonra Clara Zetkin birçok parti toplantısında ve uluslararası kongrelerde yüzlerce konuşma yapar.

8 Mart'ın Uluslararası Emekçi Kadınlar Günü olarak kutlanması onun önerisiyle 1910 yılında yapılan 2. Uluslararası Kadınlar Konferansı'nda kabul edilir. Bu tarihin seçilmesi elbetteki tesadüf değildir. 8 Mart 1857'de, New York'lu 40 bin kadın dokuma işçisi 12-14 saati bulan çalışma saatlerine karşı, 8 saatlik işgünü talebiyle kitlesel bir biçimde greve gitmiştir. Bu grev Amerikan yönetimi tarafından kanlı bir şekilde bastırılmış ve 129 dokuma işçisi kadın katledilmiştir. “8 Mart 1857” eylemi, kadınların tarihteki ilk kitlesel grevi olarak yerini almıştır.

Tam da burada, seçilen bu tarihin rastlantı olmadığı, aksine Amerikalı kadın işçilerin, dolayısıyla işçi sınıfının mücadelesiyle doğrudan bağlantılı olduğu ortaya çıkmaktadır. 8 Mart işçi-emekçi kadınların direnişinin sembolüdür. 8 Mart sosyalizmin ve işçi sınıfının topluma kazanımıdır ve bizler bu günü Clara Zetkin önderliğindeki büyük tarihsel mücadeleye yani sosyalist kadın hareketine borçluyuz.

Clara Zetkin tüm yaşamı boyunca örnek bir komünist kadın önder olmuştur. “Yaşamın olduğu her yerde savaşmak istiyorum”, O'nun yaşam ve mücadele felsefesi ve eylem sloganı olmuştur. Ölümünden bir yıl önce, yani 75 yaşındayken, parlamenter olarak yer aldığı Berlin'deki Alman parlamentosunun kürsüsünden, yaklaşan faşist Hitler tehlikesine karşı hararetili, inançlı ve uyarıcı bir konuşma yapmıştır.

Clara Zetkin, kendisinin de ifade ettiği gibi, yaşamın olduğu her yerde savaşmış bir komünist kadın önderdir. Uluslararası devrimci emekçi kadın hareketi onu her zaman saygıyla andı, kadınların kurtuluş mücadelesi boyunca da aynı kuvvetle sahiplenmeye devam edecektir

Kadına yönelik şiddete karşı tavır almak sınıfsal bir görevdir!

Kadına yönelik şiddet yalnızca kaba-fiziksel şiddetle sınırlı değil!

Son zamanlarda basında şiddete uğrayan kadın haberlerine sıkça rastlamaya başladık. Gazeteler ve TV’ler, eğer saldırılar ölümle sonuçlanmışsa haber yapmaya değer buluyor. Oysa kadına yönelik şiddet yalnızca ölümle sonuçlanan fiziksel saldırılarla sınırlı değil. Yoksulluk da bir şiddettir, eğitimsiz ve cahil bırakmak da... Küfür ve hakaret nasıl bir şiddetse, toplumsal yaşamın her alanında karşılaştığımız eşitsizlikler de şiddettir... Ev işlerine mahkum edilmek de bir şiddettir, gerici yasa ve geleneklerle baskı altında tutulmak da... Evet tüm bunların hepsi kadına yönelik şiddet ve baskının birer parçasıdır. Ve bir sistem sorunu olan tüm bu uygulamalar, ne gazetelere yansıyor ne üzerinde durulmaya değer bulunuyor. Ama elbette, ağır sakatlanmalar ve ölümlerle sonuçlanan kadına yönelik şiddet, çok daha yakıcı bir sorun olarak çıkıyor karşımıza. Her yıl şiddete maruz kalan yaklaşık olarak 1200 kadının ölmesi sorunun ne denli vahim bir hal aldığını gösteriyor.

En çok emekçi kadınlar şiddete maruz kalıyor!

Şiddet gerekçelerine bakıldığında durumun ne denli tüyler ürpertici olduğunu daha iyi anlıyoruz: Afyon’da Ümmü K, sık banyo yaptığı için kendisini aldattığı gerekçesiyle eşi tarafından boğazı kesilerek öldürüldü. Güngören’de Fatma Çalışkan uykudayken, hasta olan eşinin üzerine kaynar su döktü. Bir hafta sonra Fatma Çalışkan eşi tarafından öldürüldü. Sakarya’da kocası, kızının gözleri önünde Habibe Şimşek’in üstüne benzin dökerek yaktı. Habibe Şimşek 5 aylık hamileydi. Tekirdağ’da Bülent Karaca adlı tekstil işçisi, eşi Leyla Karacayı sabah kahvaltıyı geç hazırladığı için 2 yaşındaki oğlunun önünde bezle boğarak öldürdü. Malatya’da Fatma Seven kocası tarafından 4 çocuğuyla birlikte boğularak öldürüldü. İmam nikahlı Fatma, geçen sene kocasını terkedip baba evine gitmişti. Ancak kocası Cabbar Seven kızıyla Fatma’yı rehin almıştı. Bunun üzerine zorla barıştırılıp resmi nikahları kıyıldı. İzmir’de Müjgan Çetindal bakkaldan veresiye 3 milyonluk çocuk bezi aldığı için inşaat işçisi kocası Ruşen Ç. tarafından öldüresiye dövüldü. Olayın televizyona yansması üzerine Ruşen Ç. gözaltına alındı. Ancak Müjgan Ç. kendisi ve çocuklarının can güvenliği olmadığı için şikayetçi olmadı. Örnekler çoğaltılabilir. Ama bu kadarı bile şiddetin boyutunu anlamak için yeter de artar bile. Töre cinayetlerinde öldürülen genç kızlara, sokakta yürürken bile tanık olduğumuz şiddet görüntülerini de eklediğimizde, kadının tam anlamıyla bir şiddet sarmalıyla kuşatıldığını görüyoruz. Şiddete uğrayan kadınların ezici bir çoğunluğunun emekçi ve yoksul olması ise, bu soruna biz işçilerin daha özel bir tarzda eğilmesini gerektiriyor. Yasalarda-kağıt üstünde kalan haklarını bile kullanamayan, çoğunlukla çalışma yaşamına katılamayan eve hapsedilmiş kadınların yoksulluk, cehalet ve şiddet sarmalından nasıl kurtulacağı her şeyden önce biz kadın işçilerin üzerinde durması gereken bir sorundur. Çünkü kadının ezilmesinin gerisinde ezilen bir sınıfa ve ezilen bir

cinsiyete mensup olma gerçeği var.

Emekçi kadınlar kendi sorunlarına neden duyarsız?

Sömürünün ve şiddetin her boyutunu fazlası ile yaşamalarına rağmen maalesef emekçi kadınlar bu sorunları gerektiği gibi ciddiye almıyor. Geleneksel rol ve davranış kalıplarının, gerici değer yargılarının içselleştirilmesi, sorunu daha da ağırlaştırıyor. İstanbul’da bir sağlık ocağında 146 kadınla görüşülerek yapılan araştırma, bu konuda bilinçlenmenin ne denli önemli olduğunu gözler önüne seriyor. Araştırmaya katılan kadınların yüzde 82.9’u ya hiç eğitim almamış ya da ilkökul mezunu. Araştırmaya katılan kadınların yüzde 63.7’si çocukluğunda anne baba dayaağı yemiş, yüzde 40.4’ü kocasının fiziksel şiddetine uğruyor. Çocukların yüzde 26’sı şiddete tanık oluyor. Kadınların yüzde 76.7’si çocuklarına şiddet uyguluyor. Bu kadınların yüzde 42.5’i çocuklarının bakımlarını ihmal etmeleri, yüzde 41.8 kocalarına karşılık vermeleri halinde, yüzde 37’si ise kadının parayı gereksiz yere harcaması durumunda kocanın uyguladığı şiddeti haklı buluyor.

Bu ve başka araştırmalar da gösteriyor ki, emekçi kadınların uğradıkları şiddeti kanıksamaları, şiddetin daha da yaygınlaşmasını kolaylaştırıyor. Kadınların ezici çoğunluğu yuva bozulmasın diye baskı ve şiddete katlanıyor. İşsizliğin çığ gibi büyümesi ve işsiz kalma sorunuyla öncelikle kadınların yüz yüze kalması, kendilerine olan özgüven zayıflığı nedeniyle boşanmayı kolayından tercih etmiyorlar. Ekonomik olarak eşlerine bağlı olmaları bu durumu kabullenmelerini kolaylaştırıyor.

Emekçi kadınların asıl sorunları carptılıyor!

Emekçi kadınlara yönelik şiddet bu kadar açıktan yapılabiliriyorsa bunun bir nedeni muhakkak ki vardır. En basitinden bu düzen kadınlara karşı herhangi bir güvence sağlamıyor. Ayrımcılık yasalarla ve geleneksel yargılarla sürekli olarak destekleniyor. Bir taraftan kadının cinselliği bir meta olarak pazarlanırken, diğer taraftan namus sorunu yalnızca kadının omuzlarına yıkılıyor. Şiddete uğrayan kadınları korumaya dönük olarak çıkarılan yasalar bile gerici bir ayrımcılık kokuyor. Yeni yasaya göre örneğin, eğer şiddete uğrayan kadın evli değilse ya da resmi nikahı yoksa, devlet ona koruma tahsis etmiyor. Yani açıkçası bu kadınları, kadından saymıyor. AKP hükümete geldiğinden bu yana kadın sorunu yalnızca türban sorunu çerçevesinde sürdürülen bir kısır tartışmaya konu oluyor. Her iki kesim de kadın sorunun üstünü türban, laiklik kutuplaşmasıyla örtmeye çalışıyorlar. Bunun için kampanyalar düzenleniyor. Böylece ezilen bir cinse ve ezilen bir sınıfa mensup olmaktan dolayı yaşanan kadın sorununun özü gözlerden saklanıyor... Ne bu sorunun en temelinde yatan işsizlik, yoksulluk, ağır çalışma koşulları, ayrımcı uygulamalar gündeme geliyor, ne de vahşet düzeyine varan töre cinayetlerine, fiziksel şiddet uygulamalarına karşı ciddiye alınıp bir önlem alınıyor. Milletvekillerinin eşlerini dövdüğü, kadının

İçinde yaşadığımız sömürü düzeni sürekli şiddet üretiyor. Sömürüye dayalı bir sistem olan kapitalizm şiddet olmadan varlığını sürdüremez. Bu düzende şiddete en çok ve en önce maruz kalanlar ise kadınlar ve çocuklardır. Şiddeti üretenlerden şiddete maruz kalanları koruması beklenemez.

cinsel bir meta, namus timsali ve daha çok sömürmeye elverişli bir emek gücü olarak görüldüğü bir düzenden kadın sorununu çözmesi beklenebilir mi?

Kadına yönelik şiddet bir sistem sorunudur!

İçinde yaşadığımız sömürü düzeni sürekli şiddet üretiyor. Sömürüye dayalı bir sistem olan kapitalizm şiddet olmadan varlığını sürdüremez. Bu düzende şiddete en çok ve en önce maruz kalanlar ise kadınlar ve çocuklardır. Şiddeti üretenlerden şiddete maruz kalanları koruması beklenemez. Şiddeti bir insanlık suçu, bir ayıp olarak tanımlayıp asıl suçluları ortada bırakmak, sorunun esasına dokunmak biz işçilerin tutumu olamaz. Evet kadına, çocuğa karşı şiddet uygulamak bir suçtur. Kadına yönelik şiddeti üreten baskı ve sömürü düzeni gözardı edilerek suçu tek tek bireylerde aramak gerçekleri tersyüz etmektir. Asıl suçlu bu suça itilmiş olan bireyleri de yaratan, bu suça zemin hazırlayan düzenin kendisidir. Bir başka deyişle kadına yönelik şiddet, sermayenin işçi ve emekçilere uyguladığı baskı ve şiddetin yalnızca bir yansıması ve olağan bir sonucudur. Egemen sınıfların ezilen ve sömürülenler üzerindeki her türden egemenliği ortadan kaldırılmadıkça, kadının şiddete maruz kalması da kökten çözülmüş olmayacaktır.

Emekçi kadınlar şiddet sarmalından ancak mücadele ederek kurtulur!

Ama bundan, sömürü düzeni ortadan kaldırılınca kadar bu sorunu ertelemek, görmemezlikten gelmek ya da önemsememek sonucu çıkarılmamalıdır. Aksine, tam da bu bilinçle açık, net ve kararlı bir tutum almak gerekir. Ezilen, sömürülen ve her gün şiddet ve baskılara maruz kalan bir sınıf olarak, bu vahşete ve gericiğe seyirci kalamayız. Kadının her alanda tam hak eşitliği ve özgürlüğü için mücadele, sınıfın özgürleşmesi mücadelesinin kopmaz bir parçasıdır. Fabrikada, sokakta, evde, toplumsal yaşamın her alanında kadına yönelik şiddet, baskı ve gerici uygulamalara karşı mücadele etmek biz işçilerin öncelikli görevidir. Emekçi kadınların bu mücadelede oynayacağı rolün çok daha belirleyici olduğunu ayrıca belirtmeye gerek bile yok. Son olarak bu sorunun önemli bir parçası da kadınla erkek arasındaki ilişki olduğu için, sözlerimizi bir tespitle bitirelim:

Nasıl ki başka bir ulusu ezen bir ulus özgür olamazsa, başka bir insanı ezen bir insan da özgür olamaz!

(Emekçinin Gündemi’nin Şubat 2007 tarihli 1. sayısından alınmıştır...)

Tersane İşçileri Birliği Derneği

1. Olağan Genel Kurulu'nda buluşalım!

İşçi kardeşlerimiz,

Tersane İşçileri Birliği Derneği 1. Genel Kurulu'na hazırlanıyor. Yaklaşık 6 ay önce kurulan derneğimiz yoğun bir süreci geride bıraktı ve birçok zorluğu aşarak **1. Olağan Genel Kurulu**'nu toplayacak aşamaya geldi. Denebilir ki, bir dernek için en zorlu dönem kuruluş süreci ve onu takip eden zamandır. Eldeki imkanlar sınırlıdır, yapılması gereken birçok iş, çözülmesi gereken birçok sorun ve tamamlanması gereken birçok eksiklik vardır. Buna rağmen derneğimiz 6 ay gibi kısa bir zaman diliminde birçok etkinlik ve faaliyet gerçekleştirmiş, daha şimdiden tersane işçileri için bir mücadele ve hak alma mevzisi haline gelmiştir. Bu başarının arkasında herşeyden önce işçi sınıfının kurtuluş mücadelesine duyulan sarsılmaz inanç, kendine ve sınıfına karşı beslenen büyük güven duygusu vardır. Bu inanç ve güven duygusuna eklenmesi gereken bir başka faktör ise, tersane havzasında yaşanan sorunlar ve bunların çözümleri noktasında sahip olunan açıklıktır.

Derneğimizin resmi olarak kuruluşu 6 ay öncesi olsa da bizim için geçen yıl Şubat ayında toplanan **Tersane İşçileri Kurultayı** esas kuruluş tarihi sayılır. 130 kişinin katıldığı kurultayın kendisi ve 3 ayı bulan hazırlık çalışması, tersane işçilerinin ortak sorunlarının tartışıldığı, ortak çözümlerin üretildiği bir süreç oldu. Kurultayda oluşturulan mücadele programı tersaneler havzasında bugüne kadar yürütülen çalışmaların önemli eksiklikler içerdiğini, tek tek tersanelere sıkışmış örgütlenme çalışmalarının havzanın özgünlüklerinden (binden fazla taşeron, yaşanan işçi sirkülasyonu, tersane patronlarının

GİSBİR gibi bir örgütlülüğe sahip olması vb.) kaynaklı nedenlerle başarısız kaldığı tespitine dayanıyordu. **Dernek**, tersaneler bölgesini sınırsız bir sömürü cehennemi haline getiren, bunun için “yasal” ve yasadışı her türlü yöntemi kullanmakta tereddüt göstermeyen 40 tersane patronunun örgütlülüğü **GİSBİR**'e karşı tersane işçilerinin birlik ve mücadele mevzisi olarak gündeme geldi. Tersane işçilerinin her türlü hak alma mücadelesinin yönlendiricisi olacak, işçiler arasında birlik ve dayanışmanın örülmesinin çatısı işlevini görecek ve sınırsız sömürüye “dur!” diyecek bir güç yaratmak için kollar sıvandı. Zorluklar aşıldı, gün geldi iş kazalarına karşı eylem ve etkinlikler düzenledi, gün geldi eğitim seminerleri yapıldı. İşçi kardeşlerimize hukuksal yardım örgütlendi. Sigortasız çalıştırma, iş güvenliği tedbirlerinin alınması, servis hakkı için kampanyalar yapıldı. Ücretleri ödenmeyen işçilerin alacaklarının verilmesi için mücadele edildi ve bugüne kadar bunda önemli bir başarı sağlandı. Tüm bunlar yapılırken çok büyük bir ailenin, Türkiye işçi sınıfının parçası olduğumuz bilinci ile sınıf mücadelesi yürüten diğer örgütlenmelerle önemli ilişkiler geliştirildi, onlar tarafından düzenlenen ya da ortak örgütlenen birçok eylem ve etkinliğe katıldık.

Biz başından beri çok uzun bir yol yürümemiz gerektiğinin bilincinde olduk. Bütün haklarımızı yarın kazanacakmış gibi inançlı, mücadeleimiz onlarca yıl sürecekmış gibi soluklu davrandık. Vurdumduymazcılığın, baneneciliğin, korkunun, inançsızlık ve güvensizliğin biz işçi sınıfını dahi teslim aldığı bir ortamda, böyle bir yürüyüşün

tırnaklarımızla mevziler kazıyarak olacağının bilincinde olduk.

Bugün derneğimizi **1. Olağan Genel Kurul**'a taşıırken haklı bir gurur ve sevinç taşımaktayız. Ama aynı zamanda katedilmesi gereken yolların, aşılması gereken engellerin her zamankinden çok daha farkındayız

Biz **1. Olağan Genel Kurul**'umuzu yerine getirilmesi gereken bir prosüdür olarak görmüyoruz. Bunun için birinci genel kurulumuz, tıpkı **Tersane İşçileri Kurultayı** gibi, tersane işçilerinin örgütlenmesinin ve mücadelesinin önündeki sorunların tartışıldığı ve çözüm yollarının belirlendiği bir toplantı olacak. Bugüne kadar yapılanlar gözden geçirilecek, deneyimler aktarılacak, eksikler tespit edilip aşılması için yapılması gerekenler kararlaştırılacak. Ve herşeyden önce işçiler arası birlik ve dayanışma duygusunun tazelenildiği, inanç ve umudun aşılandığı, sınıf kardeşliği hissinin güçlendirildiği bir etkinlik gerçekleştirilecek.

Bunun için **Tersane İşçileri Birliği Derneği Genel Kurulu**'na sadece derneğimize üye işçiler değil, tersane havzasında çalışan, yaşadığı sorunların farkında olan, sorunlara karşı mücadele etmek niyetinde olan bütün işçiler davetlidir. Unutmayalım, gücümüz birliğimizden gelir. **İnsanca bir yaşam, özgür bir gelecek için** elimizi, gücümüzü birleştirelim, **Tersane İşçileri Birliği Derneği**'nde örgütlenelim. **Tersane İşçileri Birliği Derneği 1. Olağan Genel Kurulu**'nda buluşalım!

Tersaneler cehennem işçiler köle kalmayacak!
Tersane İşçileri Derneği Geçici Yönetim Kurulu

Geçici işçiler kadro talebiyle yürüdü

DİSK Genel-İş İzmir Şubesi, hükümetin geçici işçiler için çıkarmayı planladığı kanun tasarısı ile ilgili bir eylem yaptı. 9 Şubat günü Basmane'deki DİSK temsilciliği önünde toplanan yaklaşık bin işçi buradan Basmane'deki AKP ilçe binasına doğru yürüdü. AKP ilçe binası önünde basın açıklaması yapıldı. Açıklamada belediyelere bağlı şirketlerde çalışan işçilerin zaten belediye işçisi oldukları ifade edilerek, “hazırlanmış olan kanun tasarısının bazı olumlu yanları olsa da hem kapsam hem de içerik olarak ciddi bazı eksiklikler içermektedir” denildi. Tasarı ile ilgili eleştiriler dile getirildi. DİSK Genel Merkez yöneticilerinin de katıldığı eylemde “Şirket işçisi kamu işçisidir!”, “Kadro hakkımız engellenemez!”, “Direne direne kazanacağız!” sloganları atıldı.

Kızıl Bayrak/İzmir

Bahar şenliği davası sonuçlandı...

Burjuvazinin adaleti jop ve dipçığının bir uzantısı!

2004 yılında Trakya Üniversitesi'nde bahar şenliklerinde çıkan olaylarda sermaye devletinin kolluk güçleri NATO karşıtı öğrencilere azgınca saldırmıştı. Bu saldırı sonucunda 120 kişi göz altına alınmış ve 89 kişi hakkında dava açılmıştı. Bu dava sürerken 20 öğrenci 76 gün tutuklu yargılanmış daha sonra serbest bırakılmıştı. Bu yaşananlardan sonra ve tüm bunlar yetmiyormuş gibi, öğrenciler okul tarafından 1 aydan 1 yıla varan cezalarla okuldan uzaklaştırılmışlardı.

Dava şu sıralar nihayet sonuçlandı ve karar, aynı gerici saldırıların yeni bir aşaması niteliğinde oldu. Dava sonucuna göre 56 öğrenci beraat ederken 33 öğrenci ise “kamu malına zarar ve kamu görevlisine mukavemet” suçlarından toplam 3 yıl 9 ay hapis cezasına çarptırıldı.

Bu kararın ardından Baro tarafından atanan avukatlar temyiz başvurusu için çalışmalara başladı. Bundan sonraki süreçte davanın seyrini değiştirmek için basınç oluşturmak bir ihtiyaçtır.

Ekim Gençliği/Edirne

Sözleşmeli öğretmenler MEB'e yürüdü...

“Ücretli köle olmayacağız!”

9 Şubat'ta YKM önünde buluşan “İşsiz ve güvencesiz eğitim işçileri örgütlenme girişimi” isimli bir grup, buradan MEB önüne kadar bir yürüyüş gerçekleştirerek basın açıklaması yaptı.

Eylemde “Tüm eğitim emekçilerine iş güvencesi istiyoruz!” pankartı açıldı. “Ücretli köle olmayacağız!”, “Eşit işe eşit ücret!”, “Güvenceli iş istiyoruz!” sloganları atıldı.

Okunan basın açıklamasında; öğretmen ünvanı alan herkese sınavsız, güvenceli iş hakkı sağlansın, kadrolu eğitimcilerle eşit ve 12 ay üzerinden ücret ödensin, sigorta primleri tam zamanlı yatırılsın, sağlık hizmetlerinden yararlanılabilmesi için gerekli düzenlemeler yapılsın vb. talepler dile getirildi. Basın açıklamasının okunmasının ardından eylem sona erdi. Eyleme yaklaşık 60 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak/Ankara

İşçi sınıfı ve gerici teoriler...

İşçi sınıfının toplumsal tarihsel devri

“İşçi sınıfının modern burjuva toplumundaki yeri, devrimci konumu ve misyonu, çağdaş siyasal tartışmaların can alıcı konularından birini oluşturmaktadır. Bu konuda teorik bir açıklık sağlanmadan devrimci sınıf mücadelesinin diğer sorunlarının çözümünde bir mesafe alınamaz. Zira bu devrimci teorinin ve pratiğin özüne ilişkin kilit önemde bir temel sorundur. Sosyalizmin bir bilim haline gelmesi, proletaryanın modern toplum içindeki yerinin ve bundan kaynaklanan tarihsel devrimci misyonunun açıklığa kavuşturulması ile olanaklı olabilmıştır. Bu bile başlı başına sorunun anlamını ve önemini ortaya koymaya yeter. Öte yandan burjuvazinin çok yönlü ideolojik saldırılarının odak noktasını tam da bu konunun oluşturması rastlantı değildir. Ve nihayet, dün olduğu gibi bugün de, her türlü siyasal karamsarlığın, sağa ya da sola savrulmaların gerisinde işçi sınıfına, onun tarihsel misyonuna ve devrimci potansiyeline şu ya da bu nedenle duyulan güvensizlik ve kuşku yatmaktadır.

“İşçi sınıfının üretimdeki konumunun, toplumsal yaşamdaki yerinin ve bu çerçevede tarihsel devrimci misyonunun açıklığa kavuşturulmasıyla birlikte, sosyalizm bir ütopya olmaktan çıkarak maddi temelleri üzerine oturtuldu ve böylece bir bilim haline geldi. Bilime dönüşen sosyalizm maddi dayanağını ve silahını işçi sınıfında bulmuştu. Tersinden de işçi sınıfı, sömürüden ve zincirden niçin ve nasıl kurtulması gerektiği sorusunun yanıtını, bilimsel sosyalizm öğretisinde buldu. Bu, işçi sınıfının burjuvazinin karşısına programıyla, sendikal ve politik örgütlenmeleriyle, bağımsız ideolojisi ve eylem gücüyle, ayrı ve bağımsız devrimci bir sınıf olarak çıkabilmesi demekti.

“Geniş çaplı sosyal mücadelelere, devrimci sınıf başkaldırılarına ve muzafer devrimlere olduğu kadar büyük yenilgilere de tanıklık eden 20. yüzyılda, işçi sınıfı devrimci bir sınıf olarak rüştünü ispatlamakla kalmadı, aynı zamanda insanlığı kapitalist sömürüden ve emperyalist barbarlıktan kurtarabilecek yegane güç olduğunu da dünya ölçüsündeki mücadelenin ateşi içinde kanıtladı. Dünyanın her karış toprağını kanıyla sulayarak kazandığı zaferler ve aldığı yenilgilerle tarihe damgasını vuran bir sınıf vardı artık tarihin gündeminde. Bu sınıf yine var ve bu kavga hala sürüyor!..” (Sınıfa Karşı Sınıf Kurultayı, “İşçi sınıfının toplumsal konumu ve tarihsel devrimci misyonu” başlıklı sunumdan...)

Sınıfların ve sınıflar arası mücadelenin keşfi, bizzat burjuva düşünürlerine aittir. Klasik burjuva iktisatçıları kapitalist üretimi çözümlerken sermaye, toprak ve hammaddenin yanı sıra emeği de temel unsurlar arasında saydılar. Ne var ki, mesele her bir ögenin

üretim katılmış olmaktan dolayı aldığı payı hesaplamaya gelince, işler çatalaştı. Bu yüzden burjuva iktisatçılar, değer sorununun ya üstünden atlادılar ya da onu kabaca çarpıtma yoluna gittiler. Onların bıraktığı yerden meseleyi ele alan Marks, özde sermayedarın elde ettiği kârın nereden geldiği, daha genelde ise üretilen malların değerinin ne olduğu sorununa çok yönlü bilimsel bir açıklık getirdi.

Son derece basit ve yalın bir keşiftir bu: Üretilen tüm mallar ve toplumsal zenginlikler, canlı insan emeğinin eseridir. Hiçbir değer yaratmayan, kendisi artı-değer sömürsünden oluşan ve toplumsal bir ilişki, bir egemenlik biçiminden başka bir şey olmayan sermayenin kendisine hak olarak gördüğü kâr ise, karşılığı ödenmemiş emekten başka bir şey değildir. “İşçi sınıfının yaşamaya devam etmesi ve yeniden üretilmesi, sermayenin yeniden üretilmesinin her zaman için zorunlu bir koşuldur. Kısacası, işçi sınıfı yoksa sermaye de yoktur; sanayi yoksa artı-değer yoktur, dolayısıyla kâr yoktur, faiz yoktur, borsa oyunları yoktur.” (Marx, *Kapital*, c.1, Sol Yayınları, s.610)

Fakat Marks bununla da kalmadı, sınıfların belli bir toplumsal yapılanmanın temelini oluşturan üretim ilişkilerinin özel bir ürünü olduğunu, tarihin sınıf mücadelesi tarihi olduğunu, üretici güçlerin gelişmesinin önünde engel olan sömürücü sınıfların kaçınılmaz olarak gericileşip çürüdüğünü ve toplumsal bir devrim sonucunda tarihin çöp sepetini boyladığını bilimsel olarak kanıtladı. Böylece “baldırı çıplaklar” ilk kez işçi sınıfı şahsında, bağımsız bir mücadele programına ve devrimci bir sınıf ideolojisine kavuştular. İşçi sınıfı sömürüden ve zincirden niçin ve nasıl kurtulması gerektiği sorusunun yanıtını, bilimsel sosyalizm öğretisinde buldu. İşçi sınıfının üretimdeki konumunun ve toplumsal yaşamdaki rolünün açıklığa kavuşmasıyla sosyalizm, bir ütopya olmaktan çıkarak maddi temelleri üzerine oturtuldu. Barutunu kısa sürede tüketen burjuvazinin karşısına programıyla, sendikal ve politik örgütlenmeleriyle, bağımsız ideolojisi ve eylem gücüyle, devrimci bir sınıf vardı artık.

Kapitalizmin tekerci aşaması olan emperyalizm, işçi sınıfının bir avuç asalak sömürücünün dayattığı yıkım, çürüme ve yozlaşmadan kurtulmasının niçin bir zorunluluk olduğunu bilince çıkarıp hareket geçmesinde paha biçilmez bir itilim sağladı. Varlığını borçlu olduğu biricik üretici gücü, emeği yıkıma sürükleyen barbarlık ve sömürü, karşılığını bulmakta gecikmedi. Paris işçilerinin “Ekmek ve özgürlük yoksa barış da yok!” diyerek cüretle giriştiği mücadelede ilk sonucu almak, Rusya proletaryasına düştü. İşçi sınıfının “Savaşa karşı sınıf savaşı!”, “Dünyanın bütün işçileri ve ezilen halkları birleşin!”, “Ya barbarlık içinde çöküş, ya sosyalizm!” diyerek ayağa kalkması ve Ekim Devrimi’yle Rusya’da

iktidara el koymasıyla, 20 milyon insanın ölümüne yol açan dünya çapındaki birinci emperyalist boğazlaşma sona erdi. Yalnızca yirmi yıl sonra ikinci bir emperyalist paylaşım savaşıyla dünyayı kana bulayan faşizmi ezen ve pek çok ülkede halkların kurtuluşuna paha biçilmez bir destek sunan da, yine bunu kırıp yolu açan Sovyetler Birliği şahsında işçi sınıfı ve bir işçi devleti oldu.

Özetle, tüm bir yüzyıla damgasını vuran işçi ve emekçilerin başını çektiği ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelelerine tanık olduk. Yaşanan tarihsel kesit, işçi sınıfının yalnızca devrimci bir sınıf olarak rüştünü ispatlamakla kalmadığını, aynı zamanda insanlığı kapitalist sömürüden ve emperyalist barbarlıktan kurtaracak yegane güç olduğu da kanıtladı. İstisnasız dünyanın her karış toprağını kanıyla sulayarak kazandığı zaferler ve aldığı yenilgilerle tarihe damgasını vuran bir sınıf vardı artık.

Evet, “Bu sınıf yine var, bu kavga hala sürüyor!..”

Öncesinde irili ufaklı mücadele girişimleri ile son altı yıldır sürmekte olan geriye çekiliş dönemi bir yana bırakılacak olursa, 1950’lerden itibaren nicelik olarak gelişmeye başlayan Türkiye işçi sınıfı, en kitlesel ve zaman zaman militan biçimler de kazanan direnişlerin altına imza atan bir sınıf olduğunu göstermiştir. 60’lara Saraçhane Mitingi ile adım atan, tarihe yazılan Kavel Grevi’nden başlayarak tek tek militan fabrika direnişleriyle kendisini gösteren işçi sınıfı hareketi, 15-16 Haziran’da kendiliğinden bir patlama noktasına ulaşmış, küçük burjuva devrimciliğinin damgasını vurduğu 1968-80 yılları arasında bile, gerek militanlık gerekse siyasal sorunlara duyarlılık bakımından ileri bir düzey sergileyebilmiştir. 1976’da “DGM’yi ezdik sıra MESS’te!” diyen, yükselen faşist saldırılara karşı üretimden gelen gücünü kullanmaktan geri durmayan, 16 Mart (’78) katliamını yüzbinlerin katıldığı bir genel uyarı grevi ile yanıtlayan, 1 Mayıs yasağının kaldırılmasının ikinci yılında (1977) 500 bin kişiyle Taksim’e yürüyen, yüzbinlerce işçinin katıldığı grevler örgütleyen, Tarih ve daha onlarca fabrika direnişini yaratan bir sınıftır. Tüm bunlar, sermayenin azgınca saldırıları ve işçi sınıfının ana gövdesinin henüz devrimcileşmediği bir dönemin eylemlilikleridir. Bu kadarı bile sermayenin yüreğine korku salmaya yetmiştir. Nitekim, 12 Eylül faşist darbesinin generalleri, yıllar sonra işçi sınıfından duydukları korkuyu itiraf etmek zorunda kalmışlardır. Askeri darbeye karşı kitlesel bir militan işçi direnişi beklediklerini, hazırlıklarını buna göre yaptıklarını söylemek durumunda kalmışlardır. Fakat yazık ki gerek devrimci sol hareketin sınıfla köklü ve sağlam bağlar kuramaması, gerek pek çok sol örgütün çok kolayından yenilerek dağılması ve gerekse sendika yöneticilerinin temsil ettikleri sınıfa yaraşır bir tutum

umusal konumu ve imci misyonu

almayarak cuntanın önünde eğilmeleri nedeniyle, sonuçta onların bu korkusu gerçekleşmemiştir.

Fakat işçi sınıfı, gecikerek de olsa 12 Eylül karanlığını yırtan kitlesel eylemlere imza atarak tepkisini göstermiştir. '84'te başlayan tekil direnişler ve arayışlar '89 Bahar eylemlilikleriyle tüm sınıfa yayılmış, '91 madenci fırtınası ile bir doruğa çıkmış, işçi sınıfı ardı ardına patlayan grev ve direnişlerle toplumsal muhalefet içinde önplandaki yerini almış, bu rüzgarı arkasına alarak örgütlenme mücadelesine girişen kamu emekçilerine esin ve güç kaynağı olmuştur. Çiller hükümetinin devrilmesinde büyük bir rol oynamış, '96-2000 yılları arasında tarihinin en kitlesel eylemlerini gerçekleştirmiştir.

Tüm bunların; sosyalizmin aldığı ağır yenilgiyi fırsat bilen sermayenin koyu bir ideolojik saldırıya geçtiği, devrimden ve devrimcilikten kaçışın yaygınlaştığı, sendikaların sınıfa ihanette birbiriyle yarıştığı, yani işçi sınıfının bırakalım devrimci bir önderlikten, mücadele edecek doğru dürüst bir sendikal örgütlülükten bile yoksun kaldığı bir dönemde, deneyimli önderliği biçilmiş genç bir sınıf tarafından gerçekleştirilen ve bir kısmı da kazanımlarla sonuçlanan eylemler olduğu unutulmamalıdır.

Bugün ne yazık ki, bizzat gerçekleştiği ülkelerde sosyalizmin yozlaşıp çökmesiyle çağa damgasını vuran proleter ve halk devrimleri dalgası kesintiye uğramış bulunuyor. Türkiye'deki sınıf hareketi de bugün yakın tarihinin en geri bir döneminden geçiyor. Burada bu yenilginin nedenleri ya da sınıf hareketinin geriye çekilişi gibi özel sorunlar üzerinde durmayacağız, konumuz bu değil. Konumuz, alınan yenilgiler ve

yaşanan durgunluğa bakarak, işçi sınıfının eski konumunu ve önemini yitirdiğine ilişkin eski burjuva ve küçük-burjuva bilim dışı görüşlerin piyasayı kaplaması, sınıf mücadelesinin ve tarihin inkarına kadar varan kaba gerici saldırılardır. Fakat yine de bu konuda birkaç söz söylemeden geçemeyiz.

Birincisi; tarih, işçi sınıfının toplumsal mücadelede yalnızca belirgin bir devrimci rol oynamakla kalmadığını, aynı zamanda iktidarı ele geçirebildiğini de kanıtlamıştır.

İkincisi; işçi sınıfının bugün sınıf bilincinden ve sosyalizm mücadelesinden uzak olması, onun toplumsal konumundan kaynaklanan nesnel devrimci potansiyelini ortadan kaldırmaz. Sınıf mücadelesi asla düz çizgisel bir seyir izlemez. Yengiler ve yenilgilerle, devrimci kabarmalar ve geriye çekilişlerle ilerleyen bir süreçtir bu. İşçi sınıfının tarihi devrimci misyonu alanında bugünkü zayıflığı bu tarihsel diyalektik içinde anlaşılabilir bir durumdur.

Üçüncüsü; işçi sınıfının şimdiye kadar uğradığı başarısızlıklar ve aldığı yenilgiler mutlak, aşılmaz ve bir sınıfın nesnel doğasından kaynaklanan sonuçlar değildir.

Ve nihayet dördüncüsü; sınıf savaşında giriştiği işi yarım bırakanlar, sınıf düşmanlarının en şiddetli saldırılarına maruz kalırlar. Ya da 1789 Büyük Fransız Devrimi'nin liderlerinden S. T. Just'un sözleriyle, "yarım devrim yapanlar, kendi mezarlarını kazarlar". Bugünkü mevcut tablo tamı tamına bu sözleri doğrulamaktadır.

Uluslararası burjuvazi, işçi sınıfının bir dizi ülkede gerici burjuva sınıf egemenliğine son vererek başlattığı tarihi devrimci süreci ilerletmeyi başaramamasının bedelini, tüm dünyadaki işçi ve emekçilere ödetmeye

yeminlidir. Şimdi tam da böylesi bir dönemden geçiyoruz. Meydanı boş bulan burjuva ideologları, bizzat işçi sınıfının varlığını bile inkar edecek kadar kudurganlaşmış bulunuyor. "Elveda proletarya" diyerek sosyalizme karşı bayrak açanlar ile onların açtığı yoldan yürüyenler, onlarca yıldan beridir sosyalizmden kopmuş ve bürokratik kapitalizme dönüşmüş rejimlerin çöküşünün hemen ardından, sonunu ilan ettikleri tarihin kefenine sardıkları işçi sınıfını diri diri mezara gömmekte adeta birbirleriyle yarışıyorlar. Daha temkinli olanlar ise işçi sınıfının değil ama, işçi sınıfını bir sınıf yapan temel siyasal ve ideolojik ölçütlerin artık geçerliliğini yitirdiğini, sınıflar arası çelişkilerin silikleştiğini ileri sürerek, onlardan devrildikleri taşı gedigine yerleştirmeye çalışıyorlar. Onların sloganı ise "elveda başkaldırı" oluyor. Burjuvazinin bu paralı uşaklarına göre tarih bitmiş, işçi sınıfı ruhunu teslim etmiştir. Ama elbette küstahlıkları bu kadarla da sınırlı değil. Burjuva ideolojik saldırıları işçi sınıfının üretimdeki konumundan başlayıp toplumsal mücadeledeki rolüne, çağa damgasını vuran temel çelişkilerden kapitalizmin niteliğine kadar bir dizi temel alanı kapsayarak genişlemektedir. Her biri sermaye egemenliğini perçinlemeye hizmet eden zehirden ve çamurdan karılmış bu iddiaları kabaca şöyle özetlemek mümkün:

* Sosyalizm yenildiğine göre, işçi sınıfının uğruna mücadele edeceği bir toplumsal hedef kalmamıştır.

* Sınıf savaşı tarihi artık son bulmuş, sınıf mücadelesi yerini uygarlıklar arası çatışmalara bırakmıştır.

* Kapitalizm kendisini aşmış, sanayi ötesi bir toplum evresine geçilmiştir. Çağımız "bilgi çağı", "iletişim çağı"dır. Dolayısıyla, genelde üretim, daha özelde meta-üretimi kapitalist toplumun ayırt edici bir özelliği olmaktan çıkmıştır.

* Bilimsel ve teknolojik gelişmelerin, üretimde otomasyonun hayata geçirilmesiyle işçi sınıfı üretimdeki ve toplumsal yaşamdaki önemini yitirmiştir. Yeni kapitalist üretim ve yönetim teknikleri, işçi sınıfının üretimden gelen gücünü kullanacak zemini ortadan kaldırmıştır. Sınıf içi farklılıklar, rekabet ön plana çıkmış, ortak sınıf çıkarları ortadan kalkmıştır.

* Sınıf kimliği ve sınıf çıkarları aşılmış, yerini alt toplumsal ve kültürel kimliklere ve evrensel çıkarlara bırakmıştır.

* Sendikaların işlevi değişmiş, çatışmadan uzlaşmaya ve işbirliğine kayarak gerçek işlevine kavuşmuştur.

Tüm bunların en temel dayanağını ise, işçi sınıfının devrimci konumunu yitirdiği iddiası oluşturuyor.

Her türden burjuva gericiliğinin işçi sınıfının devrimci konum ve rolünü öncelikli ve temel hedef

olarak alması son derece mantıklıdır. Zira, bir kez işçi sınıfının hesabı görülürse, iktidar dizginlerini istedikleri gibi ve istedikleri sürece ellerinde tutabilirler. Ama elbette, burjuvazi salt gözü dönmüş ideolojik saldırılarla işçi sınıfının nesnel varlığını ve devrimci rolünü ortadan kaldırılabileceğine, yani işçi sınıfının hesabını lafla görebileceğine inanacak kadar saf bir sınıf değildir. Asıl amaç, sosyalizmin bu biricik nesnel dayanağını ideolojik ve siyasal olarak mümkün olduğunca zayıflatmak ve böylece onu mümkün mertbe mücadeleden alıkoymaktır. Burjuva bozgunculuğunun başından beri solda ve sınıf bölükleri üzerinde bir karşılık bulması, onların niçin bu kaba saldırılarda ısrar ettiğini de açıklamaktadır.

İşçi sınıfının toplumsal yaşamda ve sosyalizm mücadelesinde hiçbir ayrıcalıklı konuma sahip olmadığını, aslında işçi sınıfının devrimci bir politika üretme olasılığının ezilen öteki toplumsal kesimlerden daha zayıf olduğunu ileri süren küçük burjuva akımların, burjuva ideolojik saldırıların mihenk taşıını oluşturan “işçi sınıfının devrimci konumu ve misyonu yoktur” tespiti paralel bir noktadan hareket etmeleri de, bu yüzden hiç de şaşırtıcı ve tesadüf değildir. Bu mantıkla hareket edenler, işçi sınıfının toplumdaki ve üretimdeki yerini, buna kopmaz biçimde bağlı olan tarihsel devrimci eylem potansiyelini, bir sınıf olarak kapitalizm ile derin ve uzlaşmaz nesnel çelişkisini değil, fakat sınıf hareketinin konjonktürel geriliğini, sınıfın kendi içinde bölünmüşlüğü, tek tek işçilerin geri bilincini veri alıp mutlaklaştırıyorlar. Onlara göre, lütfedip “ideolojik önderlik” payesi biçtikleri işçi sınıfı, mücadeleye katılan diğer ezilen sınıflardan yalnızca bir tanesidir ve mücadele içinde tüm ötekilerden esasa ilişkin bir farklılığı ya da üstünlüğü yoktur. Ara katmanlarda ve ilkesiz ittifaklarda devrimci bir çözüm keşfeden küçük burjuva devrimcileri ile, işçi sınıfının yapısının, dahası kapitalizmin değiştiğini, geleneksel işçi sınıfının yerini yeni bir sınıf tipinin aldığını, dolayısıyla yeni bir mücadele ve ittifaklar anlayışı geliştirmek gerektiğini ileri süren liberal, sol lafazanlar aynı küçük burjuva sınıfsal zemininde hareket etmektedirler.

Bu ideolojik saldırıların bir diğer politik ürünü ise, işçi sınıfının önüne kırıntılardan oluşan bir mücadele programını, sömürü düzenini kendi içinde dönüştürme projesini koyan reformizm, yani devrime gerek kalmadan, reformlar yoluyla sömürü düzeninin ortadan kaldırılabileceğine ilişkin boş yavanlıklardır. Ve gerisinde sınıfın devrimci rolü ve konumuna ilişkin açık bir güvensizlik yatmaktadır.

Tüm bu anlayışlar, niyetlerden bağımsız olarak, işçi sınıfının devrimci konum ve rolünün yadsınması gibi ortak bir paydada buluşuyorlar. Böylece sınıfın, ve sınıf mücadelesinin kaba inkarı ile sınıfın devrimci konum ve rolüne duyulan güvensizlik biçiminde kendisini dışı vuran anlayışlar birbirini tamamlıyor.

Ne burjuvazinin ideolojik saldırıları ne de bu saldırıların solun belli kesimlerinde yankı bulması elbette yeni bir şey değil. Kapitalizmin barbar yüzünün gitgide daha çok açığa çıkması, dün uzattığı havucu bile geri çekerek daha çok sopa göstermesi de yeni değil. Bir kez daha bir taraftan kaba şiddet, diğer taraftan kaba tahrifatlar ve yalanlarla sınıf mücadelesinin bastırılması hedeflenmektedir.

Ama boşuna! Sermayenin yüreğine korku salan hayalet kol gezmeye devam ediyor. “Yok oldu, değişti” denilen işçiler dünyanın dört bir yanında “kapitalizm öldürür-kapitalizme ölüm” şiarlarıyla yürüyorlar. Egemenlerin küreselleşmeden bahsettikleri yerde, bugün direnişler boy veriyor. Yüzyıllardır koyu bir gerici cendere içinde tutulan, sosyalizme karşı kıskırılan halklar, kendilerini hedef alan barbarca saldırıları direnişlerle yanıtlıyor ve emperyalizmin yenilmezlik efsanesini tuzla buz ediyor.

Kısacası, tarihsel bir ölçekten bakıldığında, bugün, sınıf çelişkileri düne göre çok daha keskinleşmekte, çok

İşçi sınıfının, tarihsel rolünü oynayabilmesi, üretimden gelen gücünü harekete geçirebilmesi, günlük-iktisadi çıkarları için girdiği mücadelelerden daha büyük mücadelelere adım atması ve nihayet diğer ezilenleri kendi bayrağı altında sermayeye karşı birleştirebilmesi için, herşeyden önce bilinçlenmesi ve siyasallaşması gerekir. İşçi sınıfı bu yakıcı ihtiyacı kendiliğinden ancak bir yere kadar karşılamayı başarabilir. İşçi sınıfı devrimci bir teori kılavuzluğu ve devrimci bir partinin önderliği olmaksızın, kendiliğinden mücadele içinde bir takım muharebeleri kazansa bile, hiçbir biçimde ciddi bir iktidar mücadelesi yürütemez ve hele de bu mücadelede zafer kazanamaz. Her modern sınıf gibi işçi sınıfı da devrimci siyasal birliğini ancak bir parti çatısı altında sağlayabilir. Mücadelesini ancak bir parti öncülüğünde sonuca ulaştırabilir. Ve bu, herhangi bir parti değil, işçi sınıfının en bilinçli, en örgütlü, en kararlı, en fedakar, işçi sınıfının çıkarlarının dışında ayrı çıkarları olmayan kesimlerini bağrında toplayan devrimci sınıf partisidir.

daha yıkıcı boyutlar kazanmaktadır. Kapitalizm yeryüzüne savaş, yıkım ve ölüm saçarken, aynı zamanda bu barbarca gidişe dur diyecek potansiyel gücü bir kez daha sahneye çıkmaya zorlamaktadır. Çünkü bir kez daha, her şey sınıfsal mantığına uygun olarak gelişmektedir.

Bugün en yakıcı sorun ise, işçi sınıfı ve emekçilerde somutlaşan bu mücadele ve direniş potansiyelinin, asalak sermayenin, emperyalist barbarların iktidarını yıkacak bir kuvvete dönüşmesini sağlamaktır. Sınıfa karşı sınıf çizgisinde, kapitalizme karşı sosyalizm programında net bir tutum, açık bir ısrar ve sınıf mücadelesinde militanca bir fedakarlık gösterilmeden bu başarılamaz. İşçi sınıfının niçin devrimci bir sınıf olduğu sorusuna net bir yanıt vermek, bu nedenle tüm diğer sorunların ötesinde belirleyici bir önem kazanmaktadır.

Parıltılı sözcüklerle kapitalizme çağ atlatıldığı, yakıcı hale gelen çelişkilerin üstünün çamurla sıvanmaya çalışıldığı bir yerde, kapitalizm üzerine üretilen safsataların iç yüzü ancak bu soruya verilecek bilimsel bir yanıtla sergilenenebilir. Sınıfsız, sömürsüz bir dünyanın nasıl kurulacağı sorusunun yanıtı da burada saklıdır.

1- İnsanın bir tür olarak varlığını sürdürmesi toplumsal yaşama, toplumsal yaşam ise varlığını üretime borçludur. Üretim, tüm toplumların ve toplumsal formasyonların maddi temeli, merkezi ve kalbidir. Kapitalizmde ise bu merkezileşme önceki tüm toplumsal formasyonlardan çok daha ileri bir düzeye kavuşmuştur. Bu yüzden de üretimin geri plana düştüğünü iddia etmek, içi boş bir söz kalıbından öte bir anlam taşımamaktadır.

2- Kapitalizmle birlikte gitgide çeşitlenen ve artan üretimin, yaratılan zenginliklerin biricik kaynağı ise canlı insan emeği-emek gücüdür. Teknolojik gelişmeler ve üretimde otomasyon ne kadar gelişirse gelişsin, insan emeğinin üretimdeki yeri asla ortadan kalkmaz, aksine sürekli artar. Üretimde tam otomasyon kapitalizmde asla mümkün olamaz. Olsaydı, bu kapitalizmin sonu olurdu. Çünkü artan toplumsal ihtiyaçları karşılamak için zorunlu olan emek gücü, aynı zamanda sermayenin varlığının ve büyüyebilmesinin biricik koşuludur. Sermayeyi büyüten makineler-makineleşme değil, makineleri de yaratan ve üretken kılan canlı insan emegidir. Çünkü en gelişmiş robotlar bile ne kendi başlarına üretim yapabilir, ne artı değer üretebilir, ne de üretilen ürünleri tüketebilirler.

3- Nüfus artışından daha büyük bir oranda artan ve çeşitlenen ihtiyaçları karşılamak için, üretim ve dolayısıyla canlı insan emeği zorunlu olduğu için, işçi sayısı da artıyor. Tepesinde çalınan ölüm çanlarına inat, işçi sınıfı nicelik olarak her geçen gün daha da büyüyor. Tüm dünyada diğer ara katmanlar (küçük üreticiler, az topraklı köylüler, küçük bireysel işletme sahipleri vb.) çözülürken, işçi sınıfı sayısal anlamda belirgin bir güç kazanıyor. Bugün dünyada istihdam edilemeyen yaklaşık 1 milyar işsiz in ezici bir çoğunluğu da dahil olmak üzere, ücretli emek ordusu, en alçak gönüllü bir hesapla dünya nüfusunun yaklaşık olarak yansına yaklaşmaktadır. Türkiye’de 1970 yılında toplam istihdam içinde ücretli emeğin oranı % 27.6 iken, bu

oran 1996’da % 41.5’e yükselmiştir. Son iki krizin ardından yüzelli bin kadar esnafın iflas edip ücretli işçiler safına katılması ya da kırdan kente göç, yalnızca Türkiye’ye özgü bir olgu değildir. Şimdiye kadar kendi yağıyla kavrulan küçük işletmeler tüm dünyada iflas etmekte, düne kadar bakir kalan kırlar büyük bir hızla çözülmekte ve emek ordusuna katılmaktadır. Kapitalist gelişmenin yol açtığı göç dalgası artık ulusal sınırları aşıp uluslararası bir boyut kazanmaktadır.

4- Ücretli emek ile sermaye, üretimin kollektif niteliği ile üretim araçlarının özel mülkiyeti arasındaki çelişki, kapitalizmin özü ve esasıdır. Kapitalizmin gelişmesi, emeğin üretkenliğinin artması, bu çelişkiyi tali plana itmek, azaltmak bir yana daha da keskinleştirmekte, toplumsal yaşamın her alanına yaygınlaştırmakta ve gitgide yıkıcı bir boyut ve önem kazandırmaktadır. Bir başka ifade ile, emek üzerinde sömürü oranı her geçen gün daha da artmaktadır. Bu da sınıflar arası sert bir mücadeleyi koşullamaktadır. Servet-sefalet kutuplaşmasının vardığı boyutlar, diz boyunu aşan işsizlik ve sefalet, her yıl 100 milyon insanın canına mal olan açlık ve önlenemez düzeydeki hastalıkların yaygınlaşması, bu keskinleşmenin olağan, güncel sonuçlarıdır.

5- Kapitalizmin onulmaz çelişkilerinin bir diğer yüzünde kâr oranlarının düşmesi, pazar sorunu ve kapitalistler arası gitgide keskinleşen rekabet vardır. Kapitalizm bu temel çelişkiler üzerinden yalnızca ve yalnızca barbarca paylaşım savaşları, yıkım, kitlesel sefalet ve gericilik üretir. Tıpkı günümüzde olduğu gibi.

6- Kapitalizm tüm bu çelişki ve sorunları çözmeye muktedir olmadığı gibi, biricik çözüm yolunun önünü sonsuza kadar tıkayamaz. Bu çelişkinin aşılması kapitalizmin yol açtığı sorunların çözülmesi, ancak toplumsal ve siyasal bir devrimle; yani işçi sınıfının iktidarı ele alarak, mülksüzleştirilenleri mülksüzleştirilmesiyle mümkündür. Dolayısıyla “sanayi ötesi toplum”, “iletişim çağı”, “bilgi çağı”, “tüketim toplumu” vb. tanımlamalar, çağa damgasını vuran emek-sermaye çelişkisinin üstünü örtmek için kullanılan yaldızlı birer süsten ibarettir. Çağımız, meta üretimi temelinde gelişip büyüyen ve geline yerde üretici güçlerin gelişmesinin önünde bir engele dönuşen emperyalizm ve bu engeli ortadan kaldıracak olan proleter devrimler çağıdır. Ne çağımıza damgasını vuran çelişkiler ortadan kalkmıştır ne de bu çelişkileri ortadan kaldıracak olan işçi sınıfı devrimci konum ve misyonunu yitirmiştir. Bu konum yerli yerinde durmaktadır. Yeter ki, sermayenin açtığı tuzaklara düşülmesin.

Sınıf bir kurgu ya da aklın ürettiği teorik bir soyutlama değil, nesnel bir gerçekliktir. Sömürü ilişkileri ve üretim araçları karşısındaki farklı konumlanma, bu nesnellüğün iktisadi temeli ve nesnel zeminidir. Sınıf aynı zamanda bu nesnel temele dayanan ideolojik ve siyasal bir olgudur. Bu ölçütler keyfi biçimde birbirlerinden koparılıp ele alınamaz. Sınıfın tanımlanmasında, yalnızca siyasal ve ideolojik etmenlere, yani sınıf bilincine belirleyici bir öncelik veren yaklaşımlar, yöntemsel planda idealizme, siyasal planda ise oportünizme ve sınıf uzlaşmacılığına kapı açar. Tersinden salt iktisadi temele dayalı bir sınıf anlayışı ise,

ekonomizme, reformizme, kendiliğindencilige ve sınıf kuyrukçuluğuna varır.

Öte taraftan sınıfı, sadece üretim organizasyonundaki teknik iş bölümü ya da ücret açısından tanımlama eğilimi, yalnızca kol gücü ile çalışanların işçi kabul edilmesi ya da sınıf içindeki bir takım tali farklılıkların mutlaklaştırılması gibi son derece kısıtlı, sakat bir sınıf anlayışına yol açmaktadır.

İstihdam yapısındaki değişimi, işçi sınıfının yapısında ve niteliğinde bir değişim olarak sunmak ise bir diğer hatalı ve zaafı eğilimdir. Yalnızca emperyalist kapitalist ülkelerde hizmet sektöründeki istihdamın sanayiye oranla daha fazla büyümesini veri alanlar, buradan sanayii üretiminin ve işçi sınıfının gerilediği, sanayii üretiminin ve sınıfın öneminin azaldığı sonucunu çıkarırlar, mantığa takla attırmaktadırlar. Her şeyden önce istihdamın yapısı ile işçi sınıfının niteliği, birbirlerine indirgenemeyecek iki ayrı olgudur. Öte taraftan emperyalist ülkelerde istihdam yapısının sanayiden hizmet sektörüne; gelişmekte olan ülkelerde ise tarımdan sanayiye doğru bir gelişim gösterdiği bir gerçektir. Ve bu değişim son derece olağandır. Zira, birincisi, emeğin üretkenliği sürekli artmaktadır. İkincisi; hizmet sektöründe çalışanların ezici bir çoğunluğu nihayetinde ücretli emek ordusunun bir parçasıdır. Ve üçüncüsü, istihdam yapısındaki bu değişim tüm dünyada gelişen proleterleşme dalgasıyla birlikte ele alınmalıdır. Zira, emperyalist ülkeler, en başta ucuz hammadde ve ucuz işgücünden faydalanmak, bu arada çevre kirlenmesinin etkilerinden kurtulmak için, sanayii işletmelerini geliştirmekte olan ülkelere kaydırmaktadır. Bu yüzden de emperyalist metropollerde işçi sayısının artışı görece olarak azalırken, tüm dünyada işçi sayısı artmakta ve proleterleşme dalgası sürmektedir.

Elbette, bir toplumsal kategori olarak işçi sınıfı durağan, üretimdeki teknolojik yeniliklere kapalı ve toplumdaki değişimlere duyarsız bir sınıf değildir. İşçi sınıfı değişen-dönüşen ve dönüştüren toplumsal bir dinamiktir. Öncelikle bu değişim hangi yönde olursa olsun, kapitalizmde işçi sınıfının üretimdeki nesnel konumu ve toplumsal yaşamdaki rolü azalmak bir yana, sürekli artmaktadır.

Öte taraftan yeni üretim teknikleri ve istihdam politikaları yüzünden işçi sınıfının örgütlülüğünün zayıfladığı doğrudur. Zira, sermaye, yeni istihdam politikaları ve üretim teknikleri, üretimi ve büyük işletmeleri uluslararası ölçekte parçalamakta, esnek üretim yöntemiyle sınıf içinde ücret ve statü farklılaşması (kadrolu-taşeron, sigortalı-sigortasız, vb) yaratmaktadır. Böylece birleşik bir mücadeleyi kısa ve orta vadede zora sokmaktadır. Ama uzun vadede, sınıfı alta doğru eşitlediği ölçüde büyük bir patlama dinamiğini yarattığı da aynı ölçüde doğrudur. İstihdam biçimlerindeki bu değişim, hiçbir biçimde işçi sınıfının üretimdeki rolünü ve konumunu değiştirmemektedir. Değişen işçi sınıfının kapitalist üretimdeki yeri, toplumsal konumu ve rolü değil, istihdam biçimleridir. Bu değişim kısa ve orta vadede örgütlenme ve mücadelenin önüne engeller çıkarsa da, uzun vadede sınıf mücadelesinin sertleşmesini beraberinde getirmektedir.

Sonuç olarak; kapitalizm ne kadar gelişirse gelişsin, hangi üretim ve istihdam yöntemlerini uygularsa uygulasin, hangi ideolojik maskeyi yüzüne takarsa taksın, ücretli emek sömürüsü olmadan ne varolabilir ne de işçi sınıfını devrimci bir sınıf yapan temel çelişkileri ortadan kaldırılabılır. Üretimde tuttuğu stratejik konum, ortak mücadele ve eylem yeteneği, toplumsal dönüşümü sağlayacak güce ve sermaye karşısında bağımsız bir mücadele program ve eylem kapasitesine sahip olmasıyla işçi sınıfı, kapitalizmi devirebilecek biricik sınıftır.

İşçi sınıfı devrimcidir! Çünkü; ücretli kölelik zincirleri, tam da üretildiği yerde kırılır. İşçi sınıfı bu üretimin tam kalbinde yer alır... İşçi sınıfı modern

toplumun biricik tutarlı ve sonuna kadar devrimci tek sınıfıdır! Çünkü o, emeği ve insanlığı köleleştirmenin temeli olan özel mülkiyet ilişkilerinin dışındaki biricik sınıftır...

Küçük burjuvazi ve diğer ezilen kesimler de dönem dönem devrimci eylemlere yönelebilir, devrimci mücadeleye katılabilirler. Küçük burjuvazinin aydınlanmış kesimlerinden de son derece kararlı militanlar çıkabilir. Hatta küçük burjuvazinin bazı kesimleri ve bazı ara katmanlar, işçi sınıfından daha fazla eziliyor ve acı çekiyor da olabilirler. Ama diğer ara katmanlar, ne kadar ezilirlerse ezilsinler, sınıfsal çıkarları ve üretimdeki konumları itibarıyla kapitalizmle bin bir bağla bağlı oldukları için ve asıl derterli konumlarını korumak ve geliştirmek olduğundan dolayı, sermayeye karşı sonuna kadar mücadele edemeyiz, ona karşı bağımsız bir tutum alamazlar, karşıt bir mücadele geliştiremezler. İşçi sınıfının dışındaki ezilen diğer kesimlerin mücadele ufkı, temelde sömürü düzenini aşmaz. Bu yüzden de çok kolayından sermaye ile uzlaşmaya gidebilmektedirler. İşçi sınıfı ile sermaye arasında zaman zaman uzlaşmalar olsa da bu asla kalıcı, sürekli ve mutlak bir uzlaşma değildir. Çünkü sermaye, işçilerin taleplerini asla sonuna kadar karşılayamaz. Bir eliyle vermek zorunda olduğunu, bir diğer eliyle almaya çalışır. Yani onu mücadele etmeye mahkum eder.

Ezilen kesimler zaman zaman sert mücadelelere girişeler de, güç karşısında çok kolayından dağılırlar. Kaldı ki sınıf dışı ezilen katmanlar, üretimdeki yerleri ve toplumsal doğaları gereği, güçlerini birleştirmek yeteneğinden de yoksundurlar. Tüm öteki ezilen sınıf ve katmanların, genel olarak toplumun mülksüzleştirilmiş ezici çoğunluğunun çıkarlarının örtüştüğü tek sınıf, işçi sınıfıdır. Öteki ezilen sınıf ve katmanlar, ancak işçi sınıfı şahsında acılarına son verecek bir programa ve sürükleyici önder güce kavuşabilirler. Ve ezilenler, güçlerini ancak ve yalnızca işçi sınıfıyla birleştirdikleri ölçüde, kendileri de tarihsel gelişmede rol oynayabilen önemli bir güç haline gelirler.

İşçi sınıfının sermaye ve sermaye düzeni ile çıkarları uzlaşmazdır. İşçi sınıfının devrimci konumu ve potansiyeli, her türlü öznel niyetin ötesinde, kapitalist üretim sisteminin yarattığı nesnel ilişki ve çelişkilerin ürünüdür. İşçi sınıfını potansiyel olarak devrimci kılan, üretimdeki yeri, özel mülkiyet dışı konumu ve nihayet bir sınıf olarak sömürü düzeni altında yaşadığı sonu gelmez çelişkiler yığıdır. Ücretli köleliğe dayalı özel mülkiyet düzeninin sürmesinde işçi sınıfının hiçbir çıkarı yoktur. Bir başka ifade ile onun, kapitalizmde zincirlerinden başka kaybedecek bir şeyi yoktur. Zira, onu ayakta tutan yegane geçim kaynağı olan ücret karşılığında sermayeye sattığı emek gücü, kendisi için sürekli sefalet ve kölelik, sermaye için servet üretir.

Bu uzlaşmaz sınıfsal çelişkiler işçi sınıfını kaçınılmaz olarak sermayeye karşı mücadeleye sürükler. Aksi, eşyanın tabiatına aykırı olurdu. İşçi sınıfının bugün sınıf bilincinden ve sosyalizmden uzak olması, ne onu devrimci bir sınıf olmaktan ne de onu mücadeleden alıkoyar. Sözkonusu olan günlük ve sıradan sorunlara karşı tepkilerden başlayıp iktisadi taleplere ve iktisadi taleplerden genel siyasal taleplere kadar uzanan bir mücadeledir. Sınıf ilişkileri, iktidar ilişkileridir. En basit mücadeleler bile gelip iktidar sorununa dayandığı için işçi sınıfı bu sorundan da kaçamaz.

Dünyayı değiştirecek, sermaye iktidarına son verecek konum, güç ve yeteneğe sahip olan tek sınıf işçi sınıfıdır. İşçi sınıfı potansiyel olarak başka hiçbir sınıf ve katmanda olmayan büyük bir toplumsal güce sahiptir. Bu hiç de onun sayısal çoğunluğuna ya da çok acı çekmesine dayanmaz. Bu işçi sınıfının üretim sürecindeki konumundan gelen kolektif gücüdür. İşçiler bu güçlerinin farkına kendi günlük pratikleri yoluyla varırlar, kolektif hareket yeteneklerini bizzat üretim içinde edinirler. Kolektif hareket yeteneği, üretimden gelen disiplin işçilerde örgütlenmeye, sermayeye karşı mücadele etmeye doğal bir eğilim yaratır. Dolayısıyla

işçi sınıfının devrimciliği tek tek işçilerin bilinci ve eyleminde değil, bir bütün olarak, tarihsel kolektif eylem ve mücadele kapasitesinde saklıdır. İşçiler örgütlü olarak harekete geçtiklerinde, bireysel sınırlılıklarını ve yetersizliklerini aşar, bir sınıf olduklarını hissederler. Sınıf mücadelesinde sendikaların vazgeçilmez rolü de bunu sağlamasıdır.

Öte yandan işçi sınıfı, ortak sınıf çıkarları etrafında ulusal ve uluslararası düzeyde birleşip örgütlenme koşullarına ve yeteneğine sahip tek sınıftır. Daha önceki ezilen-sömürülen hiçbir sınıf, kapitalizmin yarattığı ara katmanlar ve küçük burjuvazi bu olanağa ve yeteneğe sahip değildir. Bunu işçi sınıfına sağlayan ise, bizzat kapitalizmin kendisidir. Dünyanın dört bir yanına yaygınlaşan meta üretimiyle burjuvazi, en ücra, en uzak bölgelerdeki ücretli köleler ordusuna kendisine karşı birleşme ve ortak mücadele etme koşullarını bizzat kendisi hazırlar.

İşçi sınıfı, kendisiyle birlikte tüm ezilenlerin yaşadığı acılara, sömürüye, her türden eşitsizliğe, adaletsizliğe ve çürümeye son verebilecek, onlara önderlik edebilecek yegane sınıftır. Tüm insanlığın kurtuluşunu kendisinde cisimleştirdiği gibi, bunu gerçekleştirecek bir programa sahip tek sınıf olduğu için işçi sınıfı devrimcidir.

“Köklü zincirleri olan, sivil toplumun içinde bir sınıf olduğu halde sivil toplumun bir sınıfı olmayan, bütün sınıfların çözülüşünü simgeleyen, acıları evrensel olduğu için evrensel bir nitelik taşıyan, kendisine yapılan haksızlık özel olmayıp genel bir haksızlık olduğu için yalnız kendisinin kurtuluşunu değil tüm toplumun kurtuluşunu amaçlayan bir sınıf... Geleneksel bir statü değil sadece insanca bir statü isteyen, siyasal düzenin kimi sonuçlarına değil bütün sonuçlarına karşı olan ve kendisini bütün bunlardan kurtarmadıkça kurtulmasına olanak bulunmayan, kısacası insanlığın toptan yitirilmesi demek olan ve ancak insanlığın toptan kurtulması hâlinde kendisini kurtarabilecek olan bir sınıf... İşte bu özel sınıf proletaryadır.” (Marks)

İşçi sınıfının, tarihsel rolünü oynayabilmesi, üretimden gelen gücünü harekete geçirebilmesi, günlük-iktisadi çıkarları için girdiği mücadelelerden daha büyük mücadelelere adım atması ve nihayet diğer ezilenleri kendi bayrağı altında sermayeye karşı birleştirebilmesi için, herşeyden önce bilinçlenmesi ve siyasallaşması gerekir. İşçi sınıfı bu yakıcı ihtiyacı kendiliğinden ancak bir yere kadar karşılamayı başarabilir. İşçi sınıfı devrimci bir teori kılavuzluğu ve devrimci bir partinin önderliği olmaksızın, kendiliğinden mücadele içinde bir takım muharebeleri kazansa bile, hiçbir biçimde ciddi bir iktidar mücadelesi yürütemez ve hele de bu mücadelede zafer kazanamaz. Her modern sınıf gibi işçi sınıfı da devrimci siyasal birliğini ancak bir parti çatısı altında sağlayabilir. Mücadelesini ancak bir parti öncülüğünde sonuca ulaştırabilir. Ve bu, herhangi bir parti değil, işçi sınıfının en bilinçli, en örgütlü, en kararlı, en fedakar, işçi sınıfının çıkarlarının dışında ayrı çıkarları olmayan kesimlerini bağrında toplayan devrimci sınıf partisidir. Devrimci sınıf partisi ve sınıf devrimcileri görevlerini hakkıyla yerine getirdikleri ölçüde, işçi sınıfının tarihsel misyonunu yerine getirmesi yeni bir dünyanın kapısını açması o ölçüde hızlı olacaktır.

Burada tartışacağımız sorunlar bağlamında ifade edersek; burjuvazinin ideolojik saldırılarının yarattığı tahribatlar, işçi sınıfının birleşip örgütlenmesini engellemek için geliştirdiği istihdam politikaları ve üretim teknikleri, mücadelenin önüne diktiği yasal ve fiili engeller ve nihayetinde yenilgilerin yol açtığı karamsarlık ve umutsuzluk, tüm bunlar mutlak ve aşılabilir değildir. İşçi sınıfının mücadele kapasitesi, siyasal örgütlülük düzeyi ne kadar gelişir ve geliştirilirse, bu engeller de o ölçüde etkisiz kalır. İşçi sınıfı adım adım örgütsüz, dağılmış, kendiliğinden bir sınıf olmaktan çıkar, devrimci sınıf partisinden önderliği altında sermaye sınıfına karşı örgütlü birleşik bir devrimci güç haline gelir.

El Fetih’le Hamas “Mekke Konferansı”nda anlaştı...

ABD-İsrail patentli Suudi girişiminin ilk adımı atıldı, ya sonra?..

Defalarca ateşkes anlaşması yapılmasına rağmen önlenemeyen El Fetih-Hamas arası silahlı çatışmalar son günlerde durulmuş görünüyor. 100 civarında Filistinli’nin ölümüne, birkaç yüz kişinin yaralanmasına yol açan çatışmaların durması doğal ki olumlu bir gelişme olarak değerlendiriliyor. Ancak çatışmaları -en azından şimdilik- bitiren anlaşmaya Amerikancı Suudi Arabistan rejiminin gözetiminde varılmış olması birçok soruyu ve sorunu birlikte getiriyor.

Filistinlileri barıştırmak zorba Suudi rejimine mi kalmış?

Filistin halkının ödediği/ödemekte olduğu ağır bedeller, emperyalizmin bir “proje”si olarak Ortadoğu halklarının yüreğine saplanan İsrail hançerinin sapını tutanlardan bağımsız düşünülemez. Sınırı belli olmayan, din temeline göre kurulan bu ırkçı-siyonist devlet projesi İngiliz emperyalizmi himayesinde başlamış, dünya jandarmalığını ele geçirdikten sonra ABD emperyalizmi himayesine geçmiştir. Yani Filistin halkını akıl almaz zulümlere maruz bırakanlar, emperyalist güçlerle Yahudi burjuvazisinin temsilcisi siyonistlerdir. Arap egemen sınıflarının şu veya bu düzeyde Filistin halkına karşı işlenen ağır suçlara ortak olduğunu da geçerken belirtelim.

Filistin direnişine önderlik eden ilerici devrimci akımların zayıflaması, oluşan boşluğun milliyetçi veya dinci akımlar tarafından doldurulması, Filistin direnişinin trajik evreye girişinin başlangıcıdır aynı zamanda. Bu aşamadan sonra bizzat Filistin sorununu yaratanlar “çözümün adresi” olarak öne çıkmaya başlamıştır. “Oslo Barışı”yla birlikte bu güçler, somutta ABD emperyalizmi, “tek çözüm merkezi” gibi sunulmaya başladı. ABD doğrudan devrede olmadığı zaman, bölgedeki soysuz işbirlikçileri Mısır, Ürdün, Suudi Arabistan... gibi rejimler de sahnede yerlerini alıyordu.

İşin rahatsız edici yönü ABD’nin uşakları, dolayısıyla İsrail’in işbirlikçileri olan bu gerici rejimlerin, -verili durumda- direnişin başını çeken Filistinli örgütler tarafından da “umut kaynağı” olarak kabul edilmesidir. Çözümün değil fakat sorunun birer parçası oldukları halde, hem El Fetih hem de Hamas bu rejimlerle yakın işbirliği içinde olabilmektedir. Her iki hareketin Suudi Arabistan’dan gelen daveti memnuniyetle karşılamaları, tutarlı bir anti-emperyalist çizgiden yoksunluğun sonucudur ve direnişçi olsalar bile gelinen yerde ne durumlara sürüklendiklerinin bir göstergesidir. Halbuki bu gerici rejimlerin adının direnişçi Filistin halkıyla ve onun temsilcileriyle aynı yerde anılması bile rahatsız edici olmalıydı. Buna karşın Mekke’ye koşan El Fetih ve Hamas liderleri, Amerikancı Suudi monarşisine övgüler dizebildiler ve bunu yaparken Filistin direnişini eksilttiklerinin farkında bile görünmediler.

Emperyalizmin kuklalarından medet umma çaresizliği veya aymazlığı

Irak’tan sonra iç çatışmaların işgal altındaki Filistin topraklarına taşınması emperyalist/siyonist projenin taktiklerinden biriydi. Filistin’i abluka altına alıp halkı

aç bırakarak çatışmaları körüklemek ise planın fiili aşamasıydı. Filistin yönetimine verdiği “yardım”ı kesen Suudi Arabistan, daha baştan bu vahşetin uygulayıcıları arasında yer aldı. Hal böyleyken Suudi kralının “arabulucu” misyona talip olmasını Filistin’deki iç çatışmalardan duyduğu rahatsızlığa bağlamak ya da Suudi kralının bu yöndeki iddiasını ciddiye almak, en iyimser bakışla naifliktir.

Görünen o ki, silahları bir kenara bırakıp Mekke’ye koşan Hamas’la El Fetih liderleri farklı hesaplar içinde değillerse eğer ciddi bir aymazlık içindedirler. Aylardır devam eden görüşmelerde kayda değer bir ilerleme sağlayamayan tarafların, Suudi kralı güdümündeki görüşmelerde kısa sürede anlaşmaya varmaları ise düşündürücüdür.

Filistinli yetkililerle birlikte Suudi krallık ailesinin de tam tekmil katıldığı bir törenle ilan edilen Mekke anlaşmasına göre, İsrail’le daha önce yapılan anlaşmalara “saygı” gösterilecek, anlaşma uyarınca 7 bakanlık Hamas’a, 6 bakanlık El Fetih’e, 4 bakanlık ise diğer siyasi oluşumlara verilecek.

Bu arada Mekke’den Kahire’ye geçen El Fetihli Mahmut Abbas, Hüsnü Mübarek’e rapor verirken, Hamaslı başbakan İsmail Haniye, Mısır’dan Gazze’ye geçerken gazetecilere yaptığı açıklamada, anlaşma uyarınca 4 gün içinde istifa edeceğini bildirdi. Mekke anlaşmasının Hamas’ın yeni siyasi dili olduğunu vurgulayan Hamas’ın siyasi büro lideri Halid Meşal ise yeni hükümetin siyasi programına saygılı olacaklarını ve FKÖ’nün İsrail’le yaptığı anlaşmalara bağlı kalacaklarını söyledi.

Öte yandan Londra’daki Filistinli sürgünlerin yayınladığı Kuds El Arabi gazetesi, anlaşmayı hayata geçirmek için hevesli görünen iki örgüt liderlerinin Mekke’de Suudi krallığını övme yarışına girdiğini, hatta Filistin Başbakanı İsmail Haniye’nin Suudi Arabistan kralının attığı bu adımı Peygamber’in Arap kabilelerini uzlaştırmasına benzettiğini yazdı. Suudi krallığı gibi Amerikancı bir zorba rejimin direnişçi bir örgüt lideri tarafından bu şekilde övülmesi ciddi bir talihsizlik olarak kayıtlara geçti.

ABD’ye yakın isimlerden kabine oluşturmak Filistin halkının sorunlarına çözüm mü?

Kuds El Arabi gazetesinin haberinde bir önemli ayrıntı daha vardı. Gazete, Filistin’deki iç çatışmaların önde gelen kışkırtıcılarından Muhammed Dahlan’ın da Mekke’deki görüşmelerde hazır bulunduğunu, ancak

kameralardan uzak durmayı tercih ettiğini yazdı. Hatırlanacağı gibi Muhammed Dahlan, El Fetih’e bağlı El Aksa Şehitleri Tugayı tarafından bile ABD ajanı olmakla suçlanmıştı.

Bu arada Mekke anlaşmasıyla ilgili bir diğer vahim gelişme, yeni belirlenen kabinenin ABD’ye yakın isimlerden teşkil edilecek olmasıdır. Filistinli kaynaklar, Abbas’a yakın olan ve Mekke anlaşmasıyla ulusal birlik hükümetinde önemli bakanlıklara getirilmesi planlanan isimlerin ABD ve İsrail’le yakın ilişkide bulunan kişilerden oluştuğunu bildiriyor.

Örneğin Maliye Bakanı ve Bütçe Komisyonu Başkanı olarak görev yapacak olan Selam Feyyaz’ın da tıpkı başbakan yardımcılığına getirilmesi gündemde olan Muhammed Dahlan gibi ABD ve İsrail’e yakın olduğu ifade ediliyor. Daha önce de maliye bakanlığı görevi yapan Feyyaz, Batı Şeria ve Gazze’de IMF temsilciliği (6 yıl) ve IMF Başkan yardımcılığı görevlerinde bulunmuştu.

Kabinede yer alacak isimlerin Dahlan-Feyyaz gibi kişilerden oluşması halinde, Filistin sorununa çözüm üretmek bir yana, var olanlara yenilerinin eklenmesi kaçınılmaz olacaktır.

Ezilen halklar her türden gericiliğe karşı direnerek özgürleşecektir!

ABD-İsrail patentli bir anlaşma kotaran Suudi rejimi, Arap ülkelerine liderliğini kabul ettirme yönünde iyi bir başlangıç yaptığını, bu sayede İran’ın Filistin direnişi üzerindeki etkisini kırma yönünde önemli bir adım attığını hesap ediyor olmalıdır. Büyük ihtimalle Hamas’la El Fetih liderlerinin talihsiz tutumları, şeriatçı rejimin bu kanısını daha da pekiştirmiştir.

Oysa ABD-İsrail patentli bir proje ile Filistin veya diğer Arap halklarının sorunlarına çözümler üretilebileceğini iddia etmek, en hafif deyimle bu halklarla alay etmektir. Bu proje, gerici Arap rejimlerini Suudi Arabistan önderliğinde, ABD-İsrail emrinde İran’a karşı seferber etmek için işe yarayabilir. Zaten gündeme gelmesinin nedeni de budur. Malum Arap rejimleri, bölgeyi ziyaret eden Bush liderliğindeki neo-faşist çetenin şeflerine, “Filistin sorunu çözülmeden İran’a karşı bir ‘ılımlı Sünni eksen’ oluşturmanın mümkün olmadığını” daha önce bildirmişlerdi. Bu engeli ortadan kaldırmaya çalışan ABD emperyalizmi, taşeronu Suudi rejimine Filistinlileri “barıştırmak” misyonu yüklemiştir.

Elbette El Fetih-Hamas çatışması Filistin direnişini kemiren vahim bir hatadır. Bu ciddi hatayı aşmanın en iyi yolu, her iki tarafın halk önünde özeleştiri yaparak silahlarını siyonist işgale çevirmeleriydi. Böylesi bir çözüm hem direniş için, hem de Filistin halkı için önemli bir kazanım olacaktı. Yazık ki, taraflar böyle bir adım atma düzeyi yakalayamamıştır.

Ne ABD-İsrail ikilisinin, ne taşeron Suudi Arabistan’ın ne de bu gerici güçlere yakın isimlerden oluşturulacak yeni kabinenin... Bunların hiçbirinin Filistin halkının sorunlarının çözümüne zerre kadar katkı sunması mümkün değildir. Tersine, Filistin halkı, enternasyonal dayanışmanın da katkılarıyla bu gerici güçlerin tümüne karşı direnebildiği zaman özgürleşecektir.

Putin'den ABD-NATO tehditlerine rest!

Emperyalist güç odakları arasındaki gerilim artıyor

Rusya devlet başkanı Vladimir Putin'in Almanya'nın Münih kentinde düzenlenen "Uluslararası Güvenlik Konferansı"nda yaptığı konuşma, dünyada geniş yankı yarattı. Değişik yorumlara neden olan ABD-NATO karşıtı konuşmayı, emperyalist/siyonist saldırganlığın borazanlığını yapan medya tekelleri, "soğuk savaş dönemine dönüş" olarak yorumladı.

ABD'nin saldırganlık ve savaş stratejisini hedef alan Putin, ABD'nin tek güç olma politikaları sürdürerek dünyayı daha tehlikeli hale getirdiğini ve herkese isteklerini kabul ettirmeye çalıştığını söyledi. Batılı emperyalistlerin "güvenlik" alanında birlikte çalışma çağrısına ise, "NATO askeri politik bir bloktur, uluslararası bir güç değildir. NATO'nun genişlemesi dünya barışına katkı sağlamıyor" yanıtı veren Putin, ABD'nin tek merkezli, dayatmacı, saldırgan savaş politikasına açıktan tavır aldı.

ABD'nin dünyayı daha az güvenli bir hale getirdiğini vurgulayan Putin, dünyada tek bir güç olmasının faydalı olmadığını, dahası bir ülkenin tek başına hareket etmesinin dünyada her zaman daha çok acıya neden olduğunu söyledi.

Münih'ten Ortadoğu turuna çıkan Putin'in bu çıkışı rastlantı değil elbette. Rusya devlet başkanını son derece açık, bir o kadar da sert konuşmaya iten birçok neden var. Savaş aygıtı NATO'nun Rusya kapılarına dayanması, Pentagon'daki savaş kurmaylarının Rusya'yı "şer ekseni" ülkeleriyle aynı kefeye koyan değerlendirmeleri, çok yönlü çıkar ilişkileri içinde bulunduğu İran'ın ABD-İsrail namlularının ucunda bulunması... Başka bir ifadeyle ABD emperyalizminin ezilen halkları köleleştirme saldırısı, aynı zamanda diğer emperyalist güç odaklarını da baskı altına alıyor, bu güçlerin çıkarlarını zedeliyor. Çıkarları zedelenen güçlerin başında ise Rusya geliyor. İşte emperyalist Amerikan rejiminin bu pervasız saldırganlığına karşı çıkan Putin'in, Bush liderliğindeki savaş kundakçılarının huzurunu kaçıran restini çekmesi bundandır.

ABD'de "daha büyük savaşlar"a hazırlık...

Son günlerde Beyaz Saray'da yapılan savaş hazırlıkları, daha önemlisi bu hazırlıklar çerçevesinde Rusya'ya biçilen rol de Putin'in neden böyle bir çıkışa ihtiyaç duyduğunu açıklıyor.

"Sovyet uzmanı", eski CIA şefi ve yeni ABD Savunma Bakanı Robert Gatessavaş bütçesi için destek isterken Amerikan kongresinin huzurunda şu sözleri sarfetmişti: *"Büyük operasyonlara girişebilmek için topyekûn askeri kapasiteye ihtiyacımız var. Büyük ordularla karşılaşabilecek savaşçı birlikler ve terörist tehditlerle baş edebilecek çevik özel kuvvetlere..."* Daha da önemlisi, bu ihtiyacın gerekçelerini sıralayan ABD'li bakan, "Rusya ve Çin gibi, Kuzey Kore, İran ve diğer yerlerde neler gelişeceğini bilmiyoruz" diyordu.

Bu arada neo-faşist çete başı Bush'un 2008 yılı için talep ettiği savaş bütçesi 700 milyar doları buluyor. Bu rakam, Rusya'nın toplam savaş bütçesinin yaklaşık 25 katına tekabül ediyor.

ABD emperyalizminin "büyük savaşlara" hazırlık için öncelikle Rusya ile Çin'i gerekçe göstermesi bir rastlantı değil. Zira her iki güç odağı da son yıllarda

Emperyalist güç odaklarının çıkar çatışmaları son yarım yüzyılda başka halkların topraklarında cereyan etti. Yirminci yüzyılın ilk yarısına kadar birbiriyle savaşan emperyalistler, ikinci emperyalist paylaşım savaşı sonrasında sefil çıkarları için hep ezilen halkları kurban ettiler.

çok yönlü bir güçlenme süreci içinde. Dünya jandarmalığını elden bırakmamak için savaşlar açan ABD rejiminin bu güçleri tehdit etmesi kaçınılmazdı. Ancak tehdit her zaman beklenen sonucu yaratmayabilir. Nitekim Putin'in çıkışı da Amerikan tehdidinin ters etkiye neden olduğunu gösteriyor. Daha önce hiçbir emperyalist odak böylesi bir çıkışı yapacak gücü kendinde bulamıyordu. Böylece Putin bu tabuyu da yıkmış oldu.

Emperyalist güç odaklarının çıkar çatışmaları son yarım yüzyılda başka halkların topraklarında cereyan etti. Yirminci yüzyılın ilk yarısına kadar birbiriyle savaşan emperyalistler, ikinci emperyalist paylaşım savaşı sonrasında sefil çıkarları için hep ezilen halkları kurban ettiler. Süreç verili durumda halen öyle devam ediyor, ancak çatışmaların giderek sertleşmesi varolan haydutlar arası bu "konsensus"un sonunu getirebilir. "Büyük savaşlara hazırlık" söylemi tam da bunu anlatıyor.

Kapitalizmin "eşitsiz gelişim yasası" bu türden yıkıcı çatışmaları kaçınılmaz kılar. Ekonomik alanda güçlenen bir emperyalist gücün buna tekabül eden askeri ve siyasi bir güç odağı olmak istemesi emperyalizmin bilinen kurallarındandır. Nitekim ABD emperyalizminin savaş makinesine bu kadar ağırlık vermesi, güçlü ekonomilere hükmeden diğer emperyalist güç odaklarının dünya jandarmalığında daha etkin bir rol talep etmelerinin önünü kesmekle de bağlantılıdır. Fakat pek çok veri emperyalist güç odakları arasındaki rekabet ve çıkar çatışmalarının giderek şiddetlendiğine işaret etmektedir. Rusya'nın

ABD karşıtı bir odak olabilmesi halinde, diğer emperyalist güçlerin en azından bir kısmının tavırlarını gözden geçirip daha açık bir tutum almalarının önünü açabilir. Bu ise çatışmaları çözmek bir yana, daha da şiddetlenmesine yol açar, hatta silahlı aşamaya sıçratabilir. Amerikan savaş bütçesinin 700 milyar dolar gibi devasa bir rakama ulaşması, emperyalistlerin silahlı çatışma seçeneğini gözardı etmediklerinin de kanıtıdır. Emperyalistler arası bir savaşın ise dünyaya ve dünya üzerinde yaşayan halklara ödeteceği bedeli tahmin etmek bile mümkün değil.

Putin Münih'ten Ortadoğu'ya...

Münih'te sözlerini söyledikten sonra Ortadoğu'ya geçen Putin Suudi Arabistan, Ürdün, Katar gibi Amerikancı rejimlerin işbaşında olduğu ülkeleri ziyaret etti. Petrol, doğalgaz anlaşmaları ile yeni silah transferi yapma olanağı bulan Putin, "Ortadoğu Barış Konferansı" düzenleyeceğini açıkladı.

Putin'in Amerikan rejimi tarafından yakından izlenen gezisi, Arap dünyasında belli bir etki yarattı. Mısır ile serbest ticaret bölgesi oluşturmak üzere görüşmeler yapan Rusya, Suudi Arabistan ile petrol anlaşmaları ve silah satışı konusunda mutabık kalırken, Katar'la da doğal gaz anlaşması imzalamayı başardı. Ayrıntıları açıklanmayan başka anlaşmaların da yapıldığı belirtiliyor. Bu arada Putin'e kalabalık bir işadamları heyetinin eşlik etmesi de dikkat çekti. Dikkat çekilen bir diğer nokta ise Putin'le heyetinin Suudi Arabistan'da biriken petro-dolar sermayesinin bir kısmını Rusya'ya çekmek için çaba harcamasıdır.

Sovyetler Birliği'nin dağılmasından sonra Ortadoğu'daki etkisini yitiren Rusya rejiminin, 15 yıllık bir aradan sonra bölge üzerinde yeniden ağırlık koyacak gücü kendinde bulduğu görülüyor. Putin'in Ortadoğu gezisi, bu yönde açıktan atılan önemli bir adımdır. Bu girişimin ne düzeyde yayılıp derinleşeceğini ise önümüzdeki süreçte gözlemlemek mümkün olacak. Ancak bunun, bugünkü düzeyiyle bile, bölge üzerindeki hegemonyasını pekiştirmek için halklara savaş ilan eden ABD emperyalizmi ile Rusya arasındaki çıkar çatışmalarını körüklemesi kaçınılmazdır.

Lübnan'a saldırı tehdidi ve patlayan bombalar

Eski başbakanlardan Refik Hariri'nin ikinci ölüm yıldönümüne bir gün kala Lübnan'da patlayan bombalar, iç savaş kışkırtıcılarının bir kez daha harekete geçtiğini gösteriyor. Lübnanlı Hristiyanlar'ın yaşadığı Bikfaya Kasabası yakınında iki otobüsün bombalanıp çok sayıda insanın katledilmesi, halkları birbirine kırdırmaya uğraşan emperyalist/siyonist güçlerle işbirlikçilerinin kirli emellerine ulaşabilmek için fitili ateşlediğine işaret ediyor.

ABD-İsrail ikilisine yedeklenen güçler, Hizbullah önderliğindeki muhalefetin düzenlediği bir günlük genel grevi de çeşitli saldırılarla provoke etmeye çalışmış, ancak Hizbullah'ın güçlerini sokaktan çekmesi sayesinde çatışmaların yayılması engellenmişti. Fuad Sinyora başkanlığındaki hükümet destekçileri için sembolik önemi olan bir günün arifesinde düzenlenen bombalı saldırılar, doğal olarak iç savaş kışkırtan güçlerin marifeti sayılıyor.

Öte yandan bombaların patlamasından iki gün önce Tel Aviv'den alışıldık küstah tehditlere yeniden başlanmıştı. Bu sefer tehdit savurma işi ırkçı-faşist İsrail Evimiz Partisi'nin şefi Avigdor Lieberman'a verilmişti. Sözü dolandırmadan konuşan faşist şef, İsrail ile Hizbullah arasındaki savaşın her an çıkabileceğini söyledi.

İsrail Başbakan yardımcısı mevkisini işgal eden Avigdor Lieberman, "Hizbullah yeniden silahlandı ve İran emir verir vermez İsrail'e saldırmaya hazır" iddiasında bulundu, dahası bu saçma gerekçeyi Lübnan'a saldırmanın dayanağı olarak gösterdi.

İsrail savaş makinesinin hazırlıkları, bu tehdidin faşist bir şefin hezeyanlarından ibaret olmadığını, tersine bu yönde ciddi bir hazırlığın devam ettiğini ortaya koyacak cinstendir.

Söz konusu tehditlerin gündeme getirilmesinden bir süre önce haber ajansları, İsrail ordusunun Negev Çölü'nde Amerikan Ordu Mühendisleri'nin de yardımıyla içinde camisi, apartmanları ve Filistinli mülteci kampı bulunan yapay bir şehirde tatbikat yaptığını duyurmuştu. Bu arada Lübnan'ı hedef alan vahşi İsrail saldırısının önemli isimlerinden Shalev Nachum adlı siyonist cellat da, "Elbette ki bir sonraki savaşa hazırlanıyoruz. Bir dahaki sefere herşey çok farklı olacak" diye açıklama yapmakta sakınca görmüyor.

Görünen o ki, BM'ye bağlı işgal gücü UNIFIL'in Lübnan direnişini silahtan arındırmasının mümkün olmadığını anlayan siyonist İsrail, yeni bir saldırı hazırlığına başlamış bulunuyor. Lübnan direnişinin tasfiyesi ABD emperyalizminin de öncelikleri arasındadır. Lübnan'da iç çatışmaların yayılmasının en çok bu zorbaların işine yarayacağı ise aşikârdır.

Kaymağı özel ordular yiyor

Mumia Abu-Jamal

Irak'taki savaş ABD'li özel şirketlere milyarlar kazandıran ticarettir: Sadece patronlarına karşı sorumlu olan ve yüksek ücret alan yüzbinlerce paralı asker ülkeyi talan etmektedir.

George W. Bush yönetimindeki ABD rejiminin

Irak'a daha fazla asker gönderme "yeni stratejisi" üzerine yapılan tartışma ve haberlerde bu savaşın önemli bir sorunu gözlerden kaçıyor: Orada savaş yürütmekte olan "diğer" ordu. Bununla kastedilen, bu alçakça işgalde, Britanya rejiminin kayda değer sayıda asker ile bu operasyona katkıda bulunmasına rağmen ABD'nin partneri Britanya değil. Genelde sınırlı sayıda güçlerle katılan "gönüllüler koalisyonunun" orduları da değil. Söz konusu olan, daha çok (az sayıda kadınların da mensup olduğu) "contractors" diye bilinen, özel şirketlerle sözleşmeleri olan ve ağır silahlarla donatılmış özel orduların savaşçılarıdır. Kamufle elbiseleri giymektedirler ve içlerinde azımsanmayacak sayıda kişi milyonlara varan ücretler almaktadır.

Burada ünlü Abu-Garip cezaevindeki skandalı hatırlatalım. Küçük rütbeli 7 askerin (ve bir bayan generalin) akıbeti bilindiği halde, özel ordu mensuplarına ilişkin ne bir rapor vardır, ne de onlara yönelik yasal işlem yapılmaktadır. Oysa bu kişiler Abu-Garip hapishanesinde önemli rol oynamaktaydılar. ABD ordusundan özerk ve hükümet denetiminin dışındaki bu güçler Irak'ta önemli bir rol oynuyorlar. Abu-Garip hapishanesinden kamuoyuna yansıyan ve tarihe geçen gelişmeler döneminde hapishanede çalışan bütün tercümanlar ABD şirketi olan Titan Corporation için çalışıyorlardı. Aynı dönemde (Ocak 2004) sorgu uzmanlarının yarısı Virginia'da bulunan CAGI International şirketinin çalışanlarıydı.

Yazar Joan Didion 5 Ekim 2006 yılındaki *New York Review of Books*'da "150 özel şirkete ait olmak üzere binlerce "contractors" konuşlandırılmıştır. 2004 Haziran ayında sadece Halliburton tekeli "contractors" ile 11.4 milyar dolar değerinde sözleşme imzalamıştır. Özel şirketler Irak'ta sadece köprü, üs ve hapishane yapmadılar. Yemek dağıtma, çamaşır yıkama ve otobüs sürmenin dışında şeyler de yaptılar. Irak askerlerini eğittiler. Güvenlik güçleri olarak çalıştılar. CAGI International (Web sitesinde yaptığı reklamında kendisini; "gizli servisler için zamana uygun çözümler alanında dünya çapında bir şirket" olarak tanıtmaktadır) ve Titan Corporation (kendisini; "Ulusal güvenlik hizmetinde bilgi edinme, iletişim cihazları edinme alanında dünya çapında önde gelen şirket" olarak tanımlamaktadır) çalışanı tercümanlar Abu-Garip hapishanesinde tutuklulara kötü muamele yapmakla suçlandılar. Sorgu uzmanları ve analizcilerinin yarısından fazlası CAGI şirketi için çalışmaktadır. Onları, tutukluları sorgularken, kimleri "savundukları" ya da onların güvenliği için sorgulama emrinin kimler tarafından verildiği ilgilendirmemektedir. Onlar "zamana uygun çözümler" sunmaktalar" diye ifade etmektedir.

Günümüzde neredeyse herşey özelleştirilmiştir. ABD'li tekeller bu savaşta elde ettikleri kazancı bugüne kadar hiçbir savaşta elde etmemişlerdi. Abu-Garip hapishanesinde çalışan bir tercümanın (Titan Corporation şirketi çalışanı) 15 yaşındaki bir çocuğa tecavüz ettiğinin kanıtlandığı Abu Hamid olayı, işkence etmenin bile özelleştirildiğini göstermektedir.

Titan sözleşmelerinin toplam değerinin 657 milyon dolar olduğu tahmin ediliyor. CAGI ise 10 milyonlarca dolar değerinde sözleşmeler gerçekleştirmişti. ABD'nin başbakan yardımcısı Dick Cheney'nin savaşın başladığı sırada yönetim kurulu başkanı olduğu Halliburton tekeli işgal döneminde o kadar çok fatura yazdı ki, ABD rejiminden bir milyar doların üzerinde ek para talep etti. Bir milyar! Kendilerini sadece çalıştıkları tekelin patronlarına karşı sorumlu hisseden devasa özel bir ordu Irak'ı talan etmektedir. Onlar, sermayenin hizmetine olan, iliklerine kadar silahlanmış paralı özel askerler ordusundan başka bir şey değiller.

Çeviri: J. Özgür

(Junge Welt'in 10/11.02.07 tarihli sayısından alınmıştır...)

Ortak örgütlenmede tarihsel arka plan:

Dünden kalan miras ve yeniden düşünmek

Yüksel Akkaya*

DİSK ve ortak örgütlenme

DİSK Genişletilmiş Başkanlar Kurulu, 2-3 Şubat 2007 tarihleri arasında toplanarak bazı kararlar almıştır. Bu kararlardan 7’ncisi şöyledir: *“DİSK, sendikal hareketi güçsüzleştirmeye dönük saldırılar ve sorunlar karşısında, tüm çalışanlar için ortak çalışanlar yasası ve çalışanların ortak örgütlenmesi önündeki engellerin kaldırılmasını talep etmektedir. Bu nedenle; İşçi sınıfının, emekçi halkımızın hak ve çıkarlarının savunulması; Çalışma hayatının demokratikleştirilmesi; Çalışma ve yaşam koşullarının iyileştirilmesi temelinde, tüm çalışanların birliğinin bir üst yapılanmada gerçekleştirilmesi için çaba harcanması gerektiğini önemsemekte ve önermektedir. DİSK, genel kurul kararları çerçevesinde bu konuyu tartışmaya ve geliştirmeye hazırdır.”*

Bir süredir tartışılmakta olan “ortak örgütlenme” giderek, körlerin fili tarifine dönmektedir. “Ortak”lıktan ve “örgütlenme”den ne anlaşıldığı açıkça ortaya konmadığı için de tartışma ete kemiğe bürünüp, somutlaşmamaktadır.

Örgüt, mutlaka sendika mı olmalıdır? Yoksa, dernek, birlik ve benzeri bir örgütlenme de olabilir mi? Örgütlenme hangi düzeyde olacaktır? İşyeri, işletme, havza, işkolu, meslek, kent, bölge düzeyinde örgütlenmeler bugün için düşünülebilir mi? Her yer için aynı düzeyde örgütlenme mi, yoksa işyerinin, havzanın, işkolunun, mesleğin, kentin özelliklerine uygun oldukça seçenekli örgütlenmelere mi gidilmelidir? Her kentte bir üst örgütlenmeye de gidilmeli midir? Yoksa, ortak örgütlenme sadece mevcut sendikaların birleşmesi midir? “Tüm çalışanların birliğinin bir üst yapılanmada gerçekleştirilmesi” düşüncesi, sendikaların birleşmesini dışlayan, ortak örgütlenmeyi bir üst kuruluşa üyelik ile sınırlayan bir istem midir? Almanya, Fransa, İtalya, Belçika ve benzeri ülkelerde olduğu gibi. Bu tip bir “ortak” örgütlenme yeni dönemin “ihtiyaçlarını” karşılayabilir mi?

Ortaklar sadece çalışanlar mı olacaktır, işini kaybetmiş işçileri ve hiç işe başlamamış potansiyel işçiler olan işsizleri de kapsayacak mıdır? Giderek yoksullaşan ve mülksüzleşen esnafın bu örgütlenme de yeri var mıdır? Kuşkusuz bu sorular arttırıldığında DİSK’in Genişletilmiş Başkanlar Kurulu’nda aldığı kararlardan yedincisi ne yazık ki yetersiz kalmaktadır. Dileğimiz, belirtildiği gibi DİSK tarafından bu konunun tartışılması ve geliştirilmesidir. İşe ortak örgütlenmenin tarihsel mirası ile de başlanabilir. Ekteki yazı, bu tarihsel mirasın önemli bir deneyime sahip olduğunu gösteriyor.

Yüksel Akkaya

Bu tebliğde çalışanların ortak örgütlenmesi ile ilgili olarak tarihsel arka plana bir göz atılacak, yaşanmış deneyimler ortaya çıkış nedenleri ve sorunları açısından ele alınmaya çalışılacaktır. Böylece, güncel tartışmalara emek tarihinin eksik bırakılmış bir yanına da değinilerek, bir eksiklik kısmen de olsa giderilmeğe çalışılacaktır.

Ortak örgütlenme sorununa tarihsel açıdan bakan bu çalışma, araştırma alanının bir zorunluluğu olarak ortak örgütlenenleri “dar anlamda” olmak üzere işçi ve memurların ortak örgütlenmesi olarak ele alacak (yer yer esnafılar ile olan ortak örgütlenmelere de değinilecek), ancak örgütlenme olgusunu “geniş anlamda” ele alarak, sendikal örgütlenmenin dışındaki örgütlenmeleri de (dernek, yardım sandığı, kooperatif gibi) ele alacaktır.

I. Osmanlı İmparatorluğu Döneminde Ortak Örgütlenme

Gerek işçiler açısından gerek memurlar açısından bakıldığında, “modern” anlamda her iki kesimin de Osmanlı İmparatorluğu’nda kapitalizmin ve kapitalist toplumun gereksindiği kurumların ortaya geç çıkmasına bağlı olarak 19. yüzyıl ortalarında kendisini göstermeye başladığını söylemek yanlış olmaz. Bir karşılaştırma yapmak gerekirse, işçileşme sürecinin modern bürokrasinin gelişiminden daha hızlı olması nedeni ile işçi sayısının daha hızlı arttığını, modern bürokratik kurumların geç ortaya çıkışına bağlı olarak memur ve müstahdem sayısının daha düşük bir artış hızı gösterdiğini söylemek mümkündür. Üstelik, modern bir bürokrasi oluşturulmadığı için memur ve müstahdemler devletten çok padişaha bağlı idiler ve memur personel rejimini de bu durum biçimlendirmekteydi. Gerek işçi sayısının sınırlılığı, gerekse memur sayısının oldukça düşük olması, ilk bakışta her iki kesim için hem ayrı ayrı örgütlenme hem de ortak örgütlenme açısından önemli sınırlılıklar oluşturacağını düşündürmektedir. 9 Eylül 1884 tarihli Osmanlı’da “Meslek sendikalarının görevi, bu yararlı kurumları çoğaltacak kaynakları toplamaktır. Sendikalar, emekli sandıkları, yardımlaşma sandıkları kitaplıklar, kooperatif, dernek, eğitim büroları kurmakla görevlidirler” şeklindeki bir yazı, bu yıllarda örgütlenme sorunu ile ilgilenildiğini göstermektedir. Üstelik örgütlenmeye sadece sendikal örgütlenme olarak değil çok daha geniş bir çerçevede bakılmaktadır. Nitekim bu düşünce hayatta da karşılığını bulmuş olmalı ki, 28 Mayıs 1890 tarihli La Turquie’de “önce Ereğli Kömür Ocakları işçilerinden başlamak üzere, her yerde, işçiler için yardım sandıkları kurmaya girişilmiştir” şeklinde haberlere yer verilmiştir. 1895 yılında kurulan Anadolu Demiryolları Yardım Sandığı bu tür örgütlenmelerden biridir. Ayrıca, Şirket-i Hayriye, Feshane ve Hereke gibi işletmelerdeki memur ve müstahdem de bu türden sandıkları kurma girişimlerinde bulunmuşlardır. Yardım sandıkları türünden başlayan örgütlenme çabaları, daha sonra adları cemiyet de olsa sendikal örgütlenme özelliği taşıyan kuruluşlara öncülük edecektir.

Tıpkı, Anadolu Demiryolları Yardım Sandığı’nın 1908’de Anadolu Bağdat Demiryolları Memurin ve Müstahdemin Cemiyet-i Uhuvvetkârisi’ne ebelik etmesi gibi. 1894/1895’te kurulan Amele-i Osmani Cemiyeti ile dernek şeklinde de olsa doğrudan kurulan ilk sınıfsal işçi örgütüne dönüşür. 4.000’i aşkın işçinin çalıştığı Tophane fabrikalarında gizli olarak kurulan bu cemiyet faaliyetini ancak bir yıl sürdürebilmiştir. II. Abdülhamid’in baskıcı yönetimi altında faaliyet sürdürmeye çalışan Cemiyet’in kurucuları tutuklanıp, sürüldüler. 1901/1902 yıllarında gizlice sürgünden kaçan yöneticiler işçileri yeniden toparlamaya çalıştırlarsa da, tutuklamalar ve baskılar nedeni ile başarılı olamadılar. Ancak, bu çalışmalar 1908 yılında karşılığını buldu, Amele-i Osmani Cemiyeti’nin devamı olarak kabul edilen Osmanlı Terakki-i Sanayi Cemiyeti adı altında kuruldu. Ancak, içinde asker üye de barındırdığı gerekçesi ile 1909 yılında çıkarılan Cemiyetler Kanunu’na aykırı bulunarak kapatılmış, yerine Osmanlı Sanatkâran Cemiyeti kurulmuştur. Mevcut emek tarihi yazınının muğlak bıraktığı “askerler” eğer memur kimliği taşıyan askerlerden oluşuyorsa Osmanlı Terakki-i Sanayi Cemiyeti’nin işçi ve memurların ilk ortak örgütlerinden biri olarak kabul etmek de mümkün olabilecektir. 13 Ağustos 1908’de kurulan Anadolu Bağdat Demiryolları Memurin ve Müstahdemin Cemiyet-i Uhuvvetkârisi Osmanlı İmparatorluğu’nda işçi, memur ve müstahdeminin en önemli ortak örgütüdür. İlk önemli ortak örgütlenme olan Anadolu Bağdat Demiryolları Memurin ve Müstahdemin Cemiyet-i Uhuvvetkârisi’ni, tarihin bugüne ısk tutacağı bir deneyim olduğu için biraz daha ayrıntılı değerlendirmek yararlı olacaktır.

Anadolu-Bağdat Demiryolu Şirketi, Avrupalı ve Osmanlı Hristiyanların yanı sıra Türk, Kürt, Çerkez gibi Müslümanların ortak çalıştığı bir şirkettir. Şirkette çalışan küçük memurlar, müstahdemin ve niteliksiz işçiler çok ağır koşullarda, oldukça düşük ücretlerle çalıştırılıyordu. Bu sorunun çözümünü örgütlenmede gören memur ve işçiler 13 Ağustos 1908’de bir araya gelerek, her mevki ve dereceden işçilerin yanı sıra büro memurlarını da kapsayan ve eylemlere öncülük yapacak olan Anadolu Bağdat Demiryolları Memurin ve Müstahdemin Cemiyet-i Uhuvvetkârisi’ni kurdular. Cemiyet, kuruluşundan hemen sonra Şirket’ten tanınmayı ve taleplerini yerine getirmesini istedi, tersi durumda greve gideceğini açıkladı. 13 Eylül 1908’deki toplantıda istekleri kabul edilmeyen Cemiyet üyeleri, kuruluşun üzerinden daha bir ay geçmeden, grev kararı aldılar ve 14 Eylül 1908’de Haydarpaşa-Ankara, Eskişehir, Konya, Bulgurlu hatlarındaki işçi ve memurlar greve başladılar. Eylemin başarılı olarak sürdürülmesi için grev komiteleri oluşturuldu. 17 Eylül’de sona erdirilen grev nitelikli yabancı ve Hristiyanların haklarında önemli düzeltmelere yol açarken, Müslüman ve niteliksiz yerli işçilerin durumunda bir değişiklik yapmadığı, bunun nedeninin de Cemiyet yönetiminde Hristiyanların olması olarak görülmesi bu hem milliyetler, hem dinler hem de memur, işçi ve müstahdeminin ortak örgütüne

olan güveni sarstı, bölünmenin temellerini oluşturdu.

Demiryolları şirketleri memur, müstahdemin ve işçi çalıştıran kuruluşlardan en büyüğü olduğu için ortak örgütlenmenin ve ortak eylemlerin de en çok yaşandığı alan olmuştur. İzmir-Aydın-Dinar hattı ve Selanik-İstanbul hattı demiryolu işçilerinin, memurlarının müstahdemlerinin bir ortak örgütleri olmadan Ağustos ve Eylül 1908’de ortak greve gitmeleri bunun tipik örneklerinden birini oluşturur. Memur ve işçilerin ortak eylemleri sadece demiryolları ile sınırlı değildir. Telgraf İdaresi, Şirket-i Hayriye, Tramvay Şirketi, Gaz Şirketi gibi memur ve işçi çalıştıran şirketler de hem ortak örgütlenmenin hem de ortak eylemlerin yaşandığı kuruluşlar olmuştur. Özellikle 1908’deki ortak işçi, memur ve müstahdemin grevleri, izleyen yıllarda ortak örgütlenmenin temellerini de oluşturmuştur. Selanik-Manastır Demiryolu Memur ve Müstahdemleri Cemiyeti, Şark Şimendiferleri Memurin ve Amele Cemiyeti (1921’de Şark Şimendiferleri Müstahdemin Teavün Cemiyeti adı ile kurulmuştu, 1923’te adını değiştirdi), Aydın-İzmir Demiryolu Memur ve Müstahdemin Cemiyeti bu türden örgütlerdir.

1908 grevleri iktidarı yasal düzenlemeye iter. Tatil-i Eşgal Kanunun 8. maddesi ile 1909 yılında “Umuma müteallik hizmet ifa eden müessesatta sendika teşkili memnudur” şeklinde bir düzenleme yapılarak emekçilerin sendika şeklinde ortak örgütlenmesinin olanakları ortadan kaldırılmaya çalışılırsa da işçiler, memurlar ve müstahdemler sendika dışı örgütlenmelerle bu yasağı aşmaya çalışır. 1909 Cemiyetler Kanunu, cemiyet ve yardım sandıkları şeklindeki örgütlenmelere olanak tanır. Cemiyet şeklinde olan örgütlenmeler ise genellikle sendika özelliği taşıyan örgütlenmeler olmuştur. Böylece, ortak örgütlenmenin önündeki engel, başka yollardan aşılmaya çalışılmıştır. Bu dönem, işçi, memur, müstahdemin arasında statü ve yapılan işten kaynaklanan “ideolojik” bir ayrılığın yaşanmamış olması ise oldukça anlamlıdır. Zira, Fransa gibi ülkelerde, işçi örgütleri ortak örgütlenmeye sıcak bakmamış, memurları devletin bir ajanı, görevlisi olarak görmüş, ortak örgütlenmede sınıf mücadelesini olumsuz yönde etkileyeceğini düşünmüştür. Bu nedenle, memurlara yasal sendikal hakkının tanındığı II. Dünya Savaşı sonrasındaki döneme kadar CGT gibi sol sendikalar üyelik açısından oldukça katı tutum takınmışlar, memurları işçi sınıfının bir parçası olarak görmek istememişler ve bazı istisnalar hariç, uzun süren bir direnç göstermişlerdir.

Osmanlı’nın geç döneminde başlayan örgütlenme hareketine bakıldığında, memur sayısının sınırlılığı, sektörler açısından zayıflığı, genellikle işçiler ile aynı sorunları yaşamaları, Fransa gibi kapitalist ülkelerdeki ayrı örgütlenmeden farklı bir örgütlenmeye, ortak örgütlenmeye yol açtığını göstermektedir. Özellikle grev süreçlerinden sonra kurulan bu ortak örgütlenmeler Fransa’daki gibi memur-işçi ayrımının ideolojik tartışmasının zeminini de ortadan kaldırmıştır. Böyle olduğu için de bir ayrım temelinden çok ortak sorunlar çerçevesinde ortak mücadelenin örgütleri olarak eylemin içinden doğmuşlardır. Osmanlı’dan Cumhuriyet’e kalan miras, ortak örgütlenme ve eylem açısından oldukça bereketli ve önemlidir, 1909 yılındaki yasaklara rağmen.

II. Erken Cumhuriyet Döneminde Ortak Örgütlenme

Osmanlı İmparatorluğu’nun son döneminde kurulmuş olan işçi örgütlerinin bir kısmı erken Cumhuriyet döneminde de varlığını sürdürmüş, 1924 yılında bir çatı örgütü olarak kurulan Amele Teali Cemiyeti’ne de üye olmuştur (Şark Şimendiferleri

Müstahdemin Teavün Cemiyeti, Anadolu-Bağdat Şimendiferciler Cemiyeti gibi). Bu durum, İmparatorluk’tan Cumhuriyet yönetime geçerken işçi örgütlenmesinde köklü bir kopuş olmadığını, tersine bir süreklilik olduğunu göstermektedir. Böyle olduğu için de 1909 Tatil-i Eşgal Kanunu ve Cemiyetler Kanunu da örgütlenme alanını düzenleyen yasalar olarak yürürlüklerini sürdürmüştür. Bu yasalardan kaynaklanan haklarını kullanan işçi, memur ve müstahdemler, tıpkı Osmanlı döneminde olduğu gibi ortak eylemlere gitmiş, grevler gerçekleştirmişlerdir. 19 Kasım 1923’te başlayan Şark Şimendiferleri grevi Şark Şimendiferleri Müstahdemin Teavün Cemiyeti tarafından çıkarılmış, işçi, memur ve müstahdemin katılımı ile gerçekleşmişti. 11 Ağustos 1924’te memur ve işçilerce kurulan Şirket-i Hayriye Amele Cemiyeti’nin 1925 yılındaki grevi daha çok işçi ağırlıklı bir grev özelliği taşır, zira grev ortak bir grev olmaktan çok gemi işçilerinin grevi olarak başlamış ve sürmüştür. 1925 yılının bir diğer ortak gerçekleştirilen grevi Adana, Samsun ve Erzurum’daki telsiz-telgraf memur ve işçileri grevidir. 1927 yılında Adana-Nusaybin demiryolu hattındaki grev dönemin son memur, müstahdemin ve işçinin ortak olarak gittikleri grevlerden biridir. Bu grevin özelliklerinden biri eyleme grevci işçilerin ailelerinin de katılmasıdır. Takrir-i Sükun’a kadar, izleyen yıllarda memurlara yönelik yapılan düzenlemeler ve sağlanan ayrıcalıklar da hem cemiyet, sendika şeklinde ortak örgütlenme hem de ortak eylemler üzerinde olumsuz etkide bulunur.

Cumhuriyet döneminin Osmanlı’dan farkı, memur sorununa önem vermesi ve özel bir yasa olarak memur hukukunu 788 sayılı Memurin Kanunu ile 1926 yılında düzenlemesidir. Böylece memurlar ile ilgili genel statü rejimi almış ve rejimin tüm önemli konuları da yasa ile düzenlenmiştir. Kuşkusuz, Memurin Kanunu, memuru özel bir yurttaş sayıyor, bu nedenle de işçilerden farklı imtiyazlarla donatıyordu. Memura tanınan hak ve ayrıcalıklar, bir önceki dönemden farklı olarak, doktrinde, sendikal örgütlenme ve grev hakkının da elinden alınmasının gerekçesi sayılıyordu. Oysa, Memurin Kanunu, sendika hakkına ilişkin ne bir yasaklama ne de bir düzenleme yapmıştır. Bunun yanı sıra, yasa, memurların dernek kurması ya da derneklere üye olmasıyla ilgili bir kural da içermemektedir. 1909

Cemiyetler Kanunu ve 1926 Medeni Kanunu’na göre memurlar dernek kurup, üye olabilirler. Ancak, yürürlükteki Tatil-i Eşgal Kanunu’nun 8. maddesi, kamu hizmetlerini yerine getiren kurumlardaki çalışanlara sendika yasağı getirdiğinden, 788 sayılı Memurin Kanunu kapsamındaki memurlar da bu yasak kapsamına girmiş oluyordu. Memurların sendika kurma ve üye olma yasağına, 1938 yılında Cemiyetler Kanunu’nda yapılan bir değişiklik ile 1964 yılına kadar dernek kurma ve üye olma yasağı da eklendi. Değişikliğe göre, “Devlet, hususi idareler ve belediyelerle devlete bağlı kurumlardan hizmet karşılığı maaş ve ücret alanlar, bulundukları işin sıfat ve mahiyeti ile cemiyet kuramazlar”. Böylece, 12. madde ile memur ve müstahdemlerin dernek kurmaları yasaklanmıştır. Kuşkusuz, bu düzenleme işçi, memur ve müstahdemlerin dernek şeklinde de olsa örgütlenmesini yasal olarak ortadan kaldırmıştır. 1938 yılında işçiler için de konulan cemiyet kurma yasağı 1946 yılında kaldırılmış, 1947 yılında da İşçi ve İşveren Sendikaları ve Sendika Birlikleri Hakkında Kanun ile işçilerin sendika kurmaları yasa ile düzenlenmiştir. Böylece, işçi, memur ve müstahdeminin sendika ya da cemiyet şeklinde ortak örgüt kurma olanakları ortadan kaldırılmıştır.

Yasaklar dönemine kadar memur ve işçiler dernek şeklinde de olsa örgütlenmelerini sürdürmeye çalışsalar da her geçen yıl bunun olanakları ortadan kalkmaya başlamıştır. Özellikle 1926 Memurin Kanunu ile memur ve müstahdemlere bazı ayrıcalıklar tanınması, ortak sınıf çıkarlarının temellerini de ortadan kaldırmıştır, memur ile işçi arasındaki “ideolojik” ayrılığın tohumlarını da ekmiştir. Buna CHP’nin 1927 yılı itibari ile tüm dernekleri kontrolü altına alma isteği ve bu temeldeki yaptırımları da eklendiğinde sürecin tersine dönmemesi için bir neden kalmamış gibidir. Kuşkusuz CHP’nin 1931 yılından itibaren başlayan işçi, memur ve esnaflara yönelik yaklaşımı da ortak örgütlenme üzerinde olumsuz etkide bulunmuştur. Erken Cumhuriyet döneminin İzmir’deki diğer ortak örgütlerinden olan ve 1923 yılında kurulmuş olan Emekçiler Derneği’nin adı 1932 yılında İzmir Sanayi İşçileri Birliği’ne dönüştürülmüş; Telefon Su ve Havagazı Şirketleri Memur ve Müstahdemleri, Tramvay Amelesi cemiyetleri de İmtiyazlı Şirketler Memur ve Müstahdemin Birliği adı altında

birleştirilmiştir. Bu uygulamaların yanı sıra CHP’nin 1935 yılındaki 4. Büyük Kurultayı’nda “işçi ve esnafın örgütlenmesi”ni önüne hedef olarak koyması, ortak örgütlenmede işçi-esnaf örgütlenmesine yönelindiğinin bir işareti olarak kabul edilebilir. Nitekim, bu çabanın bir ürünü olarak pilot bölge seçilen İzmir’de CHP İşçi-Esnaf Birliği Genel Bürosu kurulmuş; 15’i işçi, 17’si esnaf derneğinden oluşan 32 dernekli CHP İzmir İşçi ve Esnaf Cemiyetleri Birliği kurulmuştur (ilk adı CHP İzmir İşçi ve Esnaf Kurumları Birliği idi). 1935 yılında 5.555’i esnaf, 23.869’u işçi olmak üzere 29.424 üyesi vardı, 1941 yılında üye sayısı 34.000’e ulaştı.

1936 yılında kabul edilip, 1937 yılında yürürlüğe giren İş Kanunu’nun işçi-memur ayrımındaki sorunlu yaklaşımı ve ortak eylemlerden biri olan grevleri yasaklaması da süreci pekiştiren başka bir etken olmuştur. II. Dünya Savaşı nedeni ile askıya alınan örgütlenme faaliyetleri, 1946 yılında tekrar başladığında, işçiler ile memur ve müstahdeminin de cemiyet ya da sendika şeklinde ortak örgütlenmesinin bir anlamı da kalmamış gibi görünüyor. Zira, 1946 sendikacılığı olarak bilinen ve sosyalistlerin örgütlediği bu sendikalarda memur ve müstahdemlere yer yok idi. Bu bir ideolojik tercih olarak benimsenmiş olabilir, tıpkı Fransa’da olduğu gibi. Ne var ki, aynı dönemde Fransa’da çatı örgütleri olan Konfederasyonlarda ortak örgütlenmeye gidilmeye başlanmıştı!..

Osmanlı’dan miras kalan ortak örgütlerin dışında Erken Cumhuriyet döneminde memur ve işçiler arasındaki ortak örgütlenme yasal düzenlemeler ve yasaklamalar nedeni ile farklı bir mecraya büründü, ortak örgütlenme bu kez “tekaüt/emeklilik” ve “muavenet/yardım” sandıkları ve kooperatiflerde gerçekleşmeye başladı. 1939 yılında kurulmuş olan Askeri Fabrikalar Tekaüt ve Muavenet Sandığı, subaylar, askeri memurlar, ücretli ya da yevmiyeli geçici memurlar, işçi ve müstahdemleri kapsıyordu. SSK’nın kuruluşu ile bu tür örgütlenmeler de sona ermiştir.

1947 yılı itibari ile bakıldığında ortak örgütlenmenin ekseninin nasıl da yardım sandıklarına, derneklere ve kooperatiflere evrildiğini şu liste bize çok daha iyi gösterecektir: Başbakanlık Memur, Müstahdem ve Daimi İşçileri Yardımlaşma ve Biriktirme Derneği (1944), Ankara Elektrik ve Havagazı İşletme Müessesesi Memurları ve Daimi İşçileri Yardımlaşma Cemiyeti (1942), Halk Bankası ve Sandıkları Memur ve Müstahdemleri Yardımlaşma Cemiyeti (1944), İzmir Gümrük ve İnhisarlar Vekaleti Memur ve Müstahdemleri İstihlak Kooperatifi, Eskişehir DDY Memur ve İşçileri Yardımlaşma Cemiyeti. 1932 yılında İzmir’de kurulmuş olan ve 1975’te TCDD Memur ve İşçileri ile Emeklileri Ölüm Yardım Derneği adını almış olan bu türden örgütlerden biri olup, 1967 yılındaki adı TCDD Personeli, Daimi Memur, Hizmetli, İşçi, Yövmiyeli Teknik Eleman ve Emeklilerine Mahsus Ölüm Yardım Derneği idi. Adalet Mensucat Fabrikası T.A.Ş. Memur ve Müstahdemleri Yardım sandığı (1947), ESHOT Umum Müdürlüğü Memur ve Müstahdemleri ve Daimi İşçileri Yardım Derneği (İzmir, 1946), İstanbul Belediyesi Memur ve Müstahdemleri Yardım Cemiyeti (1933), Üsküdar, Kadıköy ve Havalisi Tramvayları Türk Anonim Şirketi Memur, İşçi ve Müstahdemleri Teavün ve Tasarruf Cemiyeti (1944), Bursa Ekmekçi, Fırıncı ve İşçileri Esnaf Cemiyeti, Bursa Merinos Fabrikası Memur ve İşçiler İstihlak Kooperatifi, Eskişehir DDY Memur ve İşçiler İstihlak Kooperatifi, İstanbul DDY ve Limanları Avrupa Hattı 9. İşletme Memur ve İşçiler İstihlak Kooperatifi, İstanbul Sümerbank Defderdar Fabrikası Memur ve Müstahdemleri İşçiler İstihlak Kooperatifi, İstanbul T.A.Ş. Havagazı Şirketi Sanayi Tatbikat Memur ve İşçiler istihlak Kooperatifi, İzmir DDY ve Limanları 8. İşletme

Tarihsel olarak ortak örgütlenme deneyiminin mirası ve birikimi hiç de küçümsenecek gibi değildir. 1950’li yıllardan sonra işçi ve memurlar arasında yapay olarak oluşturulmaya çalışılan ideolojik ayrılığın köklerini derinlere salamamasının arkasında bu tarihsel birikim ve mirasın katkısı olsa gerek. Ortak örgütlenmeyi yeniden düşünmek için geriye kalan, bu zengin mirastan, inatçı damardan beslenmektir.

Müdürlüğü Yol, Cre ve Matbaa Atelyesi Memur ve Müstahdemin ve İşçiler İstihlak Kooperatifi, Gölcük Memur ve İşçiler İstihlak Kooperatifi, Hereke Fabrikası Memur ve İşçiler İstihlak Kooperatifi, Malatya Bez ve İplik Fabrikası Memur ve İşçiler İstihlak Kooperatifi, Sivas DDY Memur, Müstahdemin, İşçiler İstihlak Kooperatifi, Ayancık Devlet Orman İşletmeleri Memur ve İşçileri İstihlak Kooperatifi, Türkiye Demir ve Çelik Fabrikası Memur ve İşçiler İstihlak Kooperatifi.

Sonuç Yerine

Osmanlı İmparatorluğu’nda memur, müstahdem ve işçilerin ortak örgütlenmesi olarak yardım ve teavün sandıkları şeklinde başlayan örgütlenmeler zamanla sendikaya, yasaktan sonra da sendika özelliği taşıyan derneklere dönüşerek, ortak örgütlenme ve eylem açısından önemli sayılacak bir deneyim edinmiş, Erken Cumhuriyet dönemine de bunu miras olarak bırakmıştır. İşletme, şirket, meslek, bölge temelli bu örgütlenmeler işkolu düzeyinde örgütlenmelere dönüşmemekle birlikte zaman zaman çatı örgütleri altında bir araya gelmeye çalışmışlardır. Doktriner ideolojik bir ayrılığın yaşanmadığı memur ve işçiler arasındaki ortak örgütlenme ve eylemler ortak sorun ve sıkıntılardan kaynaklanmıştır.

Türkiye’nin kapitalistleşme sürecine bağlı olarak hem işçi sayısının artması hem de bürokrasinin daha da modern bir hal alması memurlara yönelik yeni düzenlemeleri gerektirmiş, Erken Cumhuriyet dönemindeki bu yasal düzenlemeler hem memuru ayrıcalıklı kılarak, hem de örgütlenmesine yasakçı bir şekilde müdahale ederek, sendika ve sendika özelliği taşıyan dernekler kurmasını yasaklayarak, ortak örgütlenme olanaklarını ortadan kaldırmaya çalışmıştır.

Memur ve işçiler bu yasaklamalar karşısında ortak örgütlenmeye tekrar yardım ve teavün sandıkları şeklinde örgütlenerek yönelmişler, daha sonra buna tüketim kooperatiflerinde örgütlenmeyi de eklemişlerdir. Kuşkusuz, bir önceki ortak örgütlenme biçimleri ile karşılaştırıldığında bunun geri bir örgütlenme olduğu açıktır. Ancak, memur ve işçilerin ortak örgütlenme isteğini kooperatif ve yardım sandıkları damarı üstünden sürdürme çabalarına da başka bir değer biçmek anlamlı olacaktır. Zira, ayrışmamakta bir inadin göstergesi olarak kabul edilecek bir durumdur sözkonusu olan ve izleyen yıllarda olası ortak örgütlenme için bir mayalanma ve korunma biçimidir.

Tarihsel olarak ortak örgütlenme deneyiminin mirası ve birikimi hiç de küçümsenecek gibi değildir. 1950’li yıllardan sonra işçi ve memurlar arasında yapay olarak oluşturulmaya çalışılan ideolojik ayrılığın köklerini derinlere salamamasının arkasında bu tarihsel birikim ve mirasın katkısı olsa gerek.

Ortak örgütlenmeyi yeniden düşünmek için geriye kalan, bu zengin mirastan, inatçı damardan beslenmektir.

* Bu tebliğ, “Ortak Örgütlenme İçin Çalışma Grubu”nun 13 Ocak 2007’de, Ankara’da, Jeoloji Mühendisleri Odası’nda düzenlediği panele sunulmuştur. 40 kadar sendikal ve siyasal çağrılı katılımcının da izleyip, aktif olarak katıldığı bu panel ortak örgütlenme sorununun önemli olduğunu göstermiştir. Tebliğ daha önce, http://www.sendika.org/yazi.php?yazi_no=9423’de de yayınlanmıştır. (Y. Akkaya)

Dipnotlar:

1. O. Baydar, Türkiye’de İşçi Sınıfı -Doğuşu ve Yapısı-, Habora Kitabevi, İstanbul, 1969; İ. Ortaylı, “Osmanlı Bürokrasisinin Özelliklerine Karşılaştırmalı Bir Yaklaşım Denemesi”, Yönetim Sosyolojisi, TODAİE Yayını, Ankara, 1977
- 2.M. Gülmez, Kamu Görevlileri Sendika ve Toplu Görüşme Hukuku (788’den 4688’e: 1926-2001), TODAİE Yayını, Ankara, 2002, s. 4
3. O. Baydar, a.g.k., s. 159
4. O. Baydar, a.g.k., s. 159
5. O. Baydar, a.g.k., s. 160
6. O. Baydar, a.g.k., s. 205
7. Sendikacılık Ansiklopedisi, Cilt 1, s. 40-41
8. Sendikacılık Ansiklopedisi, Cilt 1, s. 47-49
9. Sendikacılık Ansiklopedisi, Cilt 1, s. 94-95; 176
10. Sendikacılık Ansiklopedisi, Cilt 1, s. 176; M. Gülmez, Türkiye’de Çalışma İlişkileri (1936 Öncesi), TODAİE Yayını, Ankara, 1983, s.394-397
11. J. S. Pouydesseau, Le Syndicalisme des Fonctionnaires Jusqu’a la Guerre Froide (1848-1948), PUL, 1989.
12. Sendikacılık Ansiklopedisi, Cilt 3, s. 111-113
13. Sendikacılık Ansiklopedisi, Cilt 3, s. 122-124
14. M. Ş. Güzel, Türkiye’de İşçi Hareketi 1908-1984, Kaynak Yayınları, 1996, s.172
15. Sendikacılık Ansiklopedisi, Cilt 1, s.9-10
16. M. Gülmez, 2002, a.g.k., s. 3
17. M. Gülmez, 2002, a.g.k., s. 5
18. M. Gülmez, 2002, a.g.k., s. 6
19. M. Gülmez, 2002, a.g.k., s. 6
20. Sendikacılık Ansiklopedisi, Cilt 2, s. 178
21. H. Uyar, CHP İzmir İşçi ve Esnaf Cemiyetleri Birliği, Tarih ve Toplum, Cilt 27, sayı, 160, Nisan 1997;
22. Sendikacılık Ansiklopedisi, Cilt 2, s. 175
23. Sendikacılık Ansiklopedisi, Cilt 1, s. 87-88
24. Ş. Güzel, Türkiye’de İşçi Örgütlenmesi (1940-1950), AÜ SBF Yayınlanmamış Doçentlik Tezi, 1982, s.
- 290-295
25. Y. Koç, Türkiye İşçi Sınıfı Tarihinden Yapraklar, Ataol Yayıncılık, İstanbul, 1992, s. 102.
26. Y. Koç, a.g.k

TÜMTİS Genel Sekreteri Gürel Yılmaz ile konuştuk...

“Sendikalarda yaşanan bürokratlaşmanın sonuçlarını yaşıyoruz!”

Türkiye Motorlu Taşıt İşçileri Sendikası (TÜMTİS) 13-14 Ocak 2007 tarihlerinde gerçekleştirdiği Olağanüstü Genel Kurul sonucu yeni yönetimini belirleyerek uzun süredir yaşadığı sıkıntıları aştığını ilan etti. TÜMTİS’in yaşadığı süreci ve bundan sonrasını sendikanın Genel Sekreteri Gürel Yılmaz ile konuştuk...

- TÜMTİS’te kongre sürecine nasıl gelindi?

Sendikamızın 2004 yılında yapılan Olağan Genel Kurulu’nda sendikamızın eski muhasebe servisinde çalışan bir arkadaşımız eski genel başkan tarafından mali sekreter adayı olarak önerildi. Bunun doğru olmadığını, bunu delegelere anlatamayacağımızı, sendikamızın üyelerinden herhangi birini işaret etmesi halinde karşı çıkmayacağımızı söylememize rağmen eski genel başkan tutumunu devam ettirdi. Genel kurula bundan dolayı olumsuz bir havada girdik. Hatta genel kuruldaki konuşmasında kendisini de ortaya koyarak, kendi adayını seçmezlerse kendisine de oy verilmemesi çağrısında bulundu delegelere. Buna rağmen delegelerin ezici bir çoğunluğu tepkilerini önerilen adaya oy vermayerek gösterdiler.

Genel kurul sonrası kendi adayı seçilemediğinden dolayı biz kendi tutumunu değerlendirmesini beklerken, tam tersine kendi adayının seçilmesine yol açtığını düşündüğü herkesle hesaplaşmayı önüne koyan bir tutum içerisine girdi. Seçilmiş mali sekreterin göreve başlamasını engelledi. Yine seçilen mali sekreter, tüzüğümüze göre üye sayısından dolayı profesyonel olması gerekirken, göreve başlatılmadı, profesyonel yapılmadı.

Hatta şubeyi tanımadığını ilan etti. Bir de iki örgütlenme uzmanı atayarak, hem İstanbul’daki üyelerimize hem de örgütlü olduğumuz işyerlerinin işverenlerine artık şubeyi görevden aldığını -ki tüzüğümüze göre böyle bir hakkı ve yetkisi yok - söyledi ve sorunları örgütlenme uzmanlarıyla görüşerek çözme çağrısında bulundu. Bunun doğru olmadığını kendisine söyledik. Bunu aşmak için MYK içinde çok çaba harcadık. Biz eski MYK’daydık. Ben ve mali sekreter arkadaş eski MYK’ya da seçilmiştik. Sorunların çözülmesi için çok çabaladık fakat olmadı. Bu işlerin alttan alınarak çözülemeyeceğini ilan etti eski genel başkan.

Şubelerimizde yaptığımız toplantı sonucunda MYK’da çözülemeyen sorunların sendikanın en yetkili organı olan genel kurulda çözülmesi gerektiğini, bunun için de bir genel kurul toplanması kararı aldık. Bu karar doğrultusunda bölgelerimizde imzalar toplandı. 201 delegeden 137’si, ki o zaman kendi özel durumlarından dolayı 2 şubemizin delegelerinden imza talebinde bulunmadık, 201 delegeden 137’si sendikanın genel kurulunun toplanması çağrısında bulunmuş oldu. Bunlar Eylül 2005 tarihinde yaşanan gelişmeler. Yasaya göre MYK bu çağrıya cevap vermek zorundaydı.

Ama cevap vermek yerine olağanüstü genel kurul talep eden delegelere karşı hainliğe varan suçlamalarda bulunmaya başladı eski genel başkan. İşçilerle toplantı yaparak özellikle MYK’da görev alan bizlere karşı kışkırtmaya çalıştı. Süreç böyle devam ederken birçok saldırıyla yüzyüze kaldık. İzmir Şube Başkanımız Antalya’da saldırıya uğradı. Bursa şube sekreterimiz gece evi basılarak saldırıya uğradı. İstanbul’da iki delegemizin çalıştığı işyeri 10’ar kişilik gruplarla basılarak saldırıya uğradı. Amaç Olağanüstü Genel Kurul talebinden vazgeçirmektir. Ama şu bir gerçek ki, işçi iradesinin önünde hiçbir güç duramıyor. Tüm bu saldırılar Olağanüstü Genel Kurul talebinden vazgeçirmek bir yana talepte bulunanları daha da kenetledi. Daha da dik duran ve sendikadaki sorunların çözümünde risk alan bir tutum içerisine girdiler.

MYK’daki çoğunluk bu çağrıya cevap vermeyince dava açmak zorunda kaldık. Çünkü yasal olarak 1 ay içinde cevap alınmazsa takip eden 1 ay içinde herhangi bir delege dava açmazsa toplanan imzalar geçersiz sayılacaktı. 18 delege arkadaşımız İstanbul 7. İş Mahkemesi’ne dava açtı. Dava 1 yılı aşkın devam etti. Dava sonuçlandıktan sonra eski MYK’dan iki arkadaşımız daha genel kurulun toplanmasının zorunlu olduğunun ayırdına vardı. MYK’da çoğunluk sağlanınca olağanüstü genel kurul kararı alınıp 13-14 Ocak tarihleri arasında genel kurulumuzu gerçekleştirdik. Sendikamızda yaşanan kaos, kışkırtmalar, çatışmalar, bölünmelere işçilerin tedirginliğine son noktayı koymuş oldu. 8 şube başkanlığı şahsında bütün örgütümüz elele genel kurulumuzdan mücadele örgütüne yakışır bir şekilde çıktık.

Amacımız bireylerin sendikadaki görevlerine son vermek değildi. Sendikamız yıllardır demokrasi ve sınıf mücadelesinin gerisine düştü. Kendi sorunlarını aşamayan bir görünüm vermeye başladı. Dostlarımızın güveni azalmaya başladı. Bizim üyelerimize ve demokrasi güçlerine başından beri ilan ettiğimiz bir şey var. Biz sendikamızı bir mücadele örgütü haline getirmek için gecemizi gündüzümüze katıp çalışacağız. Önce üyelerimizin haklarının korunması, demokrasi mücadelesinin en önünde yer alan bir sendikal anlayış, bulunduğumuz alanlarda örgütlenme çalışmalarını hızla sürdüren, geliştiren bir anlayış... En kenarda duran üyemizi heyecanlandırıp örgütlenme mücadelesine katacağımız bir anlayış. Kurullarını çalıştıran, tek adamlığı bitiren, sorun nerede yaşıyorsa çözümünü taraflarla tartışıp çözümün hayat bulmasını sağlayan bir sendikal anlayış... Ülkede sürdürülen işçi sınıfı mücadelesine ve demokrasi mücadelesine en ileriden katılan, onun örgütlenmesinde görev ve sorumluluk bilinciyle hareket eden bir anlayış içinde olacağız. Bizim üyelerimize ve emek güçlerine verdiğimiz söz budur.

Biz Olağanüstü Genel Kurul kararını desteklemeyen arkadaşlarla hesaplaşma içine girmeyeceğiz. En kenardaki üyemizi dahi mücadele çizgisine kazanmak için çabalayacağız. Ama bu şu demek değildir; hala sendikamızın yürüyüşüne çelme takmaya kalkışanlar olursa, sendikal örgütlülüğün kararlarının hayat bulmasını engelleyen olursa, sendikamızın birliğinin ve bütünlüğünün bozulmasına çabalayan olursa da buna sendikamızın organları doğal olarak sessiz kalmayacaktır. Sendikanın merkez örgütü işyeri temsilciliklerine kadar bir bütündür ve buna uygun davranacaktır.

- TÜMTİS kongreyle sıkıntılarını artık aşmıştır diyebilir miyiz?

Olağanüstü Genel Kurul sürecinde şubeler birbirine düşürülmeye çalışıldı. Hatta başkanlar kurulu toplantısı şube yöneticilerinin birbirine düşeceği söylemleriyle toplanamadı. Ama kışkırtma yapanlar çekilince şubeler arasında hiçbir sorun olmadığını, sendikadaki kargaşanın bitmesini istediklerini gördük. En coşkulu geçen genel kurullarımızdan biri olmuştur. Bütün üyelerimizde yeni bir umut ışığı gördük. Bütün sorunların çözüldüğü, yeni örgütlenme alanlarının yaratıldığı, hakların korunduğu bir mücadele sürecine giriyoruz.

- İşkolunuzdaki diğer sendikayla geçmişte istenmeyen ciddi sorunlar yaşanmıştı. Sendikanız bundan sonrası için nasıl bir tutum içerisinde olacak?

İşkolumuzdaki diğer sendikayla geçmişte bir takım sorunlar yaşadık. Bursa sorunların neredeyse çatışmaya dönüştüğü bir yerd. Ama umuyoruz ki yaşananlardan diğer sendikadaki arkadaşlarımız da dersler çıkarmışlardır. İşçilerin talebi olmadan hiçbir başarının

gelmeyeceğini onlar da gözlemlemişlerdir. Bizim çağrımız şudur: Artık birbirinden rahatsız olan değil, birbirinin örgütlülüğüne saldıran değil, örgütsüz işyerlerini örgütlenme çabası içinde olan bir sendikacılık. Bu yıl toplusözleşme dönemi. Toplusözleşme yapacağımız işverenler neredeyse aynı işverenlerdir. Onlara karşı birlikte tutum almak, hatta ortak toplu sözleşme politikaları oluşturmak dahi gerçekleştirilmelidir. Sadece kendi sendikamızın çıkarlarını düşünerek hareket etmemeliyiz. Sınıfa yapılacak en büyük kötülük budur. Biz bütün işkolundaki işçilerin haklarını gözetken bir anlayış içinde olacağız. Daha önce bizim üyemiz olup çeşitli nedenlerle, bizden kaynaklı nedenlerle ayrılan arkadaşlarımızın sorunlarının çözümünde de hangi katkı gerekiyorsa sunacağımızı genel kurulumuzda ilan ettik.

- Türk-İş ile birlikte sınıf hareketinin, sendikal hareketin yaşadığı tıkanmayı nasıl değerlendiriyorsunuz?

Türk-İş bizim de üyesi olduğumuz en büyük emek konfederasyonu. Kamu ağırlıklı, toplu sözleşme dönemi var. 10 yıl önce 700 bin işçi için yapılan görüşmeler şimdi en iyimser rakamla 300 bin işçi adına yapılıyor. 24 Ocak Kararlarıyla önce kamu zarara uğratıldı, sonra tasfiye edildi ve özelleştirilerek örgütsüzleştirildi. Türk-İş’te kamu sendikacılığı anlayışı vardı. Sokakta örgütlenerek dişe diş verilen bir mücadele, sonuçta mevziler kazanarak onun üzerinden işverenle mücadele eden bir anlayış yoktu. Biz bundan sonra sınıf hareketine örgütlenme çalışmalarımızla, perspektiflerimizle yanıt olmaya çalışacağız. Bize büyük bir görev ve sorumluluk düştüğünün farkındayız.

TÜMTİS olarak iddiamıza uygun araçlar yaratarak, planlarımızı ve hedeflerimizi gerçekleştirecek Türk-İş’e örnek olabiliriz. Ama bildiğimiz bir gerçek var ki, sendikalarda yaşanan bürokratlaşmanın biz de dahil olmak üzere sonuçlarını yaşıyoruz. İşçi iradesini hiçe sayan bir sendikal bürokrasi var. Sadece Türk-İş’de değil bütün sendikalarda egemen bir güce dönüşmüş durumda. Bu anlayışı kırmak için TÜMTİS olarak gerekli mücadeleyi vereceğiz.

- Sendikal hareketin, sınıf hareketinin yaşadığı tıkanma üzerine ne diyebilirsiniz?

- Ben daha önce sendikamızın Bursa Şube başkanıydım. O zaman Petrol-İş Üçyıldız Fabrikası’nda 4 aya yakın süren bir direniş gerçekleştirmişti. Demirtaş’ta o zaman 100’den fazla işyeri vardı ama örgütlülük yoktu. Türk-İş adıyla işkolu farkı gözetmeden bir örgütlenme çalışması başlatıldım dedim. Sadece Üçyıldız direnişiyle buradaki örgütlenmeyi kazanma olanağımızın olmadığını belirttim. Sendikaların kasaları sağlam, aslında yetişmiş elemanları da var, ama zihniyet değiştirilmelidir. İşyerlerinde işçiden kopan, sendikal çalışmayla bürolarla kısıtlayan bir anlayış egemen olduğu için, sokaktan koptuğumuz için Türkiye’de sınıfı hareketi gerilemiştir.

Bütün olumsuzluklara, örgütlenmede yaşanan başarısızlıklara rağmen işçilerde örgütlenmeye dönük bir istek görülüyor. Yeter ki sendikalar bu isteğe yanıt verebilsinler, işçilerin cesaretini artırıcı bir yönelim içinde olsunlar. Sınıf hareketi bugünkü olumsuz dağınık görüntüsünden ancak böyle çıkabilir. Her sınıfın kendi politikası vardır. Sermaye sınıfı kendi politikalarını uygulamak için kendi örgütleriyle çalışıyor, işçiler de kendi örgütleriyle kendi politikalarını uygulamak için mücadele etmelidir. Bursa, İzmir, İstanbul, Adana’da daha önce oluşturulan sendika platformları vardı. Sınıf hareketine daha ilerden müdahale etmek, sınıf adına söz söylemek için bu platformların tekrar kurulması çabası içinde olacağız.

Kızıl Bayrak/Bursa

Devlete hizmette geline aşama: Türk(iye) milliyetçiliği!

M. Can Yüce

15 Şubat 1999 günü Kenya’da yakalanıp Türkiye’ye getirildiğinde Öcalan, uçakta gözlerini açar açmaz, “Anne tarafım Türk, eğer fırsat verilirse devlete hizmet etmeye hazırım” sözlerini büyük bir rahatlıkla söyledi. Bu sözleri duyanlar, şaşkınlıktan neredeyse küçük dillerini yutacaklardı. Oysa bu sözler rastgele ve düşünülmeden söylenen sözler değildi. “Büyük önder” kararını vermişti: Bundan böyle devlete hizmet edecekti, kusursuz, denileni yapacaktı, “Başbakanlık Kriz Merkezi”nin çizdiği çerçevede davranacaktı. Akıllı olmak buydu, başkaları gibi kaba direnişçiliğe pirim vermeyecek, ne pahasına olursa olsun yaşamını koruyacaktı... Yaşamını korumak “bireysel bir mesele” ya da “basit yaşam kaygısı” değildi, bunu yaparken her zaman olduğu gibi büyük düşünüyordu!.. Büyük gerekçeleri vardı!

Bunları açıklamak, bunların teorisini yapmak da zor değildi, hele kendisi için: “Eğer böyle davranmamış olsaydı, 100 yıllık bir Türk-Kürt savaşı çıkacaktı. Bu savaşı önlemek için kendisinin yaşaması gerekirdi!”

Peki, ne pahasına?

O güne dek Kürt adına yaratılan değerleri, yaratılan mevzileri, kazanımları bir altın tepside Türk devletine sunarak, PKK’ye ait ne kadar bilgi varsa bunları devlete vererek, Kürt halkını ideolojik, politik ve askeri açıdan silahsızlandırarak, istisnasız denilen herşeyi yaparak!

“Devlete hizmet etmek” ne demekti? Devlete hizmet etmek ile Kürt halkına hizmet etmek, bu iki davranış biçimi aynı anda gerçekleşebilir miydi? Daha başka sorular da yanıt bekliyordu? Ama önce bunları sormak gerekiyordu! İlk dönemde sorular soruldu, yüksek sesle. Yüksek sesle düşünüldü, tartışıldı, yine yüksek sesle itirazlar yükseldi, yaygın ve güçlü olmasa da... Ama bunlar çok kısa bir sürede bastırıldı. Devlete verilen hizmet sözünün bir gereği olarak İmralı merkezli iktidar sistemi kesintiye uğramadan yoluna devam etti. İlk şaşkınlık, ilk tepkiler bastırılıp iktidar sisteminin gedikleri onarıldıktan sonra devlete hizmetin diğer adımlarına sıra geldi.

A. Öcalan, açılan ilk mahkeme yaptığını savunmada devlete hizmetin ne anlama geldiğini, bunun çerçevesini çok net biçimde ortaya koydu. Mahkeme kürsülerinde bir Kürdistanlı yurtsever, bir ulusal kurtuluş lideri değil, kırk yıllık bir Kemalist ideolog, bir siyasetçi vardı. Söylediği her sözle PKK’yi ideolojik ve politik çizgisiyle, yaratılan değerler sistemiyle, pratiğiyle mahkûm ediyor, ölen Türk askerlerini “şehit” ilan ediyor, onların ailelerinden özür diliyordu. Bu tanım ve af dileyiş, aynı zamanda yaşanan tersine dönüşün sembolik ifadesi oluyordu. PKK’yi, Kürdistan’da geçmişte yaşanan direnişleri mahkûm eden Öcalan, Kemalizm’i, TC’nin resmi tezlerini çok daha kaba ve bayağı bir tarzda tekrarlıyordu. Birinci savunmasının ana çerçevesi buyken, ikinci savunmasında PKK’yi tasfiye etmenin, bazı kültürel kırıntılarla Kürt sorununu çözmenin faydalarını anlatıyor, bunun olmaması durumunda dış güçlerin PKK ve Kürt sorununu nasıl kullanacağını, bunun gerekçelerini madde madde sıralıyordu. Yani savunmalarında iki nokta öne çıkıyordu: Biri, Kürtler ve onlara ait ne varsa herşeyin

Devlete hizmet sözünün gereği yapılanlar kapsamlıdır: Bir yandan Kürtler’in ve emekçilerin (zaman zaman sosyalizm lafzına vurgu yapılarak) ideolojik ve politik kavrayışlarını bozma, saptırma ve köreltme çabaları, bunu evrensel bir ideoloji geliştirme iddiasına oturtma yaklaşımı; bununla birlikte diğer yanda, devlete akıl hocalığı yapma, yeni bir ulus anlayışı ve stratejik yaklaşım geliştirme çabası, bunu Kürtleri düzene bağlama temelinde yapma çabaları, sıradan bir itiraşçılık, sıradan bir tasfiyecilik olarak tanımlanamaz! Karşımızda Türk devletinin stratejik çıkarlarını belli bir milliyetçi bağlama oturtmaya ve devlete kabul ettirmeye çalışan bir Türk milliyetçisi var. Kendi deyimiyle 21. yüzyıl Kemalisti’yle karşı karşıyayız.

mahkûm edilmesi, devlet ve resmi tezlerin savunulması, yani Kürtler’in ulusal ve toplumsal bilinçlerinin katli; diğeri, devlet savunusu ve bunun Kürt sorunu ve PKK’nin halledilmesi üzerinden yapılması... Bu ikisi sadece bir dönemliği, bir ihaneti, devlete hizmet sözünün gereğini mi anlatıyor? Bunların hepsi var, ama daha başka bir role, başka bir hizmete oturduğu da kesin! Bunun ne olduğuna geleceğiz!

İlk savunması, ilk yıllardaki sözleri ve politik duruşu, kaba, bayağı ve klasik bir itiraşçı duruşudur. Bunu kendisi de zaman zaman ifade eder. “İlk savunmam der, kaba ve hamdır.” Ama daha sonra kitaplar biçiminde yazılan savunmalar ise belli bir ideolojik ve teorik iddiaya dayandırılmaya çalışılır, bundan dolayı ilk savunmalardaki öz daha estetize edilmeye, inceltilmeye, belli bir tarihsel, felsefik ve teorik arka plana oturtulmaya çalışılır!

Kaba Kemalizm savunusunun ayrıntılarını bir yana bırakalım. Dünden bu yana söylediği ve yaptığını alt alta topladığımızda bunun ne anlama geldiği daha iyi anlaşılır. Öcalan her fırsatta, avukatlarıyla yaptığı her görüşmede Kemalizm’in güncelleştirilmesi gerektiğini, kendisinin bunu yapmaya çalıştığını döne döne vurgular.

Kemalizm’in kültür milliyetçiliği olduğunu, kendisinin de bunu savunduğunu sık sık tekrarlar.

Kürt sorununda M. Kemal’in İzmit konuşmalarında söylediği söylenen “yerel otonomi” sözlerinin bugün için bile referans noktası alınabileceğini tekrarlayıp durur.

Devlete, onun üniter yapısına ve anayasada dile getirilen cumhuriyetin temel niteliklerine bağlı olduklarını, bu temel çerçeveye dokunulmaksızın cumhuriyetin demokratikleştirilmesi gerektiğini belirtir. Hem cumhuriyetin temel niteliklerine, onun üniter yapısına bağlı olacaksınız, hem de onun demokratikleştirilmesinden yanasınız. Peki, bu, mümkün mü? Ulus-devlete ilke olarak karşı olduğunu her fırsatta tekrarlayan Öcalan, nedense TC söz konusu olduğunda bu söylediklerini unuttur. “Devletin birliği ve bütünlüğü bizim de hedefimizdir, bölücü değiliz” sözlerini sürekli tekrarlar. Bir yandan da “demokratik Konfederalizm” düşüncesini savunur,

ama bununla, yine, TC’nin ulus-devlet yapısının kılına dokunmaz, dokunmamaya özen gösterir. Ulus-devlet yapılanmasına gerçekten ilke ve politik olarak karşıysa öncelikle ulus devlet’ten öte “devlet-ulus” olarak tanımlanması gereken TC’nin kendisini, onun devlet ulus niteliklerinin dağıtılması gerektiğini açıktan ilan etmeli ve buna karşı mücadele ettiğini deklare etmelidir! Ama Öcalan bunu yapmıyor! Yaptığı Kürtlerin ulusal bilincini, kendi geleceğine sahip çıkma mücadelesini baltalamak, Kürtleri her açıdan silahsızlandırmaktır. Ulus devlet karşıtlığı da ilkesel değil, sadece ve sadece bu amaca dönüktür!

PKK sorununun bir af yasasıyla, legal siyaset yapmanın önündeki engelleri kaldırmakla çözüleceğini vurgulayan Öcalan, Kürt sorununun ise üniter devlet yapısına dokunmadan Cumhuriyetin demokratikleştirilmesi, bazı kültürel kırıntılar verilmele yakın bir tehlike ve tehdit olmaktan çıkacağını her defasında tekrarlar. Bu bağlamda Kürtlerle yapılacak bir ittifak, Türkiye’yi ufku açık bir bölge aktörü haline getirir. Geçmiş “tarihsel ittifaklara” göndermede bulunan Öcalan, bunların Türklere neler kazandırdığını tekrarlayıp durur. Sultan Yavuz döneminde Osmanlı’nın Ortadoğu’ya açılması ve yerleşmesini, daha önce Alparslan’ın Kürt beyleriyle yaptığı ittifakın Türklere Anadolu’nun kapılarını açtığını, bugün aynı tarihsel çizginin güncellenerek tekrarlanması TC’nin yaşadığı krizi aşırtıp bir bölge gücü haline getireceğini söyler...

Öcalan, yeni bir ulus tanımını da yapar. Buna göre vatandaşlık bağıyla bağlı olan herkes, her unsur “Türkiye ulusu”nun bir parçasıdır! Bu tanımda her etnik grup, her halk topluluğu kimliğini kullanmaya devam etmeli, bunlar “alt-kimlik”tir; ama alt-kimliklerin tanımı, “üst-kimlik” olan “Türkiye ulusu” veya “Türkiyelilik” üst-kimliğinin bir parçası olarak varlığını sürdürür. Bu ulus tanımı, aslında mevcut TC devlet-ulus gerçeğini teorize etmekten, meşrulaştırmaktan ve başta Kürt halkı olmak üzere diğer halk topluluklarına kabul ettirilmekten başka bir anlam ifade etmemektedir. Mevcut devlet yapısı, mevcut devlet-ulus modeli, mevcut düzen bir iki fırça darbesi, birkaç rötüşle Kürtlere ve diğer halklara kabul ettirmek, yedirilerek sindirilmek isteniyor. Bütün

çabaların, bütün “devlete hizmet” sözünün gereği yapılan çalışmaların özü ve hedefi budur!

Son açıklamalarında MİT müsteşarının 80. kuruluş yıldönümü konuşmasına atıfta bulunur, bunu kendi düşüncesine yakın bulur, hatta düşüncesinin bir benzeri olarak över. MİT müsteşarı, TC’nin savunma konumundan kurtulup askeri, ekonomik ve diplomatik açıdan güçlü bir devlet haline gelmesini ve bölgesel bir emperyal güç olarak yerini alması gerektiğini vurgular. Bunun için ne gerekiyorsa onun yapılmasını belirtir. TC’nin varlığını, geleceğini ve temel çıkarlarını emperyal bir gözlemlikle değerlendiren bir Türk milliyetçisinin yaklaşımıdır bu.

Peki, Öcalan’ın bu yaklaşımını ve duruşunu nasıl değerlendirmek, hangi ideolojik ve politik çerçeveye oturtmak gerekir? Yukarıda vurguladığımız sorularımızı tekrarlamak gerekirse; bütün bu yapılanlar, bu “hizmet sözünün” gereği teorik, politik ve pratik çabaları “bir dönemliği, bir ihaneti, devlete hizmet sözünün gereğini mi anlatıyor?” Kuşkusuz bunların hepsi var; ama bunları aşan bir çerçeveye oturduğu da bir olgudur!

Dikkat edilirse Öcalan’ın savunmalarında, avukatlarıyla yaptığı görüşmelerde, gönderdiği talimat ve verdiği mesajlarında Kürt halkının temel çıkarlarına, ulusal demokratik istemlerine ilişkin kayda değer bir şey bulamazsınız. Ama TC ve onun iktidar organlarını tehditle karışık ikna etme, kendisinin ne düzeyde değiştiğini gösterme ve kanıtlama, bu bağlamda devlete ve düzene kabul ettirme çabalarını her söz ve yaklaşımda görmek mümkündür! “Biz değiştik, artık devleti ve bu düzeni savunuyoruz. Hatta onların görmediği tehlikeleri bile görüyor, bunlara parmak basıyoruz. Bunu değme Türk milliyetçilerinden daha gerçekçi, akılcı ve uygulanabilir bir çizgide dile getiriyoruz! Ama öte yandan içinden çıktığımız toplumun hoşuna giden birkaç söz de söylüyoruz. Etnik kimlik, kültürel haklar, barış, yasal siyaset olanağı ve alanı gibi...”

Devlete hizmet sözünün gereği yapılanlar kapsamlıdır: Bir yandan Kürtler’in ve emekçilerin (zaman zaman sosyalizm lafzına vurgu yapılarak) ideolojik ve politik kavrayışlarını bozma, saptırma ve köreltme çabaları, bunu evrensel bir ideoloji geliştirme iddiasına oturtma yaklaşımı; bununla birlikte diğer yanda, devlete akıl hocalığı yapma, yeni bir ulus anlayışı ve stratejik yaklaşım geliştirme çabası, bunu Kürtleri düzene bağlama temelinde yapma çabaları, sıradan bir itirafçılık, sıradan bir tasfiyecilik olarak tanımlanamaz! Karşımızda Türk devletinin stratejik çıkarlarını belli bir milliyetçi bağlama oturtmaya ve devlete kabul ettirmeye çalışan bir Türk milliyetçisi var. Kendi deyimiyle 21. yüzyıl Kemalisti’yle karşı karşıyayız.

İşte A. Öcalan’ı bir de bu bakış açısıyla okumakta, değerlendirmekte yarar var. Bu bakış açısıyla bakıldığında söylediği her söz ve attığı her adımın anlamı daha iyi anlaşılır ve yerli yerine oturur. İmralı sürecinin 8. yılında “komplo teorilerini” bir yana koyup Öcalan’ı sözü ve eylemiyle daha objektif bir biçimde değerlendirmekte yarar var. Özellikle hala ona toz kondurmayanlar bir de bu gözle kendisini okumak durumundadırlar... Eğer hala yüreklerinde yurtseverlik zerresini taşıyorlarsa bir de bunu denemek durumundadırlar...

Emekçinin Gündemi dağıtımından gözlemler...

Fabrikalar ve emekçi semtlerinin içiçe geçtiği bölgemizde, bu iki alana yönelik bir müdahale aracı olarak çıkardığımız *Emekçinin Gündemi*’ni semtte ve fabrikalarda kullanmaya başladık.

Kullanılan diğer yerel yayınlara göre daha farklı bir işlevi yerine getiren yerel yayınınızın ilk sayısının deneyimleri çalışmamız için oldukça ön açıcı sonuçlar çıkardı. Düzenlenme ve biçim olarak çalışmanın somut ihtiyaçları ve düzeyi üzerinden şekillenen *Emekçinin Gündemi*’ni klasik bülten anlayışının dışında bir bakış açısıyla planladık. Somut gündemler üzerinden politika yapan ve etrafımızdaki işçileri bu politikalar çerçevesinde yayının bir parçası haline getirmeyi amaçlayan bir yayın olacak *Emekçinin Gündemi*. Kültür sanat köşesi, hukuk köşesi, emekçi kadın köşesi, sınıf hareketinden vb. başlıklar altında köşeler oluşturduk. Her sayımızı bölgemizin somut-özel ihtiyaçları, ülkenin toplumsal-siyasal gündemi ve bölgemizde yaşanan sınıf hareketlenmeleri üzerinden canlı ve popüler bir şekilde kullanmayı hedefliyoruz. Yayınımızı planlarken, en önemli kaygılarımızdan biri de, işçileri fabrika ve semtler üzerinden kuşatabilmektir. Yerel bir yayın olarak güncelliği yakalamak amacıyla şimdilik 20 günde bir çıkarmayı düşünüyoruz. İleride bu süreyi daha da düşürmeyi hedefliyoruz.

Çalışma yürüttüğümüz alan olan Güneşli, Yenibosna ve Küçükçekmece oldukça geniş bir bölge. Metal, tekstil, plastik, kağıt, gıda sektörlerinde üretim yapan irili ufaklı fabrikaların, organize sanayi bölgelerinin ve küçük sanayi sitelerinin bulunduğu bölgemizde temel önemde fabrikaları ve tüm sektörleri gözetken bir planlama yaparak yerel gazetemizi kullanıma soktuk. Üç sanayi sitesi, aralarında stratejik önemde fabrikaların da bulunduğu 15 fabrika ve iki semtte bülteni kullanmaya başladık. 1500 adet bastırdığımız yerel gazetemizi götürdüğümüz fabrikaların çoğunluğunun sendikal örgütlülüğü var. Buralarda çalışan işçilerin sanayi siteleri ile tekstil sektöründe azgın sömürü koşullarında çalışan işçilere nazaran tepkileri görece zayıf olsa da, gün geçtikçe biriken öfke gözle görülebiliyor. Sınırsız ve kualsız sömürü koşullarının hüküm sürdüğü sanayi sitelerinde ve tekstilde ise işçilerin öfkesi çok daha yoğun. Bu nedenle daha fazla ilgi gördüğümüzü söyleyebiliriz.

Genelde yayınlarımızı sınıfa ulaştırma biçimimiz dağıtım şeklinde oluyor. Biz ise yerel yayın faaliyetimizde bunun dışında bir yol izledik. *Emekçinin Gündemi*’ni birçok fabrikada satış biçiminde kullanma kararı aldık. Geçmiş bülten çalışması deneyimlerinden ders çıkararak bu sonuca vardık. Bu tip yerel araçların bölge veya fabrikalarda kökleşmeyi kolaylaştırması gerekiyor. Ancak dağıtımla sınırlı kaldığımızda bunu yeterince başaramıyoruz. İşçilerle bire bir diyaloga giremediğimiz için sınıfın ileri ve mücadelede istekli unsurlarını tespit etmekte zorlanıyoruz. Sembolik de olsa işçilerden maddi bir karşılık almadığımız koşullarda yayın gereken ilgiyi göremeyebiliyor. Çıkardığımız bu sonuçlardan hareket ederek, yerel gazetemizi satış yöntemiyle kullanıma sokma kararı aldık.

Başlangıçta ilk kez bu yöntemi kullanıyor olmaktan dolayı olumsuz bir psikoloji oluşsa da, işçilerden aldığımız tepkiler tespitlerimizde yanılmadığımızı gösterdi. İşçilerin yoğun olarak kullandığı güzergâhlarda, sanayi sitelerinin kapılarında, fabrika önlerinde yaptığımız satışlarda işçiler bülteni sahiplendiler ve ücretini vererek aldılar. Öyle ki bazı yerlerde bir saatlik satışta 100’e yakın bülten sattık. İşçiler bültenin sembolik ücretini vermekte zorlanmadılar. Böylece çok rahat diyaloglar kurduk. İşçiler fabrikalarında yaşadıkları sorunları bizlere açtıkları gibi daha sonra görüşme talebinde de bulundular. Semte dönük kullanma kaygısıyla da hazırlanan bir yayın olduğu için semtte de rahatlıkla kullandık. İşçi servislerinin kalktığı noktalarda yaptığımız satışlarda işçiler oldukça ilgilirdi.

Emekçinin Gündemi’ni bölgemizde bulunan fabrikalardaki sendika temsilcilerine götüreceğiz. Böylece onlarla sürekli görüşme zemini yaratmaya, temsilcilerin bu yayın aracılığıyla kendilerini ifade etmelerini ve onu sahiplenmelerini sağlamaya çalışacağız.

Elbette yayınınızın içeriği ve kullanım tarzı yönünden katetmemiz gereken uzun bir mesafe var. Henüz yolun başındayız. Ancak asgari bir başarıyı yakaladığımızı ve bunun hedefimize ulaşmada bize önemli bir dayanak oluşturduğunu düşünüyoruz. Önümüzdeki sayılarda eksikliklerimizi gidererek çalışmamızı güçlendirmeyi hedefliyoruz.

Emekçinin Gündemi

“En” başarısız liseler!

11 Şubat tarihli *Radikal* gazetesinde Türkiye’nin en başarısız liseleri ilan edildi. “Doğu illeri”ndeki başarısızlığa artık alışmış olmanın verdiği rahatlıkla, vurgunun İstanbul ve Ankara gibi büyük şehirlerdeki liselerin başarısızlığına yapılması tercih edilmiş. Listede göze çarpan, başarısız tüm liselerin yoksul emekçi semtlerinde olması. Bu bir tesadüf değil, eğitimin ancak parası olanlara sunulan bir hizmet olduğunun açık kanıtıdır. Artık ülkemizde parası olmayanın okuyamadığı ortadadır. Bir üniversiteye girebilmek için dershane, özel ders vb.’ne milyarlar dökmek gerekiyorken, bu olanakları olmayan emekçiler çocuklarını ancak evlerinin yakınındaki liselere gönderebiliyor. Burada ise karşılırları yozlaşma, geleceği olmayan bir hayat çıkıyor.

Emekçi semtlerindeki liselilerin bu durumu yıllardır apaçık ortada iken, sermaye devleti okulların önüne polis dikmekten, kameralar yerleştirmekten öte hiçbir adım atmamıştır. Bu okulların ciddi öğretmen açıkları sorunları iyice katmerlendirmiştir. Okulda anlatılan dersler dışında öğrenme şansı olmayan öğrencilerin önü, derslerin boş geçmesiyle daha da tıkanmıştır. Dolayısıyla bu öğrenciler yoğun “ÖSS maratonu”na kendi yaşıtlarına göre daha başından yenik başlarlar.

Eğitimi sırtında bir yük olarak gören devlet, boş dersleri doldurmak yerine eğitimi ticarileştirerek

kasasını doldurmayı tercih etmektedir. Emekçi semtlerinde her geçen gün derinleşen kültürel yozlaşmanın sonuçlarına da en çok bu liselerin öğrencileri maruz kalmaktadır. Okulların kapısında her gün uyuşturucu satıcıları bekliyor ve öğrencilerin bir çoğu bu uyuşturucu bataklığına saplanmış durumda. Geçtiğimiz aylarda özel bir kolejin tuvaletinde çekilen “uyuşturucu partisi” görüntüleri büyük bir olay yaratmıştı medyada. Devlet yetkilileri bu olayları sanki ilk defa görmüş gibi şaşırmış, paniğe kapılmışlardı. Oysa emekçi semtlerindeki liselerde bu tip olaylar artık iyice sıradanlaşmıştı. Zaten bu durum hiçbir önem taşımıyor sermaye devleti için.

Semtlerdeki lise gerçekliği böyleyken ne oradaki öğrencilerin gelecekte bir beklentisi var, ne de bunu düşünmek için ortamı. Gazetelerin dönem dönem yayınladığı listeler söze gerek bırakmadan herşeyi anlatıyor. Bu öğrencilerin başarısız olması bizi hiç şaşırtmıyor. Çünkü onlara sunulan gelecek yalnızca ceplerindeki para kadar. Fakat “özgürlükler sistemi kapitalizm” elbette boş durmuyor. Emekçilere ve ÖSS’ye girecek olan milyonlarca gence farklı bir alternatif sunuyor. Kapitalizmin sunduğu alternatifte hayal kurmak bedava! İşte size uçsuz bucaksız özgürlük!

G. Bahar

ÖDP 5. Konferansı’nı yaptı

ÖDP “Eşitlikçi, özgürlükçe sol seçeneği yaratalım!” şiarıyla 5. Konferansı’nı gerçekleştirdi. Konferansta parti tüzüğü çerçevesinde kongreyle belirlenecek yeni yönetimin önümüzdeki süreçte izleyeceği politikalar konusunda tavsiye kararları alındı.

Konferans 11 Şubat Pazar günü saat 11.00’de başladı. Divanın oluşturulmasının ardından gündem okundu. Ardından “Başta ırkçılık ve ayrımcılık cinayetine kurban giden Hrant Dink olmak üzere eşitlik, özgürlük, devrim ve sosyalizm mücadelesinde yitirilenler” anısına saygı duruşunda bulunuldu.

İlk konuşmayı ÖDP Genel Başkanı Hayri Kozanoğlu yaptı. Konuşmasına Hrant Dink’i anarak başlayan Kozanoğlu şunları söyledi: “*O gün hepimiz Hrant’tık, hepimiz Ermeni’ydik. Yarın kim zulme uğrarsa, kim hangi kimliği nedeniyle haksızlıkla, adaletsizlikle karşılaşarsa, kim aşağılanır, dışlanır, ötekileştirilirse, onunla duygularımızı paylaşır, ‘Kürdüm, çingeneyim, kadınım’ diye yine haykırırız. Solingen’de hepimiz Türk, Gazze’de Filistinli, Fransa’da Cezayirli olduğumuz gibi...*”

Kozanoğlu konuşmasında Deniz Baykal’ı da eleştirdi. “*Hrant’dan başka, Kürtler’den başka, TAYAD’lılardan başka, solcu üniversite öğrencilerinden başka kimse milliyetçilikten korkmasın. Milliyetçilik halka karşıdır, insanlığa karşıdır. Biz hiçbir zaman milliyetçi olmadık, olmayacağız. Herkesin devlet katında kendini eşit yurttaşlar olarak hissetmesi için Veyssel Güneyler gibi, Denizler, Mahirler, İbolar gibi bedel ödemeye hazırız*” dedi.

Cumhurbaşkanlığı tartışmalarına da değinen Kozanoğlu, temel sorunun 12 Eylül rejiminin vesayetinden kurtulamamak, geçmişle hesaplaşmamak ve bir türlü demokratikleşememek olduğunu söyledi. Düzen partilerinin dar alanda küçük tepişmeler yaptığını; AB, IMF, NATO konusunda birbirlerinden farklı düşünmediğini; böylesi bir mutabakatta devrimci seçeneğin yaratılması gerektiğini vurguladı. Demokratikleşme konusunda AB’nin bir çıta olmaktan çıktığını ve bu konuda ulusalcılara karşı özgürlükçü bir hattın güçlendirilmesi gerektiğini belirtti. Kozanoğlu konuşmasını mücadele çağrısıyla bitirdi.

Daha sonra kürsüye çıkan Ufuk Uras konuşmasında ÖDP’nin ırkçı, milliyetçi hezeyan, nefret ve linç kültürünü yayanlara, neoliberalizme ve AKP’ye karşı tek seçenek olduğunu belirtti. “*‘Benim kabem emektir, insandır’ diyenlere kapımız sonuna kadar açık. Bir arada siyaset yapmayı savunuyoruz. ‘Sol’suz Türkiye soluksuz kalır’*” dedi. CHP’de Deniz Baykal’ın hizibine uğramış sosyal demokratlara da, “*Milliyetçilik yarışının kazananı yoktur*” diyerek çağrıda bulundu. AKP iktidarına karşı solun tek seçenek olduğunu vurguladı. Uras da konuşmasını birleşik mücadele çağrısıyla bitirdi.

Kongre, Hrant Dink anısına gösterilen belgeselle devam etti.

Önergelerin sunulmasının ardından genel başkanlığa son anda aday olan Ufuk Uras ile Alper Taş konuşma yaptılar. Seçimlerin ardından Ufuk Uras oy çokluğu ile yeni genel başkan seçildi.

Kızıl Bayrak/Ankara

40. yılında DİSK arşivini açıyor!

Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu (DİSK) 12 Şubat günü 40. yıl etkinlikleri kapsamında “DİSK arşivini açıyor” başlıklı bir basın toplantısı gerçekleştirdi. DİSK’in 40 yıl önce 12 Şubat 1967’de kuruluş kararının alındığı Çemberlitaş’ta bulunan Şafak Sineması’nda düzenlenen toplantıya DİSK Yönetim Kurulu üyeleri ve geçmişte DİSK’de görev alan yöneticiler ile uzmanlar katıldı.

Açılış konuşmasını DİSK Genel Sekreteri Musa Çam yaptı, DİSK’in 40 yıllık arşivinin düzenlenmesine ilişkin bilgiler verdi. Daha sonra DİSK’in tarihinden kesitler sunan kısa bir sinevizyon gösterildi.

İşçi sınıfı ve demokrasi mücadelesinde yaşamını yitirenler anısına bir dakikalık saygı duruşunun ardından kürsüye DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi çıktı. Çelebi bu toplantıyı düzenlemekteki amaçlarını anlattı. 40. yıl kapsamında düzenleyecekleri etkinlikler hakkında bilgi verdi ve DİSK’in arşivini kamuoyuna açtıklarını duyurdu. “*Arşivler tüm kurumların bellekleridir. Geçmiş okunmadan bugünü algılamak ve yarını korumak zordur*” diyen Çelebi Türkiye’de bellek düşmanlığının bir gelenek haline geldiğini, 12 Eylül dönemi boyunca içlerinde siyasi partilerin de

bulunduğu çok sayıda sendika, dernek, vakıf gibi kurumların arşivlerinin SEKA’ya gönderilerek kâğıt hamuru yapıldığını belirtti. Arşivlerini Türk Sosyal Tarih Araştırma Vakfı’nın (TÜSTAV) tasnif ettiğini ve dijital ortama taşıdığını, bundan sonra isteyen herkesin bu kaynaklardan ve belgelerden yararlanabileceğini duyurdu. Çelebi, sözlerini DİSK’in 40. yıl çağrısı ile bitirdi.

DİSK 26 Şubat günü “DİSK 40 yıllık dostlarıyla buluşuyor” adıyla Lütfü Kırdar Kongre Merkezi’nde bir etkinlik düzenleyecek. Saat 19.00-22.00 arasında gerçekleştirilecek etkinliğe Arif Sağ, Ataol Behramoğlu, Edip Akbayram, Ferhat Tunç, Genco Erkal, Mazlum Çimen, Moğollar, Onur Akın, Rahmi Saltuk, Ruhi Su Dostlar Korosu, Sadık Gürbüz, Selda Bağcan, Suavi, Timur Selçuk, Yavuz Bingöl, Yavuz Top, Zülfü Livaneli katılacak.

Ayrıca yıl içerisinde “15-16 Haziran” ve “12 Eylül” başlıklı iki büyük gezici sergi düzenlenecek. DİSK’in mücadelesini geleceğe taşımak için “Sözlü tarih” çalışması yapılacak. İstanbul’da uluslararası işçi kuruluşları ile bir toplantı düzenlenecek. Kemal Türkler, Abdullah Baştürk, Kemal Nebioğlu, Rıza Kuas ve İbrahim Güzelce anılarına şiir, öykü, sosyal politikalar konularında yarışmalar düzenlenecek.

Kızıl Bayrak/İstanbul

DİSK’ten 40. yıl paneli...

DİSK, 40. yıl etkinlikleri kapsamında 13 Şubat günü Mecidiyeköy Kültür Merkezi’nde “DİSK’in kuruluş nedenleri ve mücadele içinde DİSK kurumsal kimliği” başlığı ile bir panel düzenledi. Panele eski ve yeni DİSK yöneticileri ile işyeri temsilcileri katıldı.

İlk olarak DİSK’in tarihinden kesitler sunan kısa bir sinevizyon gösterimi gerçekleştirildi. Ardından DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi açılış konuşmasını yaptı. Konuşmasına Nazım Hikmet’ten “*Bu kırkıncı yılımızda/ ne bir ormanız/ ne şose boyunda tek tük kavak ağacı/ bir tarlayız tohumu saçılmış/ Hepimiz kırkına bastık bu sabah*” dizeleri ile başlayan Çelebi “*DİSK’in 40 yılını düşünmek aslında Türkiye tarihini düşündürmektir. Çünkü DİSK’in tarihi, aynı zamanda Türkiye’nin ve Türkiye işçi sınıfının tarihidir. Ama asıl hatırlamamız gereken nokta; DİSK’in Türkiye’nin bugünü ve yarını olduğudur*” dedi.

Çelebi’nin ardından DİSK Eğitim Dairesi’nden Faruk Pekin bir konuşma yaptı. DİSK’in devlet sendikacılığından ilk büyük kopuş olduğunu

anlatan Pekin, “*Türkiye işçi sınıfı ne kazandıysa DİSK ile kazanmıştır*” diyerek konuşmasını bitirdi.

Daha sonra serbest kürsüde, DİSK’in kuruluşundan bugüne içerisinde yer alan birçok konuşmacı anılarını anlattı. Bu bölümde 15-16 Haziran Direnişi, DİSK’in ilk kuruluş süreçleri, Derby işgali, Saraçhane Mitingi, ‘77 1 Mayıs’ı gibi Türkiye işçi sınıfı için anlamlı birçok eylem ve direnişe dair anlatımlarla o dönemin işyeri temsilcisi ve şube başkanları nostaljik anlar yaşattılar. Serbest kürsü bölümü Mehmet Gecenoğlu’nun Kavel Kablo Fabrikası’nda 1978 yılında yapılan grevde yazdığı şiiri okuması ile son buldu.

Panel’in kapanış konuşmasını Süleyman Çelebi yaptı. DİSK’in 40. yılının kutlandığı 2007 yılını bir mücadele yılına çevireceklerini belirten Çelebi, örgütlenmelerinin önündeki yasal engelleri kastederek, “*Ya bu yasaları deleceğiz ya da bu yasaları bizim istediğimiz gibi yapacaklar*” sözleriyle konuşmasını sonlandırdı.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Adana’da 301. madde paneli

Son dönem sıkça tartışılan 301. madde üzerine 11 Şubat günü Adana Eczacılar Odası’nda bir panel düzenlendi. Panele yaklaşık 150 kişi katıldı.

TMMOB, DİSK, KESK, Düşünceye Özgürlük İçin Hukukçular Komitesi tarafından organize edilen “3 kurşun, 0 koruma, 1 ölü, 301 tartışılıyor!” başlıklı panele Adana Barosu avukatlarından Gülşen Battal yönetici, Prof. Dr. İbrahim Kaboğlu ve İstanbul Barosu eski başkanlarından Doç. Dr. Yücel Sayman konuşmacı olarak katıldı.

Panel, Av. Gülşen Battal’n yaptığı açılış konuşmasıyla başladı. Ardından Prof. Dr. İbrahim Kaboğlu 301. maddenin içeriğini ve hukuksal

boyutunu anlattı. Doç. Dr. Yücel Sayman ise, otoriter, despot devletlerde bu tip yasaların olduğunu, 301. maddeyi tartışmanın aslında devlet biçimini tartışmak olduğunu, devletin toptan değiştirilmesi gerektiğini vurguladı. Yücel Sayman “*kamuoyunda reform denildiği zaman, toplum her zaman geriye götürülmüştür, 301. madde de bizim bireysel olarak özgürlüklerimizi geriye götürmektedir*” dedi. Sayman düşüncenin suç haline getirildiğini, yargının sadece devleti korumakla yükümlü olduğunu, bunun yanlışlığını dile getirdi.

Kızıl Bayrak/Adana

İran’a saldırının sonucu ne olacak?

Enerji hamleleriyle Avrasya jeopolitiğinde çok önemli mevziler kazanan, Rusya’yı eski günlerine kavuşturma yolunda ilerleyen, Avrupa ve Asya’yı kendine bağlayan, Anglo-Amerikan cephe karşısında ustalıkla manevralarla güçlü bir savunma hattı oluşturan Rusya lideri Vladimir Putin’in son sözleri, dünyanın geldiği vahim noktayı ilk kez bu kadar açıkça ortaya koydu.

“ABD’nin tek güç olma politikaları sürdürerek dünyayı daha tehlikeli hale getirdiğini ve herkese isteklerini kabul ettirmeye çalıştığını” söyleyen Putin, tek kutuplu dünya düzeninin de sona erdiğini resmen açıkladı.

Bir Soğuk Savaş ilanıydı ve Washington tarafından da öyle algılandı. Bu sözler, aslında varolan çatışmanın, bölünmenin, kamplaşmanın teyidi, alenileştirilmesi oldu. Pasifik’ten Afrika içlerine kadar hissedilen, bir çok bölgede sıcak çatışmalarla beslenen gerilim, Latin Amerika’dan Çin’e kadar uzanan geniş bir alanda ABD karşıtı bir bloku besliyor. Moskova, hem ABD karşıtı ülkelere her türlü desteği veriyor hem de enerji kozuyla ABD müttefiklerine yakınlaşıyor. İşte Irak’ta bu savaşın seyrini izliyoruz. Lübnan’da, Somali’de, Afganistan’da, geniş Ortadoğu’da, Orta Asya’da bu savaşı izliyoruz. Moskova-İran dayanışması, ABD-İran krizi de bu çatışmanın ürünü.

Putin’in ABD müttefiki Suudi Arabistan’la yakınlaşması ve enerji ortaklığı da. Suudi Arabistan Veliaht Prensi Abdullah Bin Abdülaziz’in 2 Eylül 2003’te Rusya Devlet Başkanı Vladimir Putin’le yaptığı görüşme, Rusya’nın İslam Konferansı Teşkilatı’na (İKÖ) gözlemci üyelik başvurusu, Malezya ve Suudi Arabistan nezdinde bu amaca yönelik girişimleri ile Merkez Avrupa, Rusya, İran, Çin ve Müslüman ülkelerin çoğunluğu arasındaki yakınlaşma süreci, Putin’in satranç oyununda önemli hamleleriydi. 1926 yılından bu yana ilk kez gerçekleşen bu ziyaretin karşılığında önceki gün de Putin Riyad’a gitti. 2003 yılında burada yazdığımız gerçekleşti ve Suudilerin geleneksel Çeçen politikası şimdi kökten değişti.

Bütün bunlar, yeryüzünün orta kuşağında yaşanan ve daha da sertleşecek olan derin çatışmanın sonucu. Ama Putin’in son sözlerinin bu kadar sert olmasının nedeni bunlar değil. ABD-İran krizi derinleştikçe, savaş ihtimali güç kazandıkça Putin’in sözleri daha da sertleşecek. Tabii Çin’in ve İslam dünyasının da. Bu derin bölünmede ABD için Türkiye neyse, Rusya ve Çin için de İran o. Ve ABD şimdi bu ülkeye saldırıya hazırlanıyor. Asyalı güçler, savunmalarını kendi sınırlarında değil Ortadoğu ve Afrika’ya kurdular. ABD de savunma hattını sınırlarının çok ötesine, Ortadoğu’ya kurmamış mıydı?

Putin’in tek kutuplu dünyanın sonunu ilan ettiği olay, bazılarının tahmin ettiği gibi Irak işgali değil. Kritik eşik İran’a saldırı olacak. İşte o zaman aslında bir Soğuk Savaş’ın değil, hem Ortadoğu’yu hem de ABD’yi mahvedecek bir sıcak savaşın başlayacağını göreceğiz. Son haftalarda bu savaş üzerine bahis oynayanların sayısı oldukça arttı. İki taraf da açıkça savaşa hazırlanıyor. Peki bu savaşın sonuçları ne olacak? Amerika açısından İran’a saldırının sonuçlarının yine bir ABD’li yazardan alalım:

1- İran Hürmüz Boğazı’nı kapatacak. Rus, Ukrayna, Çin silahları ve kendi ürettiği füze ve mayınlarla Körfez’deki ABD gemilerini hedef alacak. Tankerleri batıracak. Petrol sevkiyatını durduracak. Dünya ekonomisini etkileyecek.

2- ABD İran’ın hava savunma sistemini vuracak. Petrol ve askeri tesislerini bombalayacak. Bu, milyonlarca varil petrolün dünya pazarına girmesine engel olacak. Petrol fiyatları hızla yükselecek. İran, Kuveyt, Irak, S. Arabistan ve Körfez’deki ABD hedeflerini vuracak. Patriot füzeleri “müttefiklere” koruma güvencesi vermiyor. Tahran, CENTCOM’un bulunduğu Katar’ı bu açıdan uyardı.

3- Petrol krizi dünya ekonomisini riske atacak. ABD’de enflasyon yükselecek. ABD’nin bütçe açığını dengeleyen yabancı girdiler düşecek. ABD ekonomisi ağır yara alacak.

4- ABD iş dünyası ve vatandaşları her ülkede hedef olacak. İslam dünyasında öfke büyüyecek. ABD karşıtlığı bütün dünyaya yayılacak. Savaş, Rusya’nın Avrupa üzerindeki nüfuzunu artıracak. Onları enerji için Rusya’ya bağımlı hale getirecek.

5- Karşılıklı saldırılarda ABD deniz gücü büyük zarar verebilecek. Hatta uçak gemisi kaybedebilecektir. Irak’taki ABD ordusuna sevkiyat zora girecek. Kuveyt Bağdat hattı ve Yeşil Bölge İran’ın hedefi olacak. Bu savaş ABD’deki neoconların sonu olacağı gibi, Yahudi lobisi büyük yara alacak. ABD en azından bir süre bölgeden çekilmek zorunda kalacak. Buradan da görülüyor ki, İran savaşı sadece ABD ile İran arasında olmayacak, adı çok önce konulan yeni dünya savaşının en sıcak cephesi olacak. Hem bölgesel bir savaşa dönüşecek hem de küresel bir krize. Dünya ekonomisinde çok büyük dalgalanmalara yol açacak. İşte dünya o zaman iki büyük kampa ayrılmış olacak.

İran savaşı belki de İran’dan çok ABD’yi vuracak. Bush ve ekibinin gerçeklerden ziyade ideolojik amaçlarla hareket ettiği ortada. Dolayısıyla bu hesabı yapmayacaklar. Yapmadıkları da ortada ve savaş yaklaşıyor.

İbrahim Karagül
(Yeni Şafak , 13 Şubat ‘07)

Terörün çaresi de bulundu...

Terörü önlemek yine Polat Alemdar’a düştü.

Bu iyi bir şey.

Bundan önce de Türkiye’nin “**Kuzey Irak**” meselesi bu yöntemle çözümlenmiş, **Polat Alemdar** Türk askerinin başına çuval geçirilmesinin intikamını almıştı.

Mutlu olmuştu Türkiye.

Başbakan dahi izlemişti filmi, gurur duyarak.

Düşünebiliyor musunuz; **Kuzey Irak**’ta çuvallayan iktidarın **Başbakan**’ı, dizi film seyrediyor ve dizi filmde kurtarılan **ulusal onurumuzdan** dolayı mutlanıyor.

Ben bilmiyorum ama, acaba **Başbakan** dizinin yapımcısını sonra çağırıp “**Bir de ucuz elektrik dizisi yapar mısınız, çünkü elektriğin maliyeti artıyor**” demiş olabilir.

Madem ki dış politika Ti-Vi dizisi ile düzeltiliyor, aynı yöntemle **ucuz elektrik** sağlamak da olası.

Peşinden bir rica daha **Başbakan**’dan:

“**Bir de sizden, Polat Alemdar Bey’in işe girmesi mevzuunda bir dizi rica ediyoruz... Dizide Polat Bey evde otururken gelip illaki işe çağırıyorlar, o da harıl harıl gidip çalışıyor...**”

Böylece artan **işsizlik sorunu** da kalktı mı iktidarın sırtından.

*

“**Kurtlar Vadisi Irak**” filmine bakanların gruplar halinde gitmiş olmalarının sırrını da şimdi anlıyoruz.

Ki salondakiler **AKP** bakanlarının oturdukları sıradan şu sesi duymuşlardı:

“**Fırtttt...**”

Burnunu çekerek ağlıyordu bir bakan...

Peşinden “**fırttt**” sesleri çoğaldı. Ulusal onur Ti-Vi filmiyle kurtulduğuna göre, tüm sorunların çözüm yolu bulunmuştu ve mutluluk gözyaşlarının sesiydi bu:

“**Fırtttt...**”

5-6 bakanın oturduğu sıradan yükselen “**fırttt**” sesleri o denli arttı ki, bir ara salon “**fırtlar vadisine**” dönüştüydü...

*

Şimdi?..

Şimdi **Polat Alemdar** terör sorununu çözdü-çözüyor.

Ekran başına koşun yurttaşlar.

Siz koşun, seçtiğiniz **Başbakan, bakanlar** koşsunlar.

Çocuklara **Polat Alemdar**’ı gösterin ve onlar ellerine silah alıp, birer **Polat Alemdar** olsunlar.

Ve aydınlığa doğru koşan bir ülke olsun Türkiye...

Bekir Coşkun

(Hürriyet, 10 Şubat 07)

Yozlaşmaya karşı yürüyüş...

Emekçi mahallelerinde giderek artan yozlaşma ve çeteleşmeye karşı bir tepki de Dudullu halkından geldi. Gençlerin her geçen gün televizyonlardaki mafya çetelerine özendiğini ve uyuşturucunun artık sokak ortasında kullanılmaya başlandığını ifade eden mahalle halkı 11 Şubat günü bir yürüyüş gerçekleştirdi.

Huzur Sitesi minibüs duraklarında toplanan yaklaşık 150 kişi “Çeteleşmeye ve yozlaşmaya geçit yok!” pankartı açarak alkış ve sloganlarla yürüyüşe geçti. Mahalle “Halkımız saflara, hesap sormaya!”, “Dudullu bizimidir, çetelere geçit yok!”, “Susma sustukça sıra sana gelecek!”, “Yaşasın örgütlü mücadelemiz!” sloganlarıyla gezildi. Dudullu Dörttyol’a gelindiğinde basın açıklaması gerçekleştirildi. Yapılan açıklamada, Dudullu halkı olarak semtteki çeteleşme ve yozlaşmaya izin verilmeyeceği, bunun yolunun ise örgütlenmekten geçtiği dile getirildi. Dudullu’nun neredeyse uyuşturucu sevkiyatında bir üs konumuna getirildiği, buna karşı devletin hiçbir şey yapmadığı, toplumdaki bu çürümenin sistemin ürünü olduğu ifade edildi. Basın metninin okunmasının ardından atılan sloganlarla çeteleşme ve yozlaşmaya karşı mücadelenin kararlılıkla sürdürüleceği vurgulandı.

Kızıl Bayrak/Ümraniye

Kadıköy ve Taksim’de Ekim Gençliği satışı... “Dünyanın bütün dillerini konuşuyoruz!”

Ekim Gençliği’nin 100. sayısı vesilesiyle düzenlediğimiz “Dünyanın Bütün Dillerini Konuşuyoruz!” kampanyamızı Taksim ve Kadıköy’de yaptığımız militan satışlar ile başlattık.

“Yüzyıllardır halkları birbirine düşüren zihniyete karşı, emperyalist savaşlarla halkları katledenlere karşı kardeşçe bir dünya için,

Faşist saldırganlık ve şovenist histeriye karşı halkların kardeşçe yaşayacağı sınırsız ve sınıfsız dünya için,

Bir bebekten bir katil yaratan kapitalist barbarlığın karanlığına karşı komünist bir dünya için!” şiarıyla insanlığın bu en sonuncu kavgasını büyütme çağrımızı 12 ve 13 Şubat günü sokaklar taşıdık.

Bir hafta boyunca Taksim ve Kadıköy’de gençliği dünyanın bütün dillerini konuşmaya davet etmeye devam edeceğiz.

İstanbul Ekim Gençliği

Atılım’dan saldırılara karşı basın açıklaması...

Atılım gazetesi yazı işleri müdürü Ahmet Yaman’ın Okmeydanı’ndaki evine kapının kırılarak girildiği, üzerinde uzun süre parmak izi kalacak olan şahsi eşyaların alındığı ve evin dağıtıldığı açıklandı.

Bu saldırılara ve sonrasında yaratılabilecek olan komplolara ilişkin 9 Şubat günü İHD’de bir basın açıklaması gerçekleştirildi. Açıklamayı Atılım gazetesi yazıişleri müdürü Ahmet Yaman yaptı. Yaman “*Muhallif, ilerici, demokratik kurum ve kişilerin ev ve bürolarına yönelik benzer saldırılar son dönemde yoğunlaştı. Eren Keskin’in evi, Filistin Halkıyla Dayanışma Derneği, gazetemizin Adana ve Kartal büroları da daha önce benzer saldırılara hedef olmuştu. Hacı Orman’ı kaçırarak sorgulayan polislerin ona evininin krokisini gösterdiklerini, onu kaçırmadan önce üç kez evine girdiklerini biliyoruz*” dedi.

Daha sonra Tutuklu Gazetecilerle Dayanışma Platformu sözcüsü Necati Abay konuştu.

Kızıl Bayrak/İstanbul

İzmir: “Devlet terörüne son!”

İstanbul’da Beksav Yönetim Kurulu Başkanı Hacı Orman’a yönelik kaçırma girişiminin ardından tutuklama kararının çıkması ve Beksav’a yönelik baskıların devam etmesi, Atılım gazetesi yazı işleri müdürü Ahmet Yaman’ın evine girilmesi, Şemdinli eylemleri bahanesiyle DEHAP yöneticilerine ceza verilmesi gündemleri ile ilgili eylem gerçekleştirildi.

10 Şubat Cumartesi günü saat 12:00’de Konak Sümerbank önünde yapılan eylemde “Devlet terörüne son! Baskılar, tutuklamalar bizi yıldıramaz!” yazılı pankart açıldı. Eylemde

ayrıca İzmir’de gerçekleştirilen tecrit karşıtı eylemler nedeniyle açılan davalar ile cuma günü İzmir Limontepe’de bir Kürt ailesinin evine önce sivil polislerin, ardından da çevik kuvvet polislerinin gaz bombaları ve coplarla girmesi, sokak ortasında insanların dövülerek gözaltına alınması teşhir edildi.

Eylemde “Yaşasın halkların kardeşliği!”, “Baskılar, tutuklamalar bizleri yıldıramaz!”, “İnsanlık onuru işkenceyi yenecek!”, “Yaşasın devrimci dayanışma!” sloganları atıldı.

Kızıl Bayrak/İzmir

Adana: Erol Zavar’a özgürlük!

Mesane kanseri olan ve hastalığı her geçen gün ilerleyen Erol Zavar’ın 5 yıldır Sincan F Tipi Cezaevi’nde tutulmasını ve tedavisinin engellenmesini protesto etmek amacıyla Adana’da bir basın açıklaması gerçekleştirildi.

9 Şubat Cuma günü Adana Merkez Postanesi önünde yapılan basın açıklamasını Adana İHD Sekreteri Ethem Açıkalin okudu. Açıkalin şunları söyledi: “Ülkemiz hapishanelerinde birçok hasta ve tutuklu tedavileri yapılmayarak ölüme terk ediliyor. Bunlardan birisi de Sincan F Tipi Cezaevi’nde bulunan Erol Zavar’dır... Geç müdahale edildiği için bugün her tarafını mesaneyi tümör sarmıştır. Daha sonra yapılan ameliyatında tam beş tümör alındı. 2004 ile 2006 yılları arasında 3’ü Ankara Numune Hastanesi, 6’sı Edirne Tıp Fakültesi Hastanesi olmak üzere toplam 9 kez ameliyat geçirdi... Erol Zavar’ın dışarıda tedavisinin yapılması için tüm duyarlı

kamuoyunu harekete geçerek yaşanan bu insanlık ayıbına tepkilerini ortaya koymaya çağırıyoruz. Erol Zavar kanser hastası olmasına ve hastalığının ilerlemesine rağmen halen Sincan F Tipi Cezaevi’nde tutuluyor. Adalet Bakanlığı cezasını ertelemeyerek ölüme davetiye çıkartıyor. Erol Zavar’ın yaşamını yitirmesi halinde sorumlusunun Adalet Bakanı olacağını bir kez daha belirtiyoruz...”

BDSP, İHD Cezaevi Komisyonu, THAYD-DER, SDP, Halkevleri, Alinteri, ESP, Partizan, DHP’nin gerçekleştirdiği basın açıklamasının ardından Erol Zavar’ın cezasının ertelenmesi talebinin yer aldığı mektup Cumhurbaşkanlığı’na postalandı.

Eylemde “Devrimci tutsaklar yalnız değildir!”, “İçeride dışarıda hücreleri parçala!” sloganları atıldı.

Kızıl Bayrak/Adana

BAK’tan işgal karşıtı eylem

Küresel Barış ve Adalet Koalisyonu (BAK), Amerika’nın Irak’ta gerçekleştirdiği katliamlara karşı 13 Şubat günü Taksim Galatasaray postanesi önünde, operasyonlara son verilmesini ve ABD’nin Irak’tan derhal çekilmesini isteyen bir basın açıklaması gerçekleştirdi.

“Dön evine BUSH!” yazılı pankartın açıldığı eyleme yaklaşık 50 kişi katıldı. Basın açıklamasını Mehmet Ali Alabora yaptı. ABD’nin bu savaşı hiç bir zaman kazanma ihtimali olmadığını vurguladıktan sonra, “17 Mart’ta Irak işgaline karşı gerçekleşecek küresel savaş karşıtı eylem gününde bu taleplerimizi haykırmak, savaş karşıtı hareketin sesini duyurmak ve Irak halkıyla dayanışmak için Kadıköy Meydanı’nda miting yapacağız” diyerek mitinge çağrı yaptı. Eylem boyunca “Katil Bush hesap ver bugün kaç çocuk öldürdün!”, “Irak halkı yalnız değildir!”, “Hepimiz Iraklı, hepimiz Filistinli’yiz!” sloganları atıldı.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Beksav yalnız değildir!

31 Ocak’ta Kadıköy’de zorla kaçırılan Hacı Orman’a ve BEKSAV’a yönelik saldırıları protesto etmek amacıyla 9 Şubat günü BEKSAV’ın Kadıköy’deki binasının önünde ortak basın açıklaması yapıldı. “Hepimiz BEKSAV’lıyız, BEKSAV yalnız değildir!” pankartının açılması ile başlayan eylemde “Hacı Orman yalnız değildir!”, “Söz, basın, örgütlenme hakkımız engellenemez!”, “Baskılar, gözaltılar, tutuklamalar bizleri yıldıramaz!” sloganları atıldı.

Eyleme ESP, EKD, BDSP, HKM, Kaldıraç, Odak, Partizan, DHP, EHP, SDP katıldı.

Kızıl Bayrak/İstanbul

İHD’den vicdani ret eylemi

İHD, vicdani retçi Halil Savda’nın serbest bırakılması için 9 Şubat günü Taksim Galatasaray Postanesi önünde bir basın açıklaması gerçekleştirdi. Açıklamanın ardından Halil Savda’nın serbest bırakılması için TBMM Başkanı Bülent Arınç’a mektup gönderildi.

Kızıl Bayrak/İstanbul

EKSEN Yayıncılık Büroları

Üsküdar (İstasyon) Cad. Pınar İşhanı
No: 5 Kat: 4 Daire: 52 Kartal/İstanbul (0 216 353 35 82)

Necatibey Cd. Gözlükçü İşhanı No: 26/24
Kızılay/ANKARA Tel: 0 (312) 229 06 44

Sönmez İş Sarayı Kat: 3 No: 220 Heykel/BURSA
Tel: 0 (224) 220 84 92

Silifke Cd. Çavdaroğlu Çarşısı 2/93
MERSİN

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/710
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 489 31 23

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 52 91

Cumhuriyet Mah. Tennur Sok. Cumhuriyet İşhanı
Kat: 3/45 KAYSERİ Tel-fax: 0 (352) 2326671

Saadetdere Mah. Fırın Sok. No: 37/25 (Depo durağı)
Esenyurt/İSTANBUL

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık	Yurt içi	30.000 000 TL	Yurt dışı	100 Euro
1 Yıllık	Yurt içi	60.000 000 TL	Yurt dışı	200 Euro

Gülcan Ceyran adına,
* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 0097680-3
* Euro için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 10021127094
No’lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

16 Şubat 1969...

**Doruk noktasına ulaşan
6. filo protestolarını
bastırmakta aciz kalan
devlet bir kez daha
katliamcı kimliğine
büründü. Camiden
çıkararak polis ile birlikte
protesto yürüyüşüne
saldıran dinci faşistler
iki kişiyi katletti ve
çatışmada yüzlerce kişi
yaralandı...**

6. FİLO DEFOL